

DECIZII RELEVANTE
Trimestrul III, anul 2012

Cuprins:

Judecarea cauzei în procedura prevăzută de 320 ¹ C.pr.pen. Efectele recunoașterii. Achiesarea inculpatului pe latura penală, fără a fi cerut disjungerea laturii civile în fața primei instanțe. Respingerea ca nefundat a recursului inculpatului vizând soluționarea laturii civile	1
Trafic de influență. Elemente constitutive. Deosebiri față de înșelăciune. Prevalarea de o influență inexistentă în realitate, asupra unui funcționar, deși constituie o prezentare ca adevărată a unei fapte mincinoase – acțiune ce realizează elementul material al infracțiunii de înșelăciune - constituie o infracțiune distinctă dacă sunt îndeplinite și celelalte condiții prevăzute în art. 257 alin. 1 C.p., traficul de influență existând, însă, spre deosebire de înșelăciune, indiferent dacă s-a cauzat sau nu o pagubă materială	4
Contrabandă prevăzută de art. 270 alin.(3) Cod vamal. Elemente constitutive. Soluționarea laturii civile. Infracțiunea prevăzută de art. 296 ¹ alin 1 lit *1* din Legea nr. 571/2003. lipsa de relevanță calității speciale a inculpatului de antrepozitar autorizat fiscal	11
Omor deosebit de grav. Viol. Aprecierea probelor conform art. 63 C.pr.pen. retractarea declarațiilor inculpatului din cursul urmăririi penale. interpretarea acestora conform art. 69 C.pr.pen., coroborate cu concluziile probelor științifice administrate în cauză. Detenție pe viață. Criterii avute în vedere de instanță.....	17
Contestație în anulare. Inadmisibilitate. Critici referitoare la o soluție ce privește tot o contestație în anulare	47
Revizuire. Inadmisibilitate. Lipsa invocării unor fapte sau împrejurări noi, necunoscute de instanță la soluționarea cauzei; solicitare de reluare a judecării și reaudiere a martorilor ascultați la fond, tinzând la reluarea judecării cauzei	50

Judecarea cauzei în procedura prevăzută de 320¹ C.pr.pen. Efectele recunoașterii. Achiesarea inculpatului pe latura penală, fără a fi cerut disjungerea laturii civile în fața primei instanțe. Respingerea ca nefundat a recursului inculpatului vizând soluționarea laturii civile

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia nr. 1262/R din 20 septembrie 2012

În baza lucrărilor dosarului constată că Judecătoria Turda prin sentința penală nr.79 din 15.02.2012, în temeiul articolului 215 ind.1 al.1 Cod penal, cu aplicarea 320¹ al. 1 - 4 și al. 7 CPP, a condamnat pe inculpata **V.M.D.** la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare în formă continuată.

În temeiul articolului 71, aliniatul 2 din Codul penal s-a interzis inculpatei drepturile prevăzute la articolul 64, litera a teza a II-a din Codul penal.

În baza art. 81 C. pen., s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de încercare de 3 ani calculat conform art. 82 C. pen.

În baza art. 71 alin.5 C. pen.s-a suspendat executarea pedepsei accesorii pe durata suspendării executării pedepsei principale.

În temeiul articolelor 14 și 346 din Codul de procedură penală raportat la articolul 998 din Codul civil s-a admis acțiunea civilă formulată în cadrul procesului penal de către partea vătămată Asociația de Proprietari Bloc C 19 din mun. Turda, str. L., jud. Cluj și în

consecință a fost obligat inculpata să plătească în favoarea acesteia suma de 46.699, 12 lei cu titlul de daune materiale pentru prejudiciul cauzat prin săvârșirea infracțiunii de delapidare în formă continuată.

În temeiul articolului 191, aliniatul 1 din Codul de procedură penală a fost obligată inculpata la plata sumei de 1000 lei cheltuieli judiciare în favoarea statului din care suma de 200 lei reprezintă onorariul convenit apărătorului desemnat din oficiu, și care va fi avansat din FMJ în favoarea Baroului Cluj.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe langa Judecătoria Turda nr. 1246/P/2010, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatei **V.M.D.** pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare, faptă prev. și ped. de art. 215 ind.1 al.1 Cod penal.

S-a reținut că inculpata **V.M.D.**, în calitate de administrator al Asociației de Proprietari Bloc C 19 din mun. Turda, str. L., jud. Cluj și-a însușit suma de 46.699, 12 lei din sumele de bani pe care le gestiona și administra în această calitate.

În fața organelor de cercetare penală și cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală inculpata **V.M.D.** a recunoscut săvârșirea faptei.

În faza cercetării judecătorești a fost audiată inculpata.

Partea vătămată a formulat pretenții civile față de inculpată, de 46.699, 12 lei reprezentând contravaloarea prejudiciului.

Analizând materialul probator al cauzei, s-a reținut că **V.M.D.** în perioada cuprinsă între 01.03.2001 și 15.04.2010 inculpata **V.M.D.** a îndeplinit funcția de administrator în cadrul Asociației de Proprietari Bloc C 19 din mun. Turda, str. L., jud. Cluj, în această calitate inculpata a gestionat și administrat sumele de bani încasate de la membrii Asociației de Locatari în scopul achitării în mod just a serviciilor prestate către aceasta de diferiți furnizori de utilități.

Începând cu anul 2008 inculpata a început să-și însușească din încasările de la Asociația de proprietari amintită diferite sume de bani pe care le-a folosit în interes propriu, fapt ce a avut ca urmare în mod corespunzător neachitarea facturilor de utilități ale Asociației astfel că la începutul lunii aprilie Compania de Apă Arieșul Turda a sistat furnizarea apei către Asociația de Proprietari.

În consecință Asociația de Proprietari a hotărât efectuarea unei verificări financiar - contabile pentru a se stabili situația financiară a Asociației, verificarea fiind efectuată de expertul contabil A.A. și materializată printr-un raport de verificare din data de 25.06.2010.

Conform raportului de verificare amintit s-a stabilit că la data de 03.04.2010 la Asociația de Proprietari se constată o lipsă în gestiune care se compune din: lipsă numerar casă în cuantum de 34.540,36 lei, sumă reprezentând diferența dintre sumele de bani încasate și consemnate în registrul de casă, respectiv 329.042,66 lei și plățile efectuate de către inculpată către furnizorii de servicii, respectiv 294.502,30 lei. disponibil CEC nejustificat 6.038,31 lei reprezentând soldul disponibilităților la CEC conform registrului de casă, această sumă neregăsindu-se însă în contul Asociației de Proprietari; minusul de activ în sumă de 6.119, 95 lei reprezentând diferența între sumele de bani încasate efectiv de inculpată de la proprietari și încasările consemnate în registrul de casă, inculpata încasând de la Asociația de Proprietari o sumă de bani mai mare decât cea înscrisă în registrul de casă.

Ca atare, suma de bani totală care s-a stabilit a fi lipsă de gestiune și care a fost însușită de către inculpată se ridică la 46.699,12 lei sumă cu care partea vătămată se constituie parte civilă în cauză.

Inculpata a recunoscut și a regretat săvârșirea infracțiunii, arată că începând cu anul 2008 și-a însușit bani din sumele pe care le gestiona și administra în calitate de administrator al Asociației de Proprietari, însă nu poate estima o sumă exactă. Inculpata apreciază însă referitor la suma stabilită în urma verificărilor că suma însușită și folosită în interes personal este de 34.540, 36 lei. Aceasta a arătat că suma de 6.038,81 lei reprezentând suma de bani ce ar fi trebuit să fie disponibilă la CEC în contul Asociației

conform registrului de casă se afla în contul său personal, și deși și-a însușit banii, aceasta ar fi trebuit scăzută din prejudiciul total.

Starea de fapt descrisă a rezultat din coroborarea probelor administrate. În faza cercetării judecătorești, inculpata **V.M.D.** a recunoscut săvârșirea faptei.

În drept, fapta inculpatei **V.M.D.** care, în calitate de administrator al Asociației de Proprietari Bloc C 19 din mun. Turda, str. L., jud. Cluj și-a însușit suma de 46.699, 12 lei din sumele de bani pe care le gestiona și administra în această calitate, constituie elementele constitutive ale infracțiunii de delapidare, prev. și ped. de art.215 ind.1 al.1 Cod penal.

A comis fapta cu intenție, în scopul însușirii sumelor de bani.

La individualizarea judiciara a pedepsei conform art. 72 C pen s-au avut în vedere dispozițiile partii generale a codului penal, limitele speciale ale pedepsei, persoana inculpatei.

Prin urmare, în baza articolului 215 ind.1 al.1 Cod penal, cu aplicarea 320¹ al. 1 - 4 și al. 7 CPP, condamnă pe inculpata **V.M.D.** la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare în formă continuată.

În temeiul articolului 71, aliniatul 2 din Codul penal s-a interzis inculpatei drepturile prevăzute la articolul 64, litera a teza a II-a din Codul penal.

În baza art. 81 C. pen., s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de încercare de 3 ani calculat conform art. 82 C. pen.

În baza art. 71 alin.5 C. pen. s-a suspendat executarea pedepsei accesorii pe durata suspendării executării pedepsei principale.

În temeiul articolelor 14 și 346 din Codul de procedură penală raportat la articolul 998 din Codul civil s-a admis acțiunea civilă formulată în cadrul procesului penal de către partea vătămată Asociația de Proprietari Bloc C 19 din mun. Turda, str. L., jud. Cluj și în consecință obligă pe inculpat să plătească în favoarea acesteia suma de 46.699, 12 lei cu titlul de daune materiale pentru prejudiciul cauzat prin săvârșirea infracțiunii de delapidare în formă continuată.

În temeiul articolului 191, aliniatul 1 din Codul de procedură penală a fost obligată inculpata la plata sumei de 1000 lei cheltuieli judiciare în favoarea statului din care suma de 200 lei reprezintă onorariul convenit apărătorului desemnat din oficiu, și care va fi avansat din FMJ în favoarea Baroului Cluj.

Împotriva acestei soluții a declarat recurs inculpata **V.M.D.** solicitând admiterea căii de atac promovate, casarea sentinței Judecătorei sub aspectul soluționării laturii civile, învederând că suma corectă datorată Asociației de Proprietari str.L. din Turda este cea de 17.690 lei, nu eronat cum s-a reținut suma de 44.063 lei.

Curtea examinând recursul declarat prin prisma motivului invocat, ajunge la următoarele constatări:

Potrivit art.320/1 C.proc.pen., judecata poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, doar atunci când inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele reținute în actul de sesizare al instanței și nu solicită administrarea de probe, cu excepția înscrisurilor în circumstanțiere, pe care le poate administra la acest termen de judecată.

Verificând actele și lucrările dosarului, Curtea reține că la termenul de judecată din 1 februarie 2012, la Judecătoria Turda, inculpata a solicitat soluționarea cauzei în baza art.320/1 C.proc.pen., respectiv în baza probelor strânse de procuror în faza de urmărire penală.

Din cuprinsul sentinței penale nr. 79 din 15.02.2012 a Judecătorei Turda rezultă că inculpata nu a contestat cuantumul sumelor constatate cu titlu de lipsă în gestiune, judecătorul fondului învederând textual „inculpata recunoaște și regretă săvârșirea infracțiunii”. Cu toate acestea însă, recurenta precizează că suma de 6038 lei a fost achitată de ea în contul pagubei de 34540 lei, fără a depune însă vreun act doveditor, raportul de expertiză contabilă atașat la dosar atestând un prejudiciu cauzat de recurentă în sumă de 46699 lei.

Corespunde realității că recurenta V.M. a contestat cuantumul sumei reținută de procurori ca însușită din contul Asociației de Proprietari str. L., Turda însă, Judecătoria Turda neoptând pentru disjungerea laturii civile, în vederea administrării de probe, în fața instanței, sub acest aspect, a soluționat cauza pe fond în întregime la 15.01.2012 (penal și civil).

Având în vedere cele susținute de recurenta V.M., Judecătoria Turda trebuia să aibă în vedere la admisibilitatea cererii de soluționare a cauzei în temeiul art.320/1 C.proc.pen., ca recunoașterea faptelor să fie totală, atât sub aspect penal, cât și sub aspect civil.

Legea nu cere ca prin declarația dată, inculpatul să recunoască și pretențiile civile eventual formulate în cauză, ba, dimpotrivă, art.320/1 alin.5 C.proc.pen., prevede posibilitatea de a disjunge soluționarea acțiunii civile atunci când se impune administrarea de probe în dovedirea acesteia, **probe care sunt necesare exclusiv în situația unei nerecunoașteri** a pretențiilor civile **ori a unei recunoașteri parțiale** a acestora de către inculpată, (situație în speța de față).

Față de împrejurarea că prima instanță, nu a disjuns soluționarea laturii civile a dosarului, în vederea administrării de probe cu privire la sumele de bani dobândite de recurentă în urma comiterii infracțiunii de delapidare, optând pentru judecarea concomitentă a celei penale și a celei civile, în recurs, nu se poate da curs celor susținute de inculpată, deoarece și Curtea apreciază că aceasta, prevalându-se de disp.art.320/1 C.proc.pen., a achiesat la probele strânse de procuror în faza de urmărire penală, dorind ca instrumentarea speței să se efectueze exclusiv în baza acelor dovezi, din prima fază a procesului penal.

O disjungere a laturii civile în această fază procesuală, nu este posibilă, întrucât s-ar crea inculpatului o situație mai grea, în propria cale de atac, fiind lipsit totodată de un dublu grad de jurisdicție.

În sinteză, raportat la împrejurarea că apărătorul inculpatei nu a solicitat la Judecătoria Turda disjungerea laturii civile, pentru administrarea de probe sub aspectul dovedirii în concret a banilor obținuți de inculpată în urma infracțiunii de delapidare, opțiunea pentru soluționarea cauzei în regimul reglementat de art. 320/1 C.proc.pen., impune ca aceasta să aibă loc exclusiv, pe baza probelor strânse de procuror în faza de urmărire penală, atât sub aspect penal, cât și civil.

Pentru motivele ce preced, se va respinge ca nefondat recursul declarat de inculpată, în baza art.385 ind.15 pct.1 lit.b C.proc.pen. (Judecător Delia Purice)

Trafic de influență. Elemente constitutive. Deosebiri față de înșelăciune. Prevalarea de o influență inexistentă în realitate, asupra unui funcționar, deși constituie o prezentare ca adevărată a unei fapte mincinoase – acțiune ce realizează elementul material al infracțiunii de înșelăciune - constituie o infracțiune distinctă dacă sunt îndeplinite și celelalte condiții prevăzute în art. 257 alin. 1 C.p., traficul de influență existând, însă, spre deosebire de înșelăciune, indiferent dacă s-a cauzat sau nu o pagubă materială

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia nr. 159/A din 25 septembrie 2012

În baza lucrărilor dosarului constată că Tribunalul Maramureș prin sentința penală nr.229 din 25.04.2012 a condamnat pe inculpatul T.A., la: 3 ani închisoare pentru infracțiunea de trafic de influență prev.de art. 257 alin.1 C.pen. rap.la art. 6 din L.nr. 78/2000.

- 3 ani închisoare pentru infracțiunea de trafic de influență prev.de art. 257 alin.1 C.pen. rap.la art. 6 din L.nr. 78/2000

- 3 ani închisoare pentru infracțiunea de trafic de influență prev.de art. 257 alin.1 C.pen. rap.la art. 6 din L.nr. 78/2000

- 3 ani închisoare pentru infracțiunea de trafic de influență prev.de art. 257 alin.1 C.pen. rap.la art. 6 din L.nr. 78/2000.

În baza art. 33 lit.a și 34 lit.b C.pen., s-au contopit pedepsele de mai sus în pedeapsa cea mai grea – de 3 ani închisoare.

S-au interzis inculpatului drepturile prev.de art. 71, 64 lit.a teza a II-a și lit.b C.pen.

În temeiul art. 86¹ și urm. C.pen., s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe un termen de încercare de 5 ani. S-a încredințat supravegherea inculpatului Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul Maramureș.

Pe durata termenului de încercare inculpatul va respecta următoarele măsuri de supraveghere:

1. să se prezinte la datele fixate la serviciul de probațiune menționat
2. să anunțe la același serviciu, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare ce depășește 8 zile, precum și întoarcerea
3. să comunice la serviciul de probațiune menționat și să justifice schimbarea locului de muncă (în măsura în care se va încadra în muncă)
4. să comunice la același serviciu informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență.

S-a atras atenția inculpatului asupra prev.art. 86⁴ C.penal.

În baza art. 71 alin.5 C.pen., s-a dispus suspendarea executării pedepselor accesorii pe durata termenului de încercare.

A fost obligat inculpatul să plătească părții civile H.V. suma de 800 lei – desp.civile, părții civile V.I. c-val.în lei de la data plății a sumei de 1.000 euro cu același titlu.

A fost obligat inculpatul să plătească părții civile P.F. suma de 1.900 lei – desp.civile.

S-a constatat că partea văt.C.A. nu a solicitat desp.civile.

În temeiul art. 193 C.pr.pen., a obligat pe inculpat să plătească părții civile H.V. suma de 90 lei – cheltuieli judiciare și părții civile V.I. suma de 1.600 lei cu același titlu.

În baza art. 191 alin.1 C.pr.pen.,a obligat pe inculpat să plătească statului suma de 750 lei – chelt.judiciare.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin rechizitoriul întocmit la 2 noiembrie 2011 în dosarul nr. 491/P/2010 Parchetul de pe lângă Tribunalul Maramureș a dispus trimiterea în judecată a inculpatului T.A. pentru patru infracțiuni de trafic de influență prev.de art. 257 alin.1 C.pen. rap.la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplic.art. 33 lit.a C.pen. (pct.1,2,3,4 din rechizitoriu).

S-a reținut în cuprinsul actului de sesizare a instanței, în esență, că inculpatul a pretins și a primit în mod direct pentru altul suma de 800 lei de la partea vătămată H.V., afirmând că are influență asupra unui medic pentru a-l determina să facă acte ce intră în atribuțiile sale de serviciu (pct.1 din rechizitoriu). De asemenea, inculpatul a pretins și a primit în mod direct pentru altul de la partea vătămată V.I. echivalentul în lei a 1.000 euro, afirmând că are influență asupra unui polițist pentru a-l determina să facă acte ce intră în atribuțiile sale de serviciu (pct.2 din rechizitoriu).

Inculpatul a pretins și primit în mod direct pentru altul suma de 1.900 lei de la partea vătămată P.F., afirmând că are influență asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă acte ce intră în atribuțiile sale de serviciu (pct.3 din rechizitoriu). Acesta a pretins și a acceptat promisiunea de a primi 600 euro în mod direct pentru altul de la partea vătămată C.A., afirmând că are influență asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă acte ce intrau în atribuțiile de serviciu ale acestuia (pct.4 din rechizitoriu).

În cursul lunii iunie 2008 inculpatul T.A. i-a promis părții civile H.V. sprijin pentru obținerea unei pensii de handicap și a unor medicamente, prin intermediul medicului L.C. de la Spitalul Județean Baia Mare, prezentându-se inițial cu ocazia unei convorbiri telefonice ca fiind acel medic, iar în acest sens i-a pretins în total suma de 800 lei – sumă pe care partea civilă i-a predat-o efectiv în mai multe etape. Inculpatul s-a deplasat la spital cu partea vătămată pentru a se întâlni cu acest medic, însă inculpatul a lăsat-o în fața spitalului și aici i s-a comunicat faptul că nu există un asemenea medic. Inculpatul nu și-a

îndeplinit promisiunea, ci dimpotrivă i-a adresat injurii și nu i-a restituit părții civile această sumă.

Pe parcursul anului 2009 părții civile V.I. i s-a ridicat permisul de conducere urmare a unui accident rutier în care a fost implicat, apoi inculpatul T.A. i-a promis că îl va ajuta să obțină permisul de conducere, fiind șofer al unui polițist, apoi i-a pretins bani în mai multe tranșe bani și un ied, însă nu și-a îndeplinit promisiunea, a și amenințat-o pe partea civilă în final și nici nu i-a restituit cei 3.080 lei, 250 euro și contravaloarea iedului pe care i-a pretins și i-a primit.

În luna aprilie 2010 inculpatul s-a oferit să o ajute pe partea civilă P.F. pentru obținerea unei pensii pe motive medicale prin intermediul unui medic de la Spitalul Județean Baia Mare, pretinzându-i și primind în mai multe etape suma totală de 1.900 lei, fără a-și respecta promisiunea și fără a-i restitui părții civile această sumă.

În cursul anului 2010 inculpatul i-a propus părții vătămate C.A. obținerea unui permis de conducere fără a urma cursurile școlii de șoferi și fără a efectua vizita medicală, afirmând că are o cunoștință la serviciul permise auto și i-a pretins în acest sens bani, însă partea vătămată nu i-a predat nici o sumă, deși inculpatul l-a contactat în acest sens de mai multe ori. După ce partea vătămată i-a comunicat faptul că nu este de acord să îi predea banii pretinși, inculpatul a început să o amenințe.

Faptele inculpatului T.A. întrunesc elementele constitutive ale patru infracțiuni de trafic de influență prev.de art. 257 alin.1 C.pen. rap.la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

La individualizarea judiciară a pedepselor aplicate acestuia tribunalul a avut în vedere gradul de pericol social al faptelor comise (dat de modalitatea în care au fost săvârșite și de caracterul lor repetat) și al inculpatului (acesta nu are antecedente penale, dar a refuzat să dea declarații – după răsturnarea prezumției de nevinovăție dreptul la tăcere se transformă și se interpretează ca un atare refuz; după ce o parte din părțile vătămate au refuzat să îi mai predea diferite sume de bani, le-a adresat injurii și amenințări ceea ce îi sporește inculpatului gradul de pericol social).

În temeiul art. 33 lit.a și 34 lit.b C.pen., s-au contopit toate pedepsele aplicate în pedeapsa cea mai grea – de 3 ani închisoare.

Inculpatului i s-au interzis drepturile prev.de art. 71, 64 lit.a teza a II-a și lit.b C.pen. întrucât ocuparea acestor funcții presupune existența unei conduite impecabile. Nu se impune a i se interzice și dreptul de a alege prev.de art. 71, 64 lit.a teza I întrucât raportat la faptele comise, acesta poate să facă aprecieri cu privire la modul în care se alege organul legiuitor și celelalte organe de stat care se aleg prin vot. Nefolosindu-se de vreo funcție, profesie, activitate pentru a comite faptele – obiect al acestei cauze, nu se pot interzice inculpatului și drepturile prev.de art. 71, 64 lit.c C.pen.

Având în vedere faptele comise și lipsa de antecedente penale a inculpatului, tribunalul apreciază că o pedeapsă cu executare în regim de detenție nu este necesară, însă raportat la infracțiunile comise, la caracterul lor repetat și la persoana inculpatului (care a ajuns să amenințe și să insulte o parte din părțile vătămate), suspendarea condiționată a executării pedepsei rezultante nu este suficientă (de altfel, nici condiția limitei de pedeapsă prev.de art. 81 alin.2 C.pen. nu e îndeplinită), fiind necesar a se da eficiență prev.art. 86¹ și urm. C.pen. Prin urmare, se va dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei pe un termen de încercare de 5 ani. Supravegherea inculpatului va fi încredințată Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul Maramureș.

Pe durata termenului de încercare acesta a respectat măsurile de supraveghere indicate în dispozitivul sentinței.

În temeiul art. 71 alin.5 C.pen., s-a suspendat executarea pedepselor accesorii pe durata termenului de încercare.

Cu privire la latura civilă a cauzei tribunalul a reținut faptul că partea vătămată H.V. s-a constituit parte civilă cu suma de 800 lei – despăgubiri materiale, iar sumele predate inculpatului de aceasta se ridică la nivelul acestei sume (100 lei+50 lei+250 lei+400 lei). În consecință, partea civilă este îndrituită la restituirea sumei de 800 lei, inculpatul urmând a fi obligat la plata acesteia cu titlu de despăgubiri civile. Partea vătămată V.I. s-a constituit parte civilă cu suma de 1.000 euro. Tribunalul apreciază că sumele predate inculpatului de

aceasta în lei și euro și contravaloarea în lei a iedului predat se ridică la nivelul acestei sume (2.000 lei+120 lei+60 lei+100 lei+600 lei+250 euro+200 lei+120 lei – contravaloarea unei ied) astfel că inculpatul va fi obligat la plata către această parte civilă a contravalorii în lei de la data plății a sumei de 1.000 euro cu același titlu.

Partea vătămată P.F. s-a constituit parte civilă în final în faza de urmărire penală cu suma de 1.900 lei. Instanța constată că sumele predate inculpatului de această parte civilă se ridică la nivelul acestei sume (200 lei+400 lei+200 lei+600 lei+500 lei) astfel că inculpatul va fi obligat la plata către această parte civilă a sumei de 1.900 lei – despăgubiri civile.

Întrucât partea vătămată C.A. nu a solicitat despăgubiri civile, tribunalul urmează a lua act de această împrejurare.

Martorilor P.I. și C.A. nu li se poate soluționa latura civilă în acest proces (astfel cum s-a cerut de către parchet cu ocazia dezbaterii pe fond a cauzei) în condițiile în care în raport de aceștia soluția dată de parchet cu privire la inculpat a fost de scoatere de sub urmărire penală pentru infracțiunea de înșelăciune prev.de art. 215 alin.1,3 C.pen., în baza art. 18¹ C.pen. Tribunalul nefiind sesizat și cu privire la aceste fapte, nu poate soluționa nici latura civilă care decurge din acestea, cei doi martori urmând a uza de calea acțiunii civile pentru a-și valorifica despăgubirile civile solicitate.

În temeiul art. 193 C.pr.pen., inculpatul a fost obligat să achite părții civile H.V. suma de 90 lei cu titlu de cheltuieli judiciare reprezentând contravaloarea transportului la 5 termene de judecată (5x18 lei/termen=90 lei) și părții civile V.I. suma de 1.600 lei cu același titlu reprezentând onorariul de avocat (întrucât celelalte cheltuieli judiciare – contravaloarea transportului pentru partea civilă și 2 martori s-au solicitat ulterior dezbaterii cauzei pe fond, deși la ultimul termen partea civilă a avut apărător ales, ele nu se pot acorda).

Împotriva acestei soluții a declarat apel inculpatul T.A. care a solicitat admiterea căii de atac promovate, desființarea sentinței tribunalului și judecând pe fond cauza, a se dispune achitarea sa în temeiul art.10 lit.a rap.la art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen., întrucât infracțiunile imputate nu există, cumpărătorii de influență și respectiv procurorul neputând proba ca apelantul a primit anumite sume de bani pentru executarea anumitor acte infracționale (eliberarea unor permise auto fără examenul aferent, determinarea unor medici să efectueze prestații medicale ce intrau în atribuțiile lor de serviciu etc.) unor persoane care nu îndeplineau condițiile legale pentru a beneficia de acestea.

Curtea examinând apelul declarat prin prisma motivului invocat, ajunge la următoarele constatări:

Conform art.1 din Codul de procedură penală român, scopul procesului penal îl constituie constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Procesul penal trebuie să contribuie la apărarea ordinii de drept, la apărarea persoanei, a drepturilor și libertăților acesteia, la prevenirea infracțiunilor precum și la educarea cetățenilor în spiritul legii.

Pentru aceasta, procesul penal se desfășoară atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecății, potrivit dispozițiilor prevăzute de lege.

În desfășurarea procesului penal trebuie să se asigure aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana făptuitorului.

Legea obligă organele de urmărire penală și instanțele de judecată să aibă rol activ și pe întreg cursul procesului penal să respecte dreptul de apărare garantat de stat învinutului, inculpatului și celorlalte părți, în procesul penal.

Orice persoană, bucurându-se de prezumția de nevinovăție, este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale, printr-o hotărâre penală definitivă. Învinutul sau inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție și nu este obligat să-și dovedească nevinovăția.

Vinovăția nu se poate stabili decât în cadrul juridic procesual penal, cu probe, sarcina administrării acestora revenind organului de urmărire penală și instanței judecătorești.

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

Inculpatul T.A. nu s-a prezentat în fața Curții de Apel Cluj, la data de 20 septembrie 2012 sustrăgându-se judecării, iar în fața procurorului a fost prezent doar la 18 aprilie 2011 când a învederat că uzează de prevederile art.70 C.proc.pen., de dreptul la tăcere, poziție adoptată și în fața Tribunalului Maramureș în ședința publică din 7 februarie 2012.

Deși art.6 paragraf 2 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului nu prevede, în mod expres, dreptul la tăcere și dreptul de a nu contribui la propria acuzare, CEDO s-a pronunțat în sensul că acestea reprezintă reguli general recunoscute și acceptate pe plan internațional care stau la baza noțiunii de proces echitabil.

Curtea Europeană a admis însă că „dreptul la tăcere nu este un drept absolut și că, în situațiile în care probele de vinovăție sunt evidente, judecătorul poate reține unele consecințe defavorabile din tăcerea acuzatului, fără să fie afectat caracterul echitabil al procesului și prezumția de nevinovăție”.(cauza Saunders contra Regatului Unit 17 decembrie 1996).

La stabilirea soluției de condamnare, prima instanță a avut în vedere procesele verbale privind consemnarea denunțului formulat de martorii H.V. și P.F.; plângerile formulate de martorii V.I. și C.A.; declarațiile martorilor H.V., V.I., P.F., I.A.I., C.A., din faza de urmărire penală coroborate cu cele din fața Tribunalului Maramureș ale acelorași persoane, care se coroborează perfect cu conținutul adreselor Direcției de Sănătate Publică a Județului Maramureș nr. 2474 din 6 mai 2011, și 187 din 21 aprilie 2011 a Colegiului Medicilor Maramureș.

Inculpatului i s-a respectat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil prin respectarea principiului egalității de arme, promovat de CEDO. Astfel, cu privire la acest principiu, CEDO precizează că „exigența egalității armelor, în sensul unui echilibru just între părți, implică obligația de a oferi fiecărei părți o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza, inclusiv probele, în condiții care să nu o plaseze într-o situație de dezavantaj net în comparație cu adversarul său. Obligația de a veghea în fiecare caz la respectarea condițiilor unui proces echitabil revine autorităților naționale”. (a se vedea hotărârea nr.27 din oct.1993 *Dombo Beheer Bv versus Olanda*).

Mai mult, aceeași Curte, a statuat obligativitatea comunicării pieselor dosarului, „în măsura în care presupune un proces echitabil și în contradictorialitate”. (hotărârea din 24 februarie 1994 *Bendenoun versus Franța*). De asemenea, „respectarea dreptului la un proces echitabil, presupune dreptul de a avea acces la toate dovezile strânse de procuror” (a se vedea hotărârea CEDO *Edwards versus Marea Britanie* din 16 dec.1992).

Ca atare, garanțiile cu privire la un proces echitabil au fost respectate, atât din perspectiva dreptului intern cât și al disp.art.5 și 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, astfel că nu se poate reține vreo cauză de nulitate absolută, dintre cele prevăzute de art.197 alin.2 C.proc.pen.

Instanța de judecată pronunța condamnarea inculpatului numai în situația în care probele strinse în cursul urmăririi penale și verificate în cursul cercetării judecătorești, dovedesc în mod cert, printre altele, că fapta a fost săvârșită de inculpat.

Potrivit art. 200 din Codul de procedura penală, „urmarirea penala are ca obiect stringerea probelor necesare cu privire la existența infractiunilor, la identificarea faptuitorilor și la stabilirea raspunderii acestora pentru a se constata daca este sau nu cazul sa se dispuna trimiterea in judecata.

Art. 289 Cod pr.penală dispune ca „judecata cauzei se face in fata instantei constituita potrivit legii si se desfasoara in ședință, oral, nemijlocit si in contradictoriu”.

Astfel, probele strinse în cursul urmăririi penale servesc numai ca temei pentru trimiterea în judecata.

Pentru a servi drept temei de condamnare, probele strinse în cursul urmăririi penale trebuie verificate în activitatea de judecată de către instanța, în ședință publică în mod nemijlocit, oral și în contradictoriu.

Numai după verificarea efectuată, în aceste condiții, instanța poate reține motivat, ca exprimă adevărul, fie probele de la urmărire penală, fie cele administrate în cursul judecării.

Pe de altă parte, în raport de dispozițiile art. 62, 63 Cod pr.penală, cu referire la art. 1, art. 200, art. 289 Cod pr.penală, hotărârea prin care se soluționează cauza penală dedusă judecării trebuie să apară ca o concluzie, susținută de materialul probator administrat în dosar, constituind un lanț deductiv, fără discontinuitate.

Ori, în cauză, probele strinse în cursul urmăririi penale și care au servit drept temei de trimitere în judecată, precum și probele administrate în faza judecării, dovedesc, în mod cert, că autorul celor patru infracțiuni de trafic de influență prev. de art. 257 alin. 1 C.p. rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000 este inculpatul T.A. și că faptele au existat în realitate.

Probele testimoniale ale dosarului dovedesc la unison că inculpatul apelant este autorul faptelor deduse judecării deoarece a pretins și primit sume de bani în lei, euro, sau alte foloase, comportându-se în așa fel față de martorii H.V., V.I., P.F. și C.A., încât a lăsat să se creadă că are influență asupra unor funcționari (medici, polițisti) pentru a-i determina să efectueze acte ce intrau în atribuțiile de serviciu – întocmire și eliberare de documentație medicală care să stea la baza completării unor dosare pentru obținerea indemnizațiilor aferente persoanelor cu handicap, restituirea permiselor de conducere auto reținute de organele de poliție sau obținerea unor asemenea acte.

Inculpatul, așa cum arată martorii H.V. și V.I. în declarațiile lor, a nominalizat funcția și locul de muncă al persoanei ce trebuia să le rezolve problemele pe care aceștia le aveau (medic la Spitalul Județean Baia Mare, respectiv polițist la Baia Mare) iar în privința martorei P.F. a afirmat că poate să influențeze pozitiv și favorabil martorei, persoana care se ocupa cu întocmirea documentației pentru obținerea pensiei de handicap, martora afirmând în faza de urmărire penală că inculpatul „a dat telefon, a discutat cu o persoană precizând un număr de dosar 567, împrejurare ce a fost de natură să-i creeze convingerea că apelantul poate să-i rezolve în mod cert doleanțele”.

Și față de martorul C.A., apelantul a afirmat că îl cunoaște pe martorul V.I., conduită prin care a urmărit să-l convingă pe primul că are influență asupra unor funcționari din poliție, astfel că îi va rezolva favorabil problema, respectiv obținerea permisului auto.

Practica judiciară este unanimă când afirmă în sensul că „infracțiunea de trafic de influență există atât atunci când făptuitorul are în mod real o influență asupra unui funcționar, cât și atunci când făptuitorul lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar, deși aceasta nu există în realitate. Prin urmare, fapta de a pretinde și de a primi o sumă de bani, săvârșită de către o persoană care lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar, pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, chiar dacă în realitate făptuitorul nu are o astfel de influență, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență prev. de art. 257 alin. 1 C.p. Prevalarea de o influență inexistentă în realitate, asupra unui funcționar, deși constituie o prezentare ca adevărată a unei fapte mincinoase – acțiune ce realizează elementul material al infracțiunii de înșelăciune - , prin voința legiuitorului constituie o infracțiune distinctă dacă sunt îndeplinite și celelalte condiții prevăzute în art. 257 alin. 1 C.p., traficul de influență existând, însă, spre deosebire de înșelăciune, indiferent dacă s-a cauzat sau nu o pagubă materială”.

Mai mult, practica judiciară a învederat că „existența infracțiunii de trafic de influență prevăzută în art. 257 C.p. nu presupune existența unei influențe reale a făptuitorului asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, însă pentru existența acestei infracțiuni este necesar ca influența, pe care o are sau lasă să se creadă

că o are făptuitorul, să privească un funcționar care are atribuții în îndeplinirea actului pentru care făptuitorul a primit sau a pretins bani ori alte foloase”.

Ori, din probele administrate în cauză rezultă că promisiunea făcută martorelor H.V. și P.F. în sensul că doctorii L.C. și P.C. și cei de la Spitalul Judetean Baia Mare și Spitalul TBC Baia Mare, unde are sediul comisia pentru handicapați, le pot întocmi acte medicale pentru a beneficia de pensie de handicapat, întrunește elementele infracțiunii de trafic de influență, deoarece aceștia aveau în competență, între atribuții și efectuarea acestei documentații.

De asemenea, referirea inculpatului în privința martorilor V.I. și C.A. la obținerea permiselor auto prin organele de poliție, constituie de asemenea infracțiunea de trafic de influență întrucât poliția are în competență, între alte atribuții și atestarea cunoștințelor de specialitate prin eliberarea unor asemenea acte de liberă circulație pe drumurile publice.

Doctrina și practica au relevat de asemenea că **„pentru existența infracțiunii de trafic de influență nu este necesară nominalizarea funcționarului asupra căruia traficantul are influență sau lasă să se creadă că are influență, fiind suficient ca el să se refere la pretinsa sau reala trecere ce o are asupra funcționarilor dintr-un serviciu în competența căruia intră rezolvarea solicitării beneficiarului traficului de influență”.**

Nu în ultimul rând, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că **„fapta persoanei de a pretinde și primi o sumă de bani, lăsând să se creadă că are influență asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență prevăzută în art. 257 C.p., indiferent dacă influența este sau nu reală și chiar dacă funcționarul nu a fost individualizat, fiind suficient să se facă referire la funcția pe care acesta o îndeplinește.”**

Probele testimoniale atașate dosarului dovedesc cu prisosință predarea sumelor de bani de către cumpărătorii de influență, inculpatului T.A., martora I.A.I. la instanță, precizează textual: ”eu personal am văzut când mama mea P.F. i-a predat acei bani pe care-i avea în mână, inculpatului, respectiv suma de 1900 lei”. Aceleași probe reliefează că numitul C.A. nu a predat nicio sumă de bani inculpatului, iar cele remise de martorii H.V. și V.I. apelantului, au fost dovedite prin declarațiile acestora consemnate și în cuprinsul denunțului penal care se coroborează cu declarația martorei I.A.I..

Dispozițiile art.63 alin.2 C.proc.pen. exclud o ordine de preferință, nefăcându-se distincție în ceea ce privește valoarea în stabilirea adevărului, în raport de faza în care au fost administrate, criteriul determinant în aprecierea probelor constituindu-l forța acestora de a exprima adevărul, indiferent de momentul procesual căruia aparține sau de organul care le-a administrat.

Dând sens și dispozițiilor art.3 din C.proc.pen. privind aflarea adevărului, normă cu valoare de principiu în procesul penal, instanța de fond a reținut și apreciat numai acele probe care reflectă adevărul, ținând seama de întregul material administrat în cauză.

Cum, potrivit art.64 C.proc.pen. nu se face distincție între valoarea probantă a mijloacelor de probă administrate în faza urmăririi penale și a judecății, se poate concluziona că nu există un temei legal pentru a se crea o ordine de preferință între declarațiile inculpatului. De reținut că inculpatul a uzat de dreptul la tăcere conform art. 70 C.p.p.

Coroborând toate probele administrate în ambele faze ale procesului penal, curtea este datoare să examineze cauza acordând întâietate principiului preeminenței dreptului, a respectării tuturor prevederilor legale (a se vedea cazul Sunday Times din 26 mai 1979 de la Curtea Europeană de la Strasbourg).

În speță, se observă că dosarul a fost judicios soluționat de către prima instanță, avându-se în vedere și principiul procesului echitabil din punct de vedere al garanțiilor procesuale.

Tribunalul Maramureș a concluzionat că probele administrate conduc, cu certitudine la stabilirea situației de fapt expusă în considerentele hotărârii și a vinovăției inculpatului-apelant.

Curtea de Apel analizând probele administrate constată că acestea conduc, fără dubii, la concluzia primei instanțe cu privire la situația de fapt și vinovăția inculpatului sub aspectul comiterii infracțiunilor de trafic de influență pentru care a fost trimis în judecată.

Simpla afirmație a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpatul Țura, respectiv negarea realității evidente, nu poate influența convingerea bazată pe probe irefutabile.

În raport de starea de fapt prezentată mai sus, este exclusă posibilitatea acceptării achitării inculpatului T.A., deoarece infracțiunile au existat în realitate, fiind comise de către acesta.

Astfel fiind, apărarea inculpatului vizând achitarea sa în baza art.10 lit.a C.p.p. nu poate fi primită.

Întrucât condamnarea apelantului s-a făcut pe baza unor dovezi convingătoare de vinovăție, nu se poate vorbi de constatarea încălcării art.6 paragraf 2 din CEDO cu referire la art.66 și art.5/2 C.proc.pen. care reglementează prezumția de nevinovăție, garanție specifică a unui proces echitabil recunoscută persoanei acuzate de săvârșirea unei infracțiuni.

Pentru motivele ce preced, apelul inculpatului T.A. se va respinge ca nefondat în baza art.379 pct.1 lit.a C.proc.pen. (Judecător Delia Purice)

Contrabandă prevăzută de art. 270 alin.(3) Cod vamal. Elemente constitutive. Soluționarea laturii civile. Infracțiunea prevăzută de art. 296¹ alin 1 lit *1* din Legea nr. 571/2003. lipsa de relevanță calității speciale a inculpatului de antrepozitar autorizat fiscal

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia nr. 1301/R din 27 septembrie 2012

Judecătoria Vișeu de Sus prin sentința penală nr.40 din 7.02.2012, a condamnat pe inculpatul C.V., pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă prev și ped de art 270 alin 3 din Legea 86/2006 cu aplicarea art 320¹ alin 7 C.pr.pen, art 74 și 76 lit *d* C.pen, la 1 (un) an închisoare,

-pentru săvârșirea infracțiunii de deținere în afara antrepozitului fiscal de produse accizabile marcate necorespunzător, peste limita de 10.000 țigarete prev și ped de art 296¹ alin 1 lit *1* din Legea 571/2003 cu aplicarea art 33 lit *b* C.pen, art 320¹ alin 7 C.pr.pen, art 74 și 76 lit *e* C.pen, la 6 (șase) luni închisoare.

În baza art 33 lit *b* și 34 lit *b* C.pen, inculpatul va executa pedeapsa cea mai grea de 1 (unu) an închisoare.

În baza art 81 și 82 C.pen, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe durata termenului de încercare de 3 ani, atrăgându-i-se atenția inculpatului asupra consecințelor prev de art 83 C.pen.

A fost condamnat inculpatul L.F.,:

-pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă prev și ped de art 270 alin 3 din Legea 86/2006 cu aplicarea art 74 și 76 lit *d* C.pen, la 1 (unu) an închisoare,

-pentru săvârșirea infracțiunii de deținere în afara antrepozitului fiscal de produse accizabile marcate necorespunzător, peste limita a 10.000 țigarete prev și ped de art 296¹ alin 1 lit *1* din Legea 571/2003 cu aplicarea art 33 lit *b* C.pen, art 74 și 76 lit *d* C.pen, la 6 (șase) luni închisoare.

În baza art 33 lit *b* și 34 lit *b* C.pen, inculpatul va executa pedeapsa cea mai grea de 1 (unu) an închisoare.

În baza art 81 și 82 C.pen, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe durata termenului de încercare de 3 ani, atrăgându-i-se atenția inculpatului asupra consecințelor prev de art 83 C.pen.

În baza art 14 C.pr.pen rap la art 998 C.civ vechi și art 6 C.civil nou, a obligat pe inculpați să plătească în solidar părții civile ANAF-Autoritatea Națională a Vămileor-Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Cluj, suma de 359.602 lei despăgubiri civile cu dobânzi și penalități aferente până la data plății efective.

În baza art 118 alin 1 lit *f* C.pen, s-a dispus confiscarea cantității de 33.962 pachete țigări de proveniență ucraineană, din care 33.942 pachete marca *Viceroy Red* și 20 pachete marca *Classic* depozitate în camera de corpuri delictive a Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Maramureș, conform dovezii seria P, nr 360946 din 1.11.2010.

S-a dispus restituirea către inculpatul C.V. a autospecializatei basculanta marca Roman 19215 DFK cu număr de înmatriculare [...] sigilată cu sigiliul nr MI 47945 și a cheii de contact ridicată conform dovezii din 29.10.2010 de Sectorul Poliției de Frontieră Poienile de sub Munte.

În baza art 191 C.pr.pen, au fost obligați inculpații să plătească statului suma de câte 300 lei fiecare cu titlu de cheltuieli judiciare, din care suma de 100 lei (câte 50 lei pentru fiecare) reprezintă onorariu avocațial parțial din oficiu și care se va avansa din fondurile Ministerului de Justiție.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin rechizitoriul din 29.09.2011 întocmit în dosarul 92/P/2011, Parchetul de pe lângă Tribunalul Maramureș a trimis în judecată pe inculpații C.V. și L.F. cu datele personale individualizate în dispozitivul sentinței, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. și ped. de art. 270 alin 3 din Legea nr 86/2006, art 296¹ alin 1 lit l din Legea 571/2003 cu aplicarea art 33 lit *b* C.penal, comise prin aceea că în data de 29.10.2010 au fost depistați de lucrătorii Poliției de frontieră transportând cu autobasculanta marca ROMAN cu nr. de înmatriculare [...], 33962 pachete țigări de proveniență ucraineană.

În cauză s-a constituit parte civilă ANAF-Autoritatea Națională a Vămileor-Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Cluj cu suma de 359.602 lei compusă din taxe vamale (54793 lei), accize (216799 lei) și TVA (88010 lei), cu dobânzi și penalități aferente până la data plății efective.

Prezenți fiind inculpații, au recunoscut sincer faptele comise.

Inculpatul C.V. a arătat că a condus autobasculanta în bena căreia au fost ascunse țigările de proveniență ucraineană iar inculpatul L.F. că se afla în dreapta sa și că sarcina lor era de a le transporta circa 2-3 km și să le lase într-un loc de unde urmau să fie preluate de alte persoane.

Inculpatul C.V. s-a prevalat de dispozițiile art. 320¹ c.pr.pen. în timp ce inculpatul L.F. nu, întrucât apărătorul său a solicitat achitarea de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prev. de art. 296¹ alin 1 lit l din Legea 571/2003 privind Codul Fiscal.

Cu ocazia dezbaterii pe fond a cauzei și apărătorul inculpatului C.V. a solicitat achitarea în temeiul art. 10 lit. *a* c.pr.pen. pentru aceeași infracțiune.

În esență, ambii apărători ai inculpaților au susținut că fapta lor constând în transportul țigărilor de contrabandă și recunoscută de altfel, nu poate să întrunească și elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 296¹ alin 1 lit l din Legea 571/2003, deoarece nu erau comercianți în sensul art. 7 Cod comercial vechi.

Cu privire la latura civilă, au arătat că art. 256 din Legea 86/2006 instituie ca regulă stingerea datoriei vamale în cazul confiscării, aspect rezultat și de interpretarea art. 233 primul paragraf lit. *d* din Regulamentul (CEE) nr. 2913/1992 al Consiliului din 12.10.1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar.

În data de 29.10.2010, în jurul orelor 2,30, o patrula a Poliției de Frontieră din cadrul Sectorului Poienile de sub Munte, județul Maramureș aflată în exercitarea atribuțiilor de serviciu vizând paza frontierei cu Ucraina, a sesizat pe drumul Capu-Groși-

Holovaci spre comuna Repedea, un autovehicul care venea din direcția frontierei spre comună.

Lucrătorii de poliție au procedat la oprirea mașinii, constatând că este o autobasculantă marca Roman, având numărul de înmatriculare [...]. Autovehiculul era condus de inculpatul C.V. iar pasager în dreapta se afla inculpatul L.F..

Inculpații nu dețineau niciun act asupra lor, identificarea făcându-se ulterior.

La verificarea mașinii, polițiștii au descoperit în bena acesteia, 68 colete învelite în folie de plastic de culoare neagră care conțineau țigări de proveniență ucraineană.

La ora 9,30 în prezența a doi martori asistenți s-au inventariat coletele constatându-se că în ele se aflau 33962 pachete țigări (679.240 țigaretete) marcate cu timbru ucrainean din care 33942 marca Viceroy Red (678.840 țigaretete) și 20 marca Classic (400 țigaretete).

Inculpații au fost contactați să încarce coletele dintr-un anumit loc și să le transporte circa 2-3 km într-o altă locație unde urmau să fie preluate de alte persoane. Cunoșteau foarte bine că sunt țigări de contrabandă și nu au dezvăluit numele persoanei care i-a contactat.

Țigările au fost depozitate în Camera de Corpuri delictive a Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Maramureș conform dovezii seria P nr. 360946 din 1.XI.2010.

De la inculpatul C.V. au fost ridicate autospecializata basculantă și cheia de contact. Acesta a formulat cerere de restituire întrucât mașina nu formează proprietatea sa.

În drept faptele inculpaților constituie infracțiunile prev. și ped. de art. 270 al. 3 din Legea 86/2006 și art 296¹ alin 1 lit l din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, cu aplicarea art 33 lit *b* C.penal.

Cererea de achitare de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prev. și ped. de art. 296¹ alin 1 lit l din Legea 571/2003 formulată de ambii apărători ai inculpaților nu poate fi primită de instanță.

În esență apărările lor se rezumă la lipsa calității inculpaților de comercianți, respectiv de subiecți juridici fiscali. Nefiind antrepozitari autorizați în sensul art. 163 lit. *e* Cod fiscal nu li se poate reține în sarcină infracțiunea de deținere în afara antrepozitului fiscal de produse accizabile marcate necorespunzător peste limita a 10.000 țigaretete. Ori, argumentația lor a fost preluată din decizia LXI din 24.09.2007 a I.C.C.J. care a pronunțat RIL în materie contravențională.

Însă dacă în acest domeniu există dispoziție expresă prev. la art. 221 al. 2 (*sanctiunile contravenționale se aplică persoanelor fizice sau persoanelor juridice care au calitatea de subiect juridic fiscal*), în materie penală legiuitorul nu a făcut nicio distincție și nu a condiționat fapta penală de calitatea specială a inculpatului de antrepozitari autorizat fiscal.

Făcând aplicarea dispozițiilor 320¹ al. 7 C.pr.pen. în ceea ce-l privește pe inculpatul C.V. și art. 74 și 76 c.pen. în cazul ambilor inculpați, instanța le-a aplicat pedepse cu închisoarea sub limitele speciale.

În baza art. 33 lit. *b* și 34 lit. *b* c.pen. se va dispune ca inculpații să execute pedeapsa cea mai grea.

În baza art. 81 și 82 c.pen. s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepselor pe durata termenului de încercare, atrăgându-li-se atenția inculpaților asupra consecințelor prev. de art. 83 cod penal.

La individualizarea pedepselor și a modului de executare instanța a avut în vedere persoana inculpaților, lipsa antecedentelor penale și recunoașterea faptelor, apreciind că nu se impune privarea lor de libertate.

În ceea ce privește acțiunea civilă formulată de ANAF-Autoritatea Națională a Vămile-Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Cluj, aceasta este întemeiată, inculpații urmând a fi obligați în solidar la plata sumei totale de 359.602 lei cu dobânzi și penalități aferente până la data achitării efective.

Datoria vamală nu se stinge prin confiscarea țigărilor introduse ilegal în țară, întrucât au fost descoperite și sechestrate după trecerea de primul birou vamal de frontieră situat în interiorul teritoriului vamal al Comunității.

În baza art. 118 al. 1 lit. *f* c.pen s-a dispus confiscarea cantității de 33.962 pachete țigări deținute și transportate de inculpați.

Întrucât autospecializata basculantă marca ROMAN 19215 DFK cu nr. de înmatriculare [...] nu formează proprietatea inculpatului C.V., nu sunt incidente dispozițiile art. 118 al. 1 lit. *b* c.pen. și se impune restituirea bunului.

În anul 2009 , inculpatul a convenit cu proprietarul mașinii (C.I.V.) asupra vânzării cumpărării, stabilind ca după o lună să perfecteze formele de transcriere și să se plătească diferența de preț.

Antecontractul susmenționat nu a mai fost finalizat, iar proprietarul a radiat mașina la 2.XI.2010 și pretinde de la inculpat restituirea ei sau plata unei sume de bani.

Împotriva soluției instanței de fond au declarat recurs inculpații L.F. și C.V.

Prin motivele orale și scrise ale căii de atac recurentul L.F. a solicitat achitarea în temeiul art. 10 lit. d rap. la art. 11 pct.2 lit. a C.proc.pen. pentru comiterea infracțiunii de contrabandă prev. de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006 precum și pentru infracțiunea de deținere înafara antrepozitului fiscal de produse accizabile marcate necorespunzător, peste limita a 10.000 de țigarete faptă prev.și ped. de art. 296 ind. 1 alin. 1 lit. l din Legea nr. 571/2003 și exonerarea sa de la plata despăgubirilor civile datorate ANV- Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Cluj.

S-a solicitat achitarea întrucât recurentul nu a comis fapta prev. de art. 296 din Legea nr. 571/2003, nefiind întrunite elementele constitutive ale acesteia, neavând calitatea de comerciant sau antrepozitar pentru a fi subiect activ al acesteia.

Inculpatul C.V. prin recursul declarat a solicitat achitarea în baza art. 10 lit. d rap. la art. 11 pct. 2 lit. a C.proc.pen. de sub învinuirea comiterii infracțiunii de contrabandă prev. de art. 270 alin. 3 din Legea nr. 86/2006 iar pentru infracțiunea vizată de art. 296 ind. 1 din Legea nr. 571/2003 reducerea pedepsei cu recunoașterea de largi circumstanțe atenuante. Sub aspectul laturii civile solicită exonerarea de la plata despăgubirilor civile, întrucât faptul confiscării bunurilor ce au făcut obiectul infracțiunii, echivalează cu stingerea datoriei vamale. În final și acest inculpat deși a uzat de prevederile art. 320 ind. 1 C.proc.pen., a solicitat a se constata că în realitate nu a comis infracțiunile imputate prin rechizitoriul parchetului neavând calitatea de comerciant sau antrepozitar.

Curtea examinând recursurile promovate constată că acestea sunt nefondate pentru următoarele argumente:

Potrivit disp. art. 4 pct. 18 din Codul vamal, controlul vamal constă în actele specifice efectuate de autoritatea vamală pentru a asigura aplicarea corectă a reglementărilor vamale și a altor dispoziții legale privind intrarea, ieșirea, tranzitul, transferul și destinația finală ale mărfurilor care circulă între teritoriul vamal al României și alte țări, inclusiv staționarea mărfurilor care nu au statutul de mărfuri românești. Aceste acte pot să includă verificarea mărfurilor, a datelor înscrise în declarație, existența și autenticitatea documentelor electronice sau scrise, examinarea evidențelor contabile ale agenților economici și a altor înscrisuri, controlul mijloacelor de transport, al bagajelor și a altor mărfuri transportate sau aflate asupra persoanelor, precum și efectuarea de verificări administrative și alte acte similare.

Așadar, prin controlul vamal se urmărește, printre altele, și asigurarea aplicării corecte a reglementărilor vamale și a altor dispoziții legale privind intrarea, ieșirea, tranzitul, transferul și destinația finală a mărfurilor, ceea ce înseamnă că H.G. nr. 710/2996, completată privind regimul mărfurilor purtătoare de accize, reprezintă o reglementare legală ce întregește dispozițiile Codului vamal și le explică în materia infracțiunii de contrabandă vizată de art. 270 Cod vamal.

De altfel, potrivit art. 1 din Legea nr. 86/2006, reglementările vamale cuprind prezentul cod, regulamentul de aplicare a acestuia, precum și alte acte normative care conțin prevederi referitoare la domeniul vamal.

Instituirea obligației de respectare a punctelor vamale autorizate pentru trecerea mărfurilor purtătoare de accize a avut în vedere, pe de o parte, rațiuni de ordin administrativ, pentru o mai bună fluidizare a traficului la frontieră, iar pe de altă parte, necesitatea unui control vamal riguros al actelor ce însoțesc astfel de produse.

Revenind la probele administrate în cauză, se poate reține că au fost efectuate mai multe transporturi de țigări prin vămi neautorizate, ceea ce are semnificația ieșirii din țară sau intrării în țară prin alte locuri decât cele stabilite pentru control vamal (în speță frontiera cu Ucraina).

Curtea reține că pentru existența infracțiunii de contrabandă prevăzută în art. 270 alin. 1 cerința este doar aceea ca mărfurile – indiferent de natura acestora – să fie introduse sau scoase din țară prin orice mijloace și prin alte locuri decât cele stabilite pentru controlul vamal, în timp ce pentru existența modalității prevăzute în alin. 2 se cer alte condiții speciale: mărfurile să fie introduse sau scoase din țară prin locurile stabilite pentru controlul vamal și să reprezinte, totodată, mărfuri plasate sub un regim vamal a căror valoare în vamă este mai mare de 20.000 lei.

Referitor la probele dosarului rezultă fără dubiu că infracțiunea de contrabandă prevăzută în art. 270 alin. 3 din Codul vamal a fost comisă în speță, deoarece inculpații au deținut, transportat, depozitat, mărfuri care trebuie plasate sub un regim vamal, cunoscând că acestea provin din contrabandă sau sunt destinate săvârșirii acesteia.

Astfel este exclusă achitarea acestora conform art. 10 lit. d pentru infracțiunea vizată de 270 alin. 3 Cod vamal.

Cât privește cererea de achitare de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prev. de art. 296 ind. 1 alin. 1 lit. l din Legea nr. 571/2003 formulată de ambii recurenți, nu poate fi primită, prin prisma lipsei calității lor de comercianți, respectiv de subiecți juridici fiscali. Corespunde realității că la 24.09.2007 Înalta Curte de Casație și Justiție a pronunțat o decizie în interesul legii nr. 61 prin care a statuat că „persoana care nu are calitatea de antrepozitar sau comerciant, nu este subiect activ al contravenției de deținere înafara antrepozitului fiscal peste limita a 10.000 țigarete”. Curtea reține însă că recursul în interesul legii privește domeniul contravențional, existând în acest sens o dispoziție expresă prev. la art. 221 alin. 2 pe când în materie penală, legiuitorul nu a făcut nicio distincție și nu a condiționat fapta penală de calitatea specială a inculpatului de antrepozitar autorizat fiscal. Așa fiind, prima instanță în mod judicios a reținut în sarcina ambilor recurenți deținerea înafara antrepozitului fiscal de produse accizabile marcate necorespunzător, peste limita a 10.000 țigarete, deoarece s-a descoperit cu ocazia controlului efectuat că inculpații transportau 33.942 pachete țigări Viceroy Red și 20 pachete țigări marca Clasic.

Ca atare, nu poate fi primit nici acest motiv de recurs.

Nici solicitarea inculpatului C.V., de reducere a pedepsei rezultate, nu poate fi primită pentru următoarele considerente:

Curtea examinând modul în care instanța de fond a analizat critica privind individualizarea pedepsei principale aplicată recurentului C.V., constată că a respectat toate regulile ce caracterizează stabilirea pedepsei, atât în ceea ce privește cuantumul, cât și modalitatea de executare, în sensul unei evaluări concrete a criteriilor statuate de legiuitor în dispozițiile art.72 din Codul penal, evidențiind gravitatea faptelor comise, prin prisma circumstanțelor reale efective, dar și a circumstanțelor personale ale inculpatului, nu numai a celor legate de comportamentul procesual, cât și a celor care vizează strict persoana acestuia, aprecierea, fiind făcută fără o preeminență a vreunui din criteriile arătate, precum și consecințele pedepsei și a modalității de executare neprivative de libertate, prin prisma funcțiilor unei asemenea sancțiuni.

Curtea, în baza propriei analize, față de critica formulată în sensul reducerii cuantumului pedepsei consideră că nu se impune a se da curs celor susținute, deoarece nu s-ar putea da eficiență într-un mod prioritar circumstanțelor personale, în raport cu celelalte, față de regula examinării plurale a criteriilor ce caracterizează individualizarea judiciară a pedepselor.

Curtea consideră că pedeapsa rezultantă de 1 an închisoare cu suspendarea condiționată a acesteia, reprezintă o pedeapsă proporțională, atât cu gravitatea efectivă a faptelor comise de recurent, concretizată prin modul în care acesta a acționat, prin comiterea unor infracțiuni vamale constând în aceea că la 29.10.2010 a fost depistat de Poliția de Frontieră transportând cu autobasculanta 33.962 pachete de țigări de proveniență ucraineană cauzând părții civile un prejudiciu de 359.602 lei și ea reliefează pericolozitatea excesivă a modului de operare al recurentului, cât și profilul socio-moral și de personalitate a inculpatului, a cărui atitudine în societate și procesuală în cauză, este pozitivă uzând de prevederile art. 320 ind. 1 alin. 7 C.p.p., judecătoria recunoscându-i în sarcină și circumstanțele atenuante prev. de art. 74 lit. a Cod penal.

Cuantumul sancțiunii nu se impune a fi redus față de gravitatea faptei comise, consecințele acesteia, rezonanța în comunitate și a reacției pe care societatea prin organele judiciare trebuie să o aibă, față de săvârșirea unor asemenea infracțiuni, așa încât nu este incident cazul de casare invocat, respectiv art.385/9 pct.14 C.pr.pen.

În raport cu cele menționate, sentința instanței de fond este legală și temeinică sub toate aspectele și verificându-se hotărârea atacată, instanța nu a constatat existența vreunui caz de casare ce s-ar fi putut invoca din oficiu potrivit art.385/9 alin.3 C.proc.pen.

Sub aspectul modului de soluționare a laturii civile, curtea reține următoarele:

Potrivit art.202 din Regulamentul CEE nr.2913/92 de instituire a Codului vamal comunitar, o datorie vamală la import ia naștere prin introducerea ilegală pe teritoriul vamal al Comunității a mărfurilor supuse drepturilor de import; debitor vamal este și: orice persoană care a dobândit sau deținut mărfurile în cauză și care știa, sau ar fi trebuit să știe, în mod normal, în momentul achiziționării sau primirii mărfurilor că ele au fost introduse ilegal.

În ceea ce privește noțiunea de datorie vamală Curtea apreciază că în conformitate cu art.4 pct.13 din Legea 86/2006 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare, **datorie vamală** reprezintă obligația unei persoane de a plăti cuantumul drepturilor de import sau de export iar în conformitate cu art.4 pct.14 lit.a din aceeași lege, **drepturi de import** reprezintă taxele vamale și taxele cu efect echivalent cu al taxelor vamale de plătit la importul de mărfuri.

Hotărârea Curții Europene de Justiție dată în cauza 24-68 din data de 1 iulie 1969, având ca părți Comisia Comunității Europene împotriva Italiei, a statuat că: toate taxele, indiferent de modul lor de aplicare, care sunt impuse în mod unilateral asupra mărfurilor ce traversează frontierele, fără a avea regimul strict al taxelor vamale, **reprezintă taxe cu efect echivalent**. Orice obligație pecuniară, indiferent de mărimea, destinația și modul de aplicare, care este impusă în mod unilateral asupra mărfurilor autohtone sau străine, pentru simplul motiv că acestea traversează o frontieră și care nu este o taxă vamală în sensul strict al cuvântului, **este o taxă cu efect echivalent**.

Drept urmare, rezultă că hotărârea Curții Europene de Justiție se referă și la acciză și TVA-ul percepute asupra mărfurilor care traversează frontiera României și reprezintă taxe cu efect echivalent cu al taxelor vamale, fiind incluse în drepturile de import.

În conformitate cu art.206/5 lit.b din Legea 571/2003 privind Codul fiscal produsele accizabile sunt supuse accizelor în momentul importului acestora pe teritoriul Comunității, iar conform art.206/6 și 206/7 lit.d din aceeași lege, accizele devin exigibile în momentul eliberării pentru consum, iar eliberare pentru consum reprezintă și importul de produse accizabile chiar și neregulamentar. La art.131 lit.a din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal se prevede că importul de bunuri reprezintă intrarea pe teritoriul Comunității a unor bunuri care nu se află în libera circulație în înțelesul art.24 din Tratatul de înființare a Comunității Europene.

Conform art.136 alin.1 din Legea 571/2003 privind Codul fiscal se prevede că „în cazul în care, la import, bunurile sunt supuse taxelor vamale, taxelor agricole sau altor taxe comunitare similare, stabilite ca urmare a unei politici comune, faptul generator și exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată intervin la data la care apare faptul generator și exigibilitatea respectivelor taxe comunitare.

Faptul confiscării bunurilor ce au făcut obiectul infracțiunii nu echivalează cu stingerea datoriei vamale, născute ca urmare a introducerii acestora pe teritoriul României și implicit pe cel al Comunității Europene.

În acest sens, rezultă potrivit art.224 din Legea 86/2006 privind Codul vamal a României că datoria vamală la import ia naștere prin introducerea ilegală pe teritoriul României a mărfurilor supuse drepturilor de import. **Potrivit alin.2 al aceluiași articol „datoria vamală se naște în momentul în care mărfurile sunt introduse ilegal”**. Aceste prevederi legale se regăsesc și în Codul vamal Comunitar, care la art.202 arată că „o datorie vamală la import poate să ia naștere prin: introducerea ilegală pe teritoriul vamal al Comunității a mărfurilor supuse drepturilor de import”.

Prin Hotărârea din 2.04.2009 dată în cauza C-459/7 Curtea Europeană de Justiție a statuat că „pentru a determina stingerea datoriei vamale, punerea sub sechestru a mărfurilor neregulat introduse pe teritoriul vamal al Comunității, trebuie să intervină înainte ca aceste mărfuri să treacă de primul birou vamal situat în interiorul acestui teritoriu”. Astfel, datoria vamală la import ia naștere în momentul introducerii bunurilor pe teritoriul Comunității, indiferent dacă ulterior acestea au fost sechestrate.

Cu privire la temeiul juridic și modul de calcul al prejudiciului rezultat din activitatea infracțională a inculpaților, Curtea învederează următoarele:

Prețul de referință avut în vedere la determinarea valorii în vamă a fost prețul la care au fost cumpărate țigările din țara de proveniență respectiv de 7 UAH/pachet așa cum este inscripționat pe acesta.

Taxa vamală a fost calculată aplicând procentul de 57,6% asupra valorii în vamă.

Acciza a fost calculată în conformitate cu art. 177 din Legea nr. 571/2003 Cod fiscal privind structura accizei totale exprimate în echivalent euro pentru 1000 țigarete, calculată la cursul valutar valabil pentru accize în anul 2010.

TVA de 24% s-a aplicat asupra bazei de impozitare, care este compusă din suma dintre: valoarea în vamă, taxele vamale și acciză, conform art.139 alin.1 C.fiscal.

Baza legală este: regulamentul CEE nr.2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal Comunitar; Regulamentul CEE nr.2454/1993 a Comisiei din 2 iulie 1993 privind dispozițiile de aplicare a Codului vamal Comunitar, tariful vamal integrat român pe anul 2010; Codul fiscal aprobat prin Legea nr.571/2003 cu modificările ulterioare; Hotărârea Guvernului României nr.44/2004 privind normele de aplicare a Codului fiscal, cu modificările ulterioare.

Temeiul juridic al dobânzilor și penalităților aferente datoriei vamale îl reprezintă art.119, 120 și 120/1 din Codul de procedură fiscală republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Pentru motivele ce preced, având în vedere că instanța de fond a reținut și rezolvat corect atât latura penală cât și cea civilă, recursurile inculpaților se vor respinge ca nefondate în baza art. 385 ind. 15 pct. 1 lit. b C.proc.pen. (Judecător Delia Purice)

**Omor deosebit de grav. Viol. Aprecierea probelor conform art. 63 C.pr.pen.
Retractarea declarațiilor inculpatului din cursul urmăririi penale.
interpretarea acestora conform art. 69 C.pr.pen., coroborate cu concluziile
probelor științifice administrate în cauză. Detenție pe viață. Criterii avute în
vedere de instanță**

***Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia nr.159/A din 20
septembrie 2012***

Tribunalul Cluj prin sentința penală nr.253 din 28 iunie 2012 a respins cererile de schimbare a încadrării juridice a faptei formulată de către apărătorul inculpatului.

A fost condamnat inculpatul M.P.G., în baza art. 208 al. 1, 209 al. 1 lit. i Cod Penal, la pedeapsa de:

- 3 (trei) ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat.

În temeiul art. 192 al. 2 Cod Penal, la pedeapsa de:

- 4 (patru) ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de violare de domiciliu în formă calificată.

În baza art. 20 rap. la art. 211 al. 1, al. lit. b, al. 2¹ lit. c Cod Penal, la pedeapsa de:

- 5 (cinci) ani pentru săvârșirea tentativei la infracțiunea de tâlhărie calificată.

În temeiul art. 197 al. 1 Cod Penal, la pedeapsa de :

- 10 (zece) ani pentru săvârșirea infracțiunii de viol.

În temeiul art. 174 rap. la art. 175 al. 1 lit. h, art. 176 lit. d Cod Penal, la pedeapsa de:

- detențiune pe viață, pentru săvârșirea infracțiunii de omor deosebit de grav.

În temeiul art. 53 pct. 2 lit. a rap. la art. 64 al. 1 lit. a, b și e, art. 65 al. 2 și 3 și art. 66 Cod Penal, s-a interzis inculpatului pe o durată de 10 ani, care începe după executarea pedepsei principale a închisorii, dreptul de a alege și de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice, dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat și dreptul de a fi tutore sau curator.

În baza art. 33 lit. a Cod Penal s-a constatat că faptele sunt concurente, iar în temeiul art. 34 lit. a Cod Penal s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea și anume aceea de: detențiune pe viață.

În temeiul art. 35 al. 1 Cod Penal rap. la art. 53 pct. 2 lit. a rap. la art. 64 al. 1 lit. a și b, art. 65 al. 2 și 3 și art. 66 Cod Penal, s-a interzis inculpatului pe o durată de 3 ani, care începe după executarea pedepsei principale a închisorii, dreptul de a alege și de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice și dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat.

În baza art. 71 al. 1 și 2 Cod Penal s-a interzis inculpatului, de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până la terminarea executării pedepsei, exercitarea dreptului prev. de art. 64 lit. a și b Cod Penal.

În baza art. 88 Cod Penal s-a scăzut din durata pedepsei aplicate inculpatului timpul reținerii și arestării preventive începând cu 05.02.2012 și până la zi.

În temeiul art. 350 al. 1 Cod Procedură Penală s-a menținut măsura arestării preventive a inculpatului.

În baza art. 7 rap. la art. 4 al. 1 lit. b din L.76/2008 s-a dispus prelevarea de la inculpat a probelor biologice necesare în vederea constituirii Sistemului Național de Date Genetice Judiciare.

În temeiul art. 346 al.1 rap. la art. 14 al.3 lit.a Cod Procedură Penală și la art. 1349 al. 1 și 2 rap. la art. 1357 Cod Civil s-a admis acțiunea civilă a părților civile M.I., M.P., M.I., M.S., M.L., D.R., V.A., C.I., C.M., T.V., și în consecință a fost obligat inculpatul să plătească în favoarea părților civile următoarele sume de bani : M.I. - 538 lei daune materiale și 12.500 lei daune morale; M.P. - 538 lei daune materiale și 12.500 lei daune morale; M.I. - 538 lei daune materiale și 12.500 lei daune morale; M.S. - 538 lei daune materiale și 12.500 lei daune morale; M.L. - 538 lei daune materiale și 12.500 lei daune morale; D.R. - 538 lei daune materiale și 12.500 lei daune morale; V.A. - 538 lei daune materiale și 12.500 lei daune morale; C.I. - 179 lei daune materiale și 4167 lei daune morale; C.M. - 179 lei daune materiale și 4167 lei daune morale; T.V. - 179 lei daune materiale și 4167 lei daune morale.

În temeiul art. 191 al.1 Cod Procedură Penală a fost obligat inculpatul să plătească în favoarea statului cheltuieli judiciare în sumă de 16.800 lei.

Pentru a pronunța această soluție prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj emis sub nr. 158/P/2012 din data de 28.03.2012 și înregistrat la Tribunalul Cluj, a fost trimis în judecată inculpatul M.P.G., arestat preventiv, pentru săvârșirea infracțiunilor de furt calificat, violare de domiciliu, tentativă la tâlhărie, viol, omor calificat și deosebit de grav, prev. și ped. de art. 208 alin. 1, 209 alin. 1 lit. i C.pen., și respectiv art. 192 alin. 2 C.pen., art. 20 rap. la art. 211

alin. 1, 2 lit. b și alin. 2^a lit. c C.pen., art. 197 alin. 1 C.pen. și art. 174 C.pen. rap. la art. 175 alin. 1 lit. h, art. 176 alin. 1 lit. d C.pen., totul cu aplic. art. 33 lit. a C.pen..

S-a reținut în esență în actul de sesizare al instanței faptul că inculpatul în cursul zilei de 15.01.2012 a pătruns, prin escaladare, în locuința victimei M.V., loc de unde a sustras, în scopul însușirii pe nedrept, suma de 980 lei. De asemenea, în cursul nopții de 27/28.01.2012 inculpatul a pătruns, fără drept, prin efracție, în locuința victimei M.V., fără a avea consimțământul acesteia, având intenția de a suprima viața victimei și a-și crea condiții favorabile deposedării victimei de o sumă de bani.

Față de același inculpat s-a reținut că în cursul nopții de 27/28.01.2012 în timp ce se afla în locuința victimei M.V., prin constrângere, întrebuițând acte de violență asupra acesteia și, după aducerea victimei în stare de imposibilitate de a se apăra - urmare a gravelor leziuni produse victimei, în timp ce victima mai era în viață a întreținut raport sexual (normal și anal) cu victima după care a întrebuințat acte de violență asupra acesteia, pentru a-și crea condiții favorabile sustragerii din locuință a unei sume de bani și după întreținerea cu aceasta a unui raport sexual, prin constrângere, în timp ce mai era în viață și pentru a ascunde infracțiunea de viol comisă asupra acesteia, a suprimat viața victimei prin comprimarea cu mâna a zonei anterioare a gâtului, fapt ce a condus la fractura osului hioid al victimei, decesul victimei producându-se urmare a insuficienței respiratorii acute în cadrul unui politraumatism, și anume traumatism toracic cu fracturi costale multiple, craniocerebral, cu dilacerare extinsă de țesuturi moi și hematom epicranian masiv, fractură de os hioid și fractură de coloană vertebrală.

Inculpatul a avut pe parcursul procesului o atitudine extrem de oscilantă. Astfel în faza de urmărire penală, inițial a recunoscut toate faptele după care a arătat că infracțiunile de violare de domiciliu, tentativă de tâlhărie și omor deosebit de grav le-a comis împreună cu numitul M.V., nepotul victimei M.V., și de la care a și aflat de altfel că victima posedă o sumă de bani de aproximativ 3.000 de lei, deoarece acest martor a discutat prin sat cu diverse persoane despre acest lucru.

În faza de judecată, inculpatul și-a modificat esențial apărarea, „uitând” complet de participația numitului M.V., de care și-a amintit numai la întrebările exprese puse de participanți. În schimb a declarat că în noaptea de 27/28.01.2012 s-a deplasat la domiciliul victimei pentru a încerca să o convingă pe aceasta să își retragă slujbele de la biserică, dar pentru că aceasta striga, i-a aplicat câteva lovituri, după care a părăsit locuința victimei, moment în care aceasta se mai afla în viață. Ulterior după arestarea sa și încarcerarea lui în Penitenciarul Gherla, un coleg de celulă pe nume M.A.C. i-a mărturisit că în noaptea respectivă s-a deplasat la domiciliul victimei, a violat-o și a omorât-o.

Așa cum reiese din declarațiile inculpatului de la filele indicate mai sus, ca și din declarațiile celorlalți martori audiați în cauză, atât inculpatul M.P.G. cât și partea vătămată M.V. locuiau în satul N., comuna T., jud. Cluj. Inculpatul afirmă la un moment dat că, din unele discuții purtate prin sat cu diferiți cetățeni de către numitul M.V., care este nepotul de soră al victimei M.V., a aflat, probabil la finele anului 2011, că victima M.V. ar deține în locuință sume de bani provenite din vânzarea unor bunuri din gospodăria proprie, fiind vorba mai exact de suma de aproximativ 3.000 lei.

Cunoscând că partea vătămată M.V. locuia singură și că obișnuia să participe la slujbele religioase, în cursul dimineții zilei de 15.01.2012, zi de duminică, pentru că a observat-o pe partea vătămată deplasându-se înspre biserică, a luat hotărârea să pătrundă în locuința acesteia și să sustragă suma de bani de existența căreia aflase în modalitatea relatată mai sus.

Astfel, s-a deplasat la locuința părții vătămate M.V. și a pătruns în curtea imobilului. Pentru că a constatat că ușa de acces a locuinței era asigurată cu un lacăt, s-a deplasat, prin pridvorul casei, observând că unul dintre geamurile camerei situate înspre stradă era întredeschis. Cu ajutorul mâinii a împins geamul și după ce acesta s-a deschis a escaladat zidul și a pătruns în interior. Potrivit propriei susțineri, a căutat mai întâi banii sub canapeaua din cameră, dar nu i-a găsit. A observat imediat că ușa unuia din dulapurile din cameră este închisă și asigurată, motiv pentru care a dezasigurat-o folosindu-se de un cuțit pe care l-ar fi luat din bucătăria casei. După ce a deschis ușa dulapului, a început să caute

bani printre obiectele așezate pe rafturi, context în care o cizmă așezată pe un raft a căzut din dulap și astfel inculpatul a observat că în interiorul acesteia se află așezate, într-o plasă transparentă, mai multe bancnote de 50 lei, pe care și le-a însușit. Ulterior, a căutat și în cealaltă pereche a încălțămintei, în interiorul căreia a găsit o altă plasă ce conținea bancnote de 5 lei, însușindu-și și aceste bancnote.

Având asupra sa suma de bani pe care a găsit-o în locuința părții vătămate M.V., inculpatul M.P.G. a părăsit casa tot pe geamul pe care a pătruns în interior, deplasându-se apoi înspre propria locuință.

Pe traseul parcurs înspre propria-i locuință, inculpatul M.P.G. a numărat suma de bani sustrasă din locuința părții vătămate M.V., constatând că a sustras suma de 980 lei.

După acest moment, așa cum au relatat martorii M.A., J.V. și J.L., victima ar fi ținut post negru și ar fi plătit slujbe la biserică pentru descoperirea autorului.

Din declarațiile inculpatului, reiese că aflând despre acest lucru a încercat să ia legătura cu victima, spunându-i acesteia că este dispus să-i restituie banii furati în mai multe tranșe, și în schimb solicita victimei să înceteze demersurile legate de slujbele de la biserică și totodată să păstreze secret față de ceilalți săteni, aceste discuții.

Inculpatul a relatat că victima nu a fost de acord cu propunerea inculpatului, spunându-i că va relata la întreg satul că el a furat banii și că nici nu va renunța la slujbele de afurisenie plătite la biserică.

În raport de acest context, la data de 28.01.2012 organele de urmărire penală au fost sesizate de către martorul J.V. cu privire la faptul că, la aceeași dată, a găsit-o pe victima M.V. decedată în interiorul imobilului, iar ușa de acces a locuinței acesteia prezenta urme de efracție.

Legat de acest eveniment, martora C.C.I. a declarat că trăiește într-o relație de concubinaj cu numitul M.V., nepotul de soră al victimei M.V., și prin prisma acestor relații de alianță, se înțelegea foarte bine cu victima, care chiar o ajuta, având uneori grijă de fetița ei, când martora era la serviciu. Astfel, în seara zilei de 27 ianuarie 2012, cele două s-au înțeles ca victima să aibă grijă de fetița martorei, deoarece dimineața următoare aceasta intra de serviciu. În dimineața zilei de 28 ianuarie 2012, martora a constatat că mătușa sa nu mai sună, pentru a prelua fetița, așa încât a sunat-o martora în mod insistent, dar victima nu a răspuns. În cele din urmă, la sfaturile concubinului său, care se afla la serviciu, s-a îndreptat spre locuința mătușii sale, împreună cu martorul J.V., care și acesta era rudă cu victima.

Ajungând cei doi la poarta casei numitei M.V., numitul J.V. a strigat-o pe aceasta de mai multe ori, dar pentru că nu a răspuns nimeni, s-a apropiat de casă strigând-o pe victimă pe nume, după care a intrat în casă, strigând în continuare.

Martorul J.V. relatează și el că văzând că victima nu a răspuns atunci când el a strigat-o, a intrat în casă, văzând că aceasta este întinsă pe pat, și i-a pus mâna pe picior, dar a constatat că este rece și atunci și-a dat seama că victima este moartă, dar totodată a realizat că moartea acesteia nu a fost naturală, deoarece patul era tras în ușa de la intrare, iar după ce a ieșit din casă și i-a spus martorei C.C.I. că victima este moartă, și anunțând organele de poliție, s-a dus din nou să se uite pe geam în casă, și atunci i s-a părut că observă pe umărul victimei pete de sânge.

După sesizarea organelor de poliție în legătură cu decesul victimei M.V., acestea s-au deplasat la fața locului, unde au efectuat o cercetare, fiind executate și planșe foto. Din acest act procedural rezultă că imobilul, proprietatea victimei, la nr. 338, era compus din două camere, un pridvor situat pe latura sudică și vestică a locuinței și o dependință. Accesul în locuință se făcea din pridvor, printr-o ușă de lemn. Ușa se afla în poziția închis și neasigurat, iar sistemul de închidere - tip zăvor metalic, fixat pe exteriorul ușii de acces nu prezenta urme de forțare, însă sistemul de închidere - tip zăvor metalic, fixat pe interiorul ușii de acces în locuință prezenta urme de forțare. Pe fața interioară a ușii de acces, în partea inferioară, se observau mai multe pete de culoare brun-roșcată. În interiorul primei camere în care se pătrundea din pridvor pe ușa de acces, respectiv în stânga ușii de acces, se afla un fund de lemn cu mâner, obiect ce este îndeobște folosit în bucătărie, ca suport pentru tăierea diverselor alimente, care prezenta pete de culoare brun-

roșcată și alte micourme biologice. În spatele ușii de acces, în dreapta ușii, se afla o canapea extensibilă, mutată de la locul ei, fiind trasă în dreptul ușii dinspre peretele nordic al camerei, nepermițând ca ușa de acces în locuință să se deschidă decât parțial. Pe pat se afla cadavrul victimei M.V., în poziție decubit lateral stâng, membru superior drept flectat anterior, cel superior stâng flectat sub cadavru, membrul inferior stâng în semiflexie, iar cel inferior drept aflat în flexie peste cel inferior stâng. Capul victimei era așezat pe o pernă, orientat cu fața înspre pernă, victima fiind îmbrăcată cu o cămașă de noapte, ridicată deasupra bazinului, peste care purta o altă cămașă de corp, care era ridicată la nivelul pieptului. Pe partea inferioară și superioară a ramei patului dinspre ușa de acces în locuință, au fost descoperite mai multe pete de culoare brun-roșcată. Linoleul ce acoperea podea, sub piciorul patului dinspre ușa de acces, prezenta o pată de culoare brun-roșcată, având o formă neregulată, cu o lungime de aproximativ 35 cm și o lățime de 10 cm. Pe peretele estic al acestei camere se mai afla o altă canapea ce prezenta urme de răvășire, cuvertura și cearșaful ce acoperea canapeaua, fiind ridicate.

Accesul în cea de-a doua cameră a locuinței victimei se făcea printr-o ușă de lemn situată pe peretele sudic al camerei în care a fost găsită victima, în spatele căreia se afla o masă, iar materialul textil care acoperea masa prezenta urme de răvășire. Pe peretele estic al celei de-a doua camere se aflau mai multe obiecte de mobilier și anume un dulap, în fața căruia se afla un scaun, o laviță, un frigider. Pe frigider erau așezate o vază și o cutie din material plastic „Nestle”. În aceeași cameră, însă pe peretele vestic, se afla un alt dulap cu vitrină, a cărui ușă a fost găsită în poziția întredeschis, însă sistemul de închidere se afla în poziția închis. Cuvertura care acoperea patul amplasat în continuarea acestui dulap, prezenta urme de răvășire. În mijlocul camerei se afla o masă, iar fața de masă care o acoperea prezenta urme de răvășire.

Cu ocazia efectuării cercetării la fața locului s-a constatat faptul că din spatele imobilului situat din punct de vedere administrativ la numărul 339, în care nu locuia, la acea dată, nicio persoană, pornește, prin grădinile celor două gospodării de pe latura nordică a imobilelor, un traseu cu urme de încălțăminte. Acest traseu, prezenta două staționări, cea dintâi în grădina imobilului nr. 338, în zona situată deasupra unui hambar, iar cea de-a doua în spatele unei căpițe de fân, situată deasupra imobilului în care locuia victima, după care cărarea de urme cobora perpendicular înspre imobilul victimei, înspre o portiță din lemn care asigură accesul în curtea imobilului victimei. De la aceasta poartă, traseul cu urme de încălțăminte cobora oblic înspre curtea locuinței victimei, iar traseul celor două urme de încălțăminte era dispus paralel.

Conform raportului de constatare medico-legală nr. 665/111/50 a Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca, moartea victimei M.V. a fost violentă și s-a datorat unei insuficiențe respiratorii acute, în cadrul unui politraumatism, și anume traumatism toracic cu fracturi costale multiple, traumatism craniocerebral cu dilacerare extinsă de țesuturi moi și hematom epicranian masiv, fractură de os hioid și fractură de coloană vertebrală. Leziunile tanato-generatoare s-au putut produce după cum urmează: fracturile costale prin comprimare între două planuri dure sau/și lovire cu corpuri dure, dilacerarea țesuturilor epicraniene și hematomul epicranian prin loviri repetate cu și de corpuri dure, fractura de os hioid, prin comprimare cu mâna, iar fractura de coloană vertebrală cervico-dorsală printr-un mecanism de hiperextensie, fie prin cădere pe un corp dur, fie printr-o tracțiune posterioară a extremității cefalice cu punct de fixare toracic. Leziunile anale au putut fi produse prin penetrare cu un corp dur, posibil în cadrul unui contact sexual, iar prezența firelor de păr pubian în fundul de sac vaginal sugerează întreținerea unui raport sexual, confirmat prin punerea în evidență a spermatozoizilor, în secreția prelevată de la același nivel, iar leziunile de la nivelul coapselor, produse mai probabil prin comprimare cu mâna, denotă constrângerea victimei.

Astfel cum rezultă din declarația martorei J.L., înainte de a surveni decesul său, victima M.V. a relatat mai multor persoane, printre care și martora amintită, că se teme pentru viața ei, apreciind că autorul furtului comis la data de 15.01.2012, ar putea reveni și să o facă să regrete că a apelat la servicii religioase pentru a se stabili identitatea autorului acestei fapte.

Cu ocazia cercetării la fața locului s-au ridicat un număr de 32 de urme papilare, iar potrivit raportului de constatare tehnico-științifică dactiloscopică urmele papilare descoperite pe suprafața exterioară a cunii ceramice de culoare albă, găsită pe masa din camera în care a fost găsită victima, pe suprafața cutiei cu inscripția „Nestle” găsită pe frigider în cea de-a doua cameră, respectiv pe suprafața laterală stânga și dreapta, suprafața exterioară a părții inferioare și capacul cutiei cu inscripția „Best” găsită pe dulapul din stânga ușii de acces în a doua cameră, au fost create de degetul inelar al mâinii drepte, degetul mijlociul al mâinii drepte, respectiv stângi, degetul mare al mâinii stângi și drepte, degetul arătător al mâinii stângi și degetul mic al mâinii drepte, ale inculpatului M.P.G..

Fiind de acord să se supună testului poligraf, la întrebările relevante ale cauzei - „Știi cine a omorât-o pe M.V.?; În noaptea de 27/28.01.2012 dumneata ai omorât-o pe M.V.?; În noaptea de 27/28.01.2012 ai bătut-o pe M.V.?; În noaptea de 27/28.01.2012 ai întreținut raport sexual cu M.V.?” - conform concluziilor raportului de constatare tehnico-științifică asupra comportamentului simulat, răspunsurile negative ale inculpatului la întrebările mai sus arătate, au provocat modificări specifice comportamentului simulat.

În declarația dată la data de 05.02.2012, inculpatul M.P.G. a declarat că a luat la cunoștință, din cele afirmate de către M.V. „care povestea prin sat”, că victima deține 3.000 lei în locuință. De asemenea, inculpatul a precizat că avea cunoștință că victima locuiește într-un loc mai izolat, singură și obișnuia să participe la slujbele religioase care se oficiau în zilele de duminică, motiv pentru care la data de 15.01.2012, a pătruns în interiorul locuinței acesteia, loc de unde a sustras suma de 980 lei. Ulterior a aflat că victima M.V. a apelat la servicii religioase pentru a se stabili identitatea autorului acestei fapte, motiv pentru care s-a deplasat la locuința ei, a purtat o discuție cu victima în cadrul căreia a recunoscut faptul că a sustras suma de 980 lei, și s-a angajat că-i va restitui banii sustrași, însă i-a solicitat să revină asupra serviciilor religioase la care a apelat. Inculpatul M.P.G. a susținut că în cadrul acestei discuții victima M.V. ar fi afirmat că va aduce la cunoștința tuturor locuitorilor satului că el este cel care i-a luat banii și că nu va reveni asupra serviciilor religioase la care a apelat.

Aflând că victima M.V. deține în locuință și o altă sumă bani în afara celei sustrate inițial, care ar fi fost ascunsă în același loc, respectiv în cizmă, inculpatul M.P.G. a susținut că în cursul serii de 27.01.2012, a luat hotărârea să revină la locuința victimei, în cursul nopții, pentru a căuta restul de bani și ca să o sperie și să nu îl spună la sat că el i-a sustras cei 980 lei.

Astfel, s-a deplasat înspre locuința victimei situate în sat N. nr. 338 și ajuns în dreptul imobilului cu nr. 339, cunoscând că în acesta nu locuiește nicio persoană, a pătruns în curtea acestui imobil, apoi s-a deplasat în grădina din spatele casei, a pătruns apoi în grădina casei lui M.V., unde a așteptat o perioadă de timp lângă o căpiță de fân pentru a se asigura că nu va fi observat de vreo persoană care s-ar fi putut deplasa pe carosabil. Inculpatul M.P.G. a observat, în aceleași împrejurări, că în locuința victimei iluminatul nu funcționa. De lângă căpița de fân, inculpatul M.P.G. a coborât în curtea casei victimei, a intrat în pridvor, loc de unde de pe balustradă a luat un doc de lemn cu mâner. Inculpatul M.P.G. susține că în momentul imediat următor victima M.V. a început să strige, fără ca el personal să o observe, pentru că în locuință iluminatul nu funcționa. Inculpatul s-a apropiat de ușa de acces în locuință și cu ajutorul forței fizice a împins de mai multe ori ușa, până când aceasta s-a deschis. Apoi, a intrat în locuință observând victima între ușa de acces în locuință și pat. Inculpatul M.P.G. a aplicat imediat ce a intrat în locuință mai multe lovituri victimei în zona capului cu docul pe care îl avea în mână, până când aceasta a căzut. Deoarece victima încerca să opună rezistență, inculpatul susține că a continuat să aplice lovituri în zona capului victimei, până când a constatat că nu mai suflă. A prins-o apoi de cozile părului pentru a vedea dacă mai respiră, constatând că horcăia. Ulterior, a tras patul din cameră înspre ușa de intrare în locuință, blocând accesul. Apoi, a transportat victima în pat, a așezat-o cu fața în pernă și corpul pe partea stângă, cu partea dorsală orientată înspre el și, în timp ce a rămas în picioare lângă pat, și-a desfăcut șnurul de la pantaloni și a întreținut raport sexual cu victima, normal și anal. În tot acest

timp, comprima capul victimei, cu una dintre mâini, în pernă. După finalizarea raportului sexual, inculpatul M.P.G. a acoperit victima și a luat cana de porțelan de pe masă pentru a stropi victima cu apă, dar a renunțat.

Cunoscând că victima ar fi ascuns suma de bani în același loc de unde a sustras în cursul zilei de 15.01.2012 suma de 980 lei, s-a deplasat în cealaltă cameră a locuinței, pentru a căuta banii, fără însă a-i găsi. Pentru acest motiv, a răvășit toate obiectele din locuință, însă căutările sale au rămas fără rezultat. Potrivit propriei susțineri, inculpatul M.P.G. nu a găsit nicio sumă de bani și astfel, ulterior răvășirii bunurilor, a părăsit locuința victimei.

Ulterior inculpatul M.P.G. a arătat că ar fi comis fapta împreună cu M.V., care i-ar fi acordat ajutor, în baza unei înțelegeri prealabile, pe care ar fi avut-o, în urma unor discuții purtate cu M.V. în jurul orelor 13:00, ale zilei de 27.01.2012 și fără a mai recunoaște faptul că a întreținut raport sexual normal și anal cu victima.

Susținerile inculpatului M.P.G. cu privire la faptul că ar fi comis faptele împreună numitul M.V., nu sunt conforme cu realitatea, deoarece ca urmare a comparațiilor dactiloscopice efectuate cu urmele papilare ridicate cu ocazia efectuării cercetării la fața locului și impresiunile papilare ale numitului M.V., s-a constatat că urmele papilare ridicate de la locul faptei nu sunt identice cu impresiunile papilare create de numitul M.V.

Numitul M.V. a negat faptul că ar fi suprimat viața victimei și a fost de acord să se supună testului poligraf. Conform concluziilor raportului de constatare tehnico-științifică asupra comportamentului simulat, răspunsurile negative ale numitului M.V. la întrebările relevante ale cauzei, și anume „Știi cine a omorât-o pe M.V.?; În noaptea de 27/28.01.2012 dumneata ai omorât-o pe M.V.?; În noaptea de 27/28.01.2012 ai bătut-o pe M.V.?; În noaptea de 27/28.01.2012 ai întreținut raport sexual cu M.V.?” , nu au provocat modificări specifice comportamentului simulat.

Pentru aflarea adevărului s-a dispus în cauză efectuarea unui nou raport de constatare tehnico-științifică asupra comportamentului simulat al numitului M.V., iar conform concluziilor acestui raport, la întrebările relevante ale cauzei - „Ai fost de față când a fost omorâtă M.V.?; În noaptea de 27/28.01.2012 dumneata ai întreținut raport sexual cu M.V.?; Te-ai înțeles cu M.P.G. să mergeți să furați restul de bani de la M.V.?; Dumneata i-ai spus lui M.P.G. că mai sunt bani în casă la M.V.?” - răspunsurile negative ale acestuia, nu au provocat modificări specifice comportamentului simulat.

Cu ocazia audierii sale în faza de urmărire penală, martorul M.V. a precizat faptul că în nici un caz la data de 27.01.2012, în jurul orei 13:00, nu ar fi avut cum să se întâlnească cu inculpatul M.P.G. în locul indicat de acesta, pentru că, la acea oră, se afla la locul de muncă. A mai arătat că nu i-a spus inculpatului M.P.G. că victima mai deține bani în locuință, pentru că avea cunoștință despre faptul că, ulterior datei de 15.01.2012, victima M.V. a remis suma de bani înspre păstrare, martorului J.V. A precizat, însă, că într-adevăr într-o după-amiază, ulterior datei de 15.01.2012, deplasându-se la localul „R.” din satul N., unde l-a observat doar pe inculpatul M.P.G., fără a se gândi că ar exista posibilitatea ca acesta să fie autorul faptei comise în data de 15.01.2012, a purtat discuții cu martora P.E. cu privire la sustragerea sumei de bani din locuința victimei M.V., context în care a făcut referire la faptul că persoana care a sustras suma de 980 lei nu a găsit și suma de 3.000 lei, care erau ascunși în același loc din care a fost sustrasă cealaltă sumă de bani.

Verificându-se susținerile martorului M.V. cu privire la faptul că la ora 13,00 în ziua de 27.01.2012 s-ar fi aflat la locul de muncă, s-a constatat că martorul a fost pontat pe baza cartelei magnetice pe care o deținea că a intrat în incinta SC „S.” SA la data de 27.01.2012 la ora de 6,08 și a părăsit unitatea la ora 14,52.

Nici susținerea inculpatului M.P.G., în sensul că numitul M.V. i-ar fi asigurat paza din grădina imobilului cu nr. 338, nu este veridică, în condițiile în care în cuprinsul primei declarații a făcut referire la locul unde, la un moment dat, personal a staționat în grădina imobilului - o câpiță de fân, despre a cărei amplasare nu avea cum să ia la cunoștință decât dacă ar fi fost în acel loc, deoarece câpița de fân nu se observa nici din stradă și nici din curtea imobilului victimei.

De altfel, în fața instanței de judecată, inculpatul a „uitat” cu totul că la comiterea faptei ar fi participat și numitul M.V., iar ulterior punându-i-se întrebări legate de „participația” acestuia a susținut, că dimpotrivă, martorul a stat la poartă să-i asigure paza, apoi a revenit spunând că stătea în fața casei, dar în tot cazul în timp ce se îndreptau spre locuința victimei, au avut drum comun numai până în dreptul imobilului părăsit de la numărul 339, apoi cei doi s-au despărțit, inculpatul mergând spre locuința victimei prin grădini, iar martorul M. pe stradă.

Nesinceritatea inculpatului este evidențiată și de faptul că știind care este modelul impresiunii urmelor de încălțăminte pe care le-a purtat la acea dată, respectiv o pereche de ghete, acesta a susținut faptul că la acea dată purta o pereche de adidași de culoare neagră.

Prin încheierea penală 13/C/P din 06.02.2012 a Tribunalului Cluj s-a autorizat efectuarea unei percheziții domiciliare la locuința inculpatului.

În urma efectuării percheziției domiciliare la data de 07.02.2012, la locuința inculpatului, au fost descoperite și ridicate mai multe obiecte vestimentare, despre care inculpatul susține că le-ar fi purtat în cursul nopții de 27/28.01.2012, respectiv o bluză din material textil prevăzută cu glugă de culoare bej, cu dungi orizontale, albe și crem pe care se observau pete de culoare brun-roșcată; o pereche de pantaloni din material textil de culoare neagră, cu trei dungi albe; o pereche de pantofi sport din material textil de culoare neagră, cu inscripția „Sport” și talpă albă, iar în afara acestora, au mai fost ridicate, cu toate că inculpatul susținea că nu le-a purtat în cursul nopții de 27/28.01.2012, o pereche de pantaloni din material sintetic, bleumarin cu dungă albă, pe care se observau mai multe pete de substanță brun-roșcată, precum și o pereche de bocanci din material sintetic, de culoare maro, etichetă Heroway, prezentând pete de culoare brun-roșcată.

La aceeași dată, în timpul efectuării percheziției domiciliare, inculpatul M.P.G. a prezentat organelor de cercetare penală un înscris olograf, solicitând totodată organelor de cercetare penală ca acest înscris să fie remis părinților săi. Înscrisurile au fost ridicate de către organele de cercetare penală, constatându-se că din cuprinsul acestora rezultă faptul că inculpatul nu dorea altceva decât să se dezvinovățească în fața părinților, nerecunoscând faptul că a suprimat viața victimei M.V., susținând că proba ADN nu îi aparține, și dându-le asigurări că va scăpa de această crimă, cu toate că pe parcursul audierilor care au avut loc până la acea dată, inculpatul a recunoscut în mod constant faptul că a luat hotărârea să suprima viața victimei, pentru a o deposeda de suma de bani.

Conform raportului de constatare tehnico-științifică traseologică, s-a stabilit că urma de încălțăminte descoperită și ridicată cu ocazia investigării tehnico-științifice a locului faptei efectuată la data de 28.01.2012 a fost creată de un obiect de încălțăminte ce prezintă un desen antiderapant asemănător cu cel al tălpii ghetei pentru piciorul stâng și respectiv drept, ridicată, cu ocazia percheziției, de la inculpat.

Potrivit raportului de constatare tehnico-științifică ADN nr. 136781 din 05.03.2012 a Inspectoratului General al Poliției Române - Institutul Național de Criminalistică - Serviciul de Biocriminalistică, de pe perechea de pantaloni de trening de culoare bleumarin și dungă laterală de culoare albă, ridicată de la inculpatul M.P.G. s-au prelevat un număr de trei urme notate T136781061, T136781064 și T136781062. Urma notată T136781061 prezintă sânge uman, iar genotiparea ADN-ului extras din această urmă a pus în evidență un profil genetic identic cu cel al ADN-ului extras din proba biologică de referință recoltată de la victima M.V., iar frecvența de regăsire în populația caucaziană a profilului genetic ADN extras din această urmă identic cu cel al probei de referință recoltat de la victima M.V. este de $6,18 \times 10^{-17}$, iar grupul populațional în care acest profil genetic este unic: 16.200.000.000.000.000 persoane neînrudite genetic. Urma notată T136781062 prezintă celule epiteliale și un cap de spermatozoid, iar genotiparea ADN-ului extras din această urmă a pus în evidență un profil genetic majoritar identic cu cel al ADN-ului extras din proba biologică de referință recoltată de la inculpatul M.P.G.. Urma notată T136781064 prezintă sânge uman, iar genotiparea ADN-ului extras din această urmă a pus în evidență un profil genetic identic cu cel al ADN-ului extras din proba biologică de referință recoltată de la victima M.V., iar frecvența de regăsire în populația caucaziană a profilului genetic ADN extras din această urmă identic cu cel al probei de referință recoltat de la victima

M.V. este de $8,55 \times 10^{-18}$, iar grupul populațional în care acest profil genetic este unic: 117.000.000.000.000.000 persoane neînrudite genetic.

De asemenea, de pe bluza din material textil de culoare bej, cu dungi maro și albe, ridicată de la inculpatul M.P.G. s-au prelevat un număr de două urme notate T136781071 și T136781072. Urma notată T136781071 prezintă sânge uman, iar genotiparea ADN-ului extras din această urmă a pus în evidență un profil genetic majoritar identic cu cel al ADN-ului extras din proba biologică de referință recoltată de la victima M.V., iar frecvența de regăsire în populația caucaziană a profilului genetic ADN extras din această urmă identic cu cel al probei de referință recoltat de la victima M.V. este de $8,99 \times 10^{-16}$, iar grupul populațional în care acest profil genetic este unic: 1.110.000.000.000.000 persoane neînrudite genetic. Urma notată T136781072 prezintă sânge uman, iar genotiparea ADN-ului extras din această urmă a pus în evidență un profil genetic majoritar identic cu cel al ADN-ului extras din proba biologică de referință recoltată de la victima M.V., iar frecvența de regăsire în populația caucaziană a profilului genetic ADN extras din această urmă identic cu cel al probei de referință recoltat de la victima M.V. este de $2,39 \times 10^{-8}$, iar grupul populațional în care acest profil genetic este unic: 418.000.000.000.000.000 persoane neînrudite genetic.

De pe tampoanele tip exudat cu secreție anală recoltată de la victimă, cu ocazia efectuării necropsiei, s-au prelevat urmele notate T136781021, T136781022, T136781023 și T136781024, iar de pe tamponul tip exudat cu secreție anală recoltată de la victimă, pus la dispoziție de către Institutul de Medicină Legală Cluj-Napoca s-au recoltat urmele T136781033 și T136781034. Genotiparea ADN-ului extras din urmele notate T136781024 și T136781034, a pus în evidență, corespunzător locilor kitului Y - filer analizați, un halotip identic cu cel al numitului M.P.G. sau cu al oricărei alte persoane de sex masculin, înrudite pe linie paternă cu numitul M.P.G.. De asemenea, genotiparea ADN-ului extras din urma notată T136781062, prelevată de pe perechea de pantaloni de trening de culoare bleumarin și dungi laterale de culoare albă, a pus în evidență corespunzător locilor kitului Y - filer analizați, un halotip identic cu cel al numitului M.P.G. sau al oricărei alte persoane de sex masculin, înrudite pe linie paternă cu numitul M.P.G.

Halotipul numitul M.V. este diferit de halotipurile obținute din urmele notate T136781024, T13678103.4 și T136781062.

În fața instanței de judecată, inculpatul a prezentat o nouă versiune de comitere a faptelor, în sensul că a recunoscut că în seara zilei de 27 ianuarie 2012, pe la orele 19,00-20,00 s-a deplasat la domiciliul victimei, pentru a discuta cu aceasta despre posibilitatea de a-și retrage slujbele religioase. A recunoscut și faptul că aceasta l-a văzut înainte ca el să o vadă pe ea, că s-a împins în ușa de la intrare până când aceasta a cedat, deși victima încerca să țină de ușă pentru a nu-i permite intrusului să intre în casă, și că i-a aplicat mai multe lovituri în cap cu un fund de lemn. Inculpatul a susținut că a lovit-o pe victimă pentru că aceasta îi striga numele și îi cerea să iasă afară din casă. I-a aplicat mai multe lovituri victimei, fără să știe câte anume, și pe urmă a pus-o în pat, părăsind locuința acesteia, fără să o violeze și fără să caute alți bani prin casă. După încarcerarea sa în Penitenciarul Gherla un coleg de cameră, pe nume M.A.C. i-a spus că în seara respectivă, după plecarea inculpatului din locuința victimei, ar fi fost la aceasta, cu intenția de a fura bani, și că a violat-o și apoi a omorât-o.

Urmărind cu atenție declarația inculpatului dată în fața instanței, s-a putut constata în mod evident că acesta nu este sincer, declarația conținând reveniri asupra celor declarate în doar propoziția anterioară, o serie de contradicții evidente, inculpatul fiind în mod vădit încurcat în propriile minciuni.

În vederea verificării apărării sale, instanța a procedat la audierea martorului M.A.C., despre care inculpatul a afirmat că este persoana care a violat-o și a omorât-o pe victimă în seara zilei de 27 ianuarie 2012. Martorul a arătat că în urmă cu mai mulți ani a lucrat în satul N., la un patron, având grijă de vitele acestuia, nu știe exact cum se numește patronul său, și nu poate da detalii despre adresa exactă. Martorul locuia într-o colibă, unde era instalat și staulul vitelor, pe hotarul satului N.. Martorul mai afirmă că o cunoștea pe numita M.V., și că o ajuta la muncile câmpului, atunci când el era liber la turma de vite.

Când avea nevoie de serviciile sale, numita M.V. se ducea la patronul lui și îi spunea acestuia că are nevoie de martor, iar patronul se deplasa la pășune de unde îl aducea pe martor să lucreze pentru numita M.V.. Martorul nu a putut să o descrie foarte exact pe M.V., susținând că aceasta era o femeie în vârstă, mai mică de statură și grasuță. Martorul a mai afirmat că atunci când a murit M.V. se afla în satul N., dar că nu știe în ce condiții a murit, și că asta se întâmpla în anul 2009.

Din cele mai sus reținute, a rezultat cu claritate că martorul o confundă probabil pe victimă cu vreo altă persoană, și în tot cazul nu cunoaște nimic despre moartea victimei din cauza de față, cu atât mai mult nu are vreo legătură cu acest eveniment.

În legătură cu cele două infracțiuni de viol și de omor deosebit de grav, care absoarbe și omorul calificat, pe care inculpatul nu le recunoaște, este necesar să subliniem că din actele medicale de la dosar, a rezultat că infracțiunea de viol s-a consumat cât timp partea vătămată mai era în viață. Astfel, cadavrul victimei prezenta mai multe echimoze extinse, iar leziunea anală prezintă multiple soluții de continuitate liniare, radiare, în jurul orificiului anal cu infiltrare sangvină.

Astfel, orice traumatism contuziv sau compresia are drept consecință mici rupturi capilare, dermo-hipodermice, și în condițiile existenței circulației extravazare cu infiltrare sanguină a țesuturilor din jur, așadar la un organism viu, iar echimoza este o leziune ce nu poate apărea decât în timpul vieții și confirmă la cadavru, caracterul vital al leziunii. Prezența infiltrației cu sânge a țesuturilor, a revărsatelor sanguine în seroase sau în afara corpului, este unul din principalele caractere ale leziunilor traumatice produse în timpul vieții, fiind considerat unul din cele trei caractere clasice ale leziunilor vitale.

Conștientizând că victima mai este în viață și în imposibilitatea de a se apăra urmare a gravelor leziuni produse prin exercitarea violenței asupra sa, printre care și o fractură cervico-dorsală, după ce a întreținut raportul sexual cu victima M.V., inculpatul a acționat prin compresie cu mâna asupra părții anterioare a gâtului, ceea ce a condus, de altfel, la fractura osului hioid.

Proba științifică a raportului de expertiză privind ADN-ul a confirmat că inculpatul este autorul infracțiunii de viol, iar apoi pentru a ascunde această infracțiune, ca și pe cea de tentativă la tâlhărie, a cărei comitere rezultă din răvășirea locuinței victimei în căutarea banilor despre a căror existență inculpatul aflase, acesta suprimă viața victimei.

În drept, fapta inculpatului M.P.G. care în cursul zilei de 15.01.2012 a pătruns, prin escaladare, în locuința victimei M.V., loc de unde a sustras, în scopul însușirii pe nedrept, suma de 980 lei, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de furt calificat, prev. și ped. de art. 208 alin. 1, 209 alin. 1 lit. i C.pen.

Fapta inculpatului M.P.G. care în cursul nopții de 27/28.01.2012 a pătruns, fără drept, prin efracție, în locuința victimei M.V., fără a avea consimțământul acesteia, ba chiar în condițiile în care victima s-a opus, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de violare de domiciliu, prev. și ped. de art. 192 alin. 2 C.pen.

Fapta inculpatului M.P.G. care în cursul nopții de 27/28.01.2012, în timp ce se afla în locuința victimei M.V. și a întrebuințat acte de violență asupra acesteia în scopul de a suprima viața victimei, care au condus la decesul acesteia, pentru a-și crea condiții favorabile sustragerii din locuință, în scopul însușirii pe nedrept, a unei sume de bani, pe care însă nu a găsit-o, întrunește elementele constitutive infracțiunii de tentativă la tâlhărie, prev. și ped. de art. 20 C.pen. rap. la art. 211 alin. 1, 2 lit. b și alin. 21 lit. c C. pen.

Fapta inculpatului M.P.G. care în cursul nopții de 27/28.01.2012 în timp ce se afla în locuința victimei M.V., prin constrângere, întrebuințând acte de violență asupra acesteia și, după aducerea victimei în stare de imposibilitate de a se apăra - urmare a gravelor leziuni victimei, în timp ce aceasta mai era în viață, a întreținut raport sexual normal și anal cu ea, întrunește elementele constitutive infracțiunii de viol, prev. și ped. de art. 197 alin. 1 C. pen.

Fapta inculpatului M.P.G. care în cursul nopții de 27/28.01.2012, în timp ce se afla în locuința victimei M.V., a întrebuințat acte de violență asupra acesteia, pentru a-și crea condiții favorabile sustragerii din locuință a unei sume de bani și după întreținerea cu aceasta a unui raport sexual, prin constrângere, în timp ce mai era în viață și pentru a

ascunde infracțiunea de viol comisă asupra acesteia, a suprimat viața victimei prin comprimarea cu mâna a zonei anterioare a gâtului, fapt ce a condus la fractura osului hioid al victimei, decesul producându-se urmare a insuficienței respiratorii acute în cadrul unui politraumatism (traumatism toracic cu fracturi costale multiple, craniocerebral, cu dilacerare extinsă de țesuturi moi și hematom epicranian masiv, fractură de os hioid și fractură de coloană vertebrală), întrunește elementele constitutive infracțiunii de omor calificat și deosebit de grav, prev. și ped. de art. 174 C.pen. rap. la 175 alin. 1 lit. h, art. 176 alin. 1 lit. d C. pen., totul cu aplic. art. 33 lit. a C.pen.

Apărarea a solicitat schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de omor calificat și deosebit de grav prev. de art. 174 C.pen. rap. la 175 alin. 1 lit. h, art. 176 alin. 1 lit. d C. pen., în infracțiunea de lovituri sau vătămări cauzatoare de moarte. Instanța apreciază că nu se poate reține această încadrare juridică a faptei, deoarece, chiar admitând, deși, așa cum a rezultat din probele de la dosar, acest lucru nu este real, că victima nu ar fi fost decedată la momentul la care inculpatul a părăsit locuința acesteia, rezultă, că față de gravitatea leziunilor aplicate victimei, și care erau practic incompatibile cu viața, inculpatul a acționat cu multă ardoare, în dorința de a suprima viața victimei, după care a părăsit locuința, nepăsându-i dacă aceasta mai este sau nu în viață, ceea ce înseamnă că cel puțin o intenție directă, prin acceptarea rezultatului morții victimei, tot există.

De asemenea nu se poate reține nici că în cauză ar fi vorba despre infracțiunea de omor calificat, câtă vreme modul în care s-au desfășurat evenimentele rezultă cu claritate din probele de la dosar, care impun o astfel de încadrare juridică ca cea dată prin rechizitoriu.

Prin urmare instanța a respins cererile de schimbare a încadrării juridice formulate de inculpat prin apărătorul său.

La dozarea și cuantificarea pedepselor ce se vor aplica inculpatului pentru faptele reținute în sarcina sa, instanța a avut în vedere limitele de pedeapsă stabilite în partea specială a Codului Penal pentru toate cele cinci infracțiuni deduse judecății. De asemenea nu s-a putut ignora gradul de pericol social al faptelor, de o gravitate ieșită din comun, inculpatul acționând într-un crescendo infracțional paroxistic, finalul morții victimei fiind atât de dorit de către inculpat, încât i-a produs acesteia multiple leziuni, într-un mod ce vorbește de la sine despre brutalitatea exacerbată a inculpatului. Inculpatul a acționat total lipsit de compasiune față de o femeie în vârstă, și aflată față de el într-o vădită inferioritate fizică. Nu putem să nu remarcăm că victima a încercat să se protejeze de violența deosebită a inculpatului, împiedicându-l pe acesta să pătrundă în locuința sa, unde aceasta se simțea protejată, însă inculpatul a forțat intrarea în locuință, după care a lovit-o pe victimă insistent, chiar și după ce aceasta era căzută la pământ și „horcăia”, așa cum însuși inculpatul declară. După ce a văzut un astfel de rezultat, jubilând, inculpatul a întreținut raporturi sexuale cu victima, profitând de stare de neputință în care acesta a adus-o.

De asemenea trebuie subliniat că prin acțiunile sale inculpatul a adus atingere celor mai importante categorii de relații sociale ocrotite de legea penală, și anume cele patrimoniale, cele referitoare la inviolabilitatea domiciliului, la viața sexuală, culminând cu cele ce protejează cea mai de preț valoare, și anume viața persoanei, astfel că urmările faptelor inculpatului sunt dintre cele mai grave.

S-a avut în vedere la stabilirea pedepselor ce s-au aplicat inculpatului și datele referitoare la persoana acestuia, care nu este cunoscut cu antecedente penale, însă a avut o atitudine total nesinceră, în mod evident mincinosă, apărările sale reprezentând simple scorneli, fără nici o legătură cu realitatea.

Neasumarea responsabilității celor mai grave fapte care i s-au reținut în sarcină, determină convingerea că inculpatul nu poate fi reeducat decât printr-o sancțiune de maximă severitate, instanța înțelegând să acorde de această dată preeminență componentei aflictive și moralizatoare a pedepsei, sperând ca măcar prin suferința, iminentă oricărei executări de pedeapsă, ce o va resimți, inculpatul să conștientizeze gravitatea deosebită a faptelor sale.

Sintetizând cele de mai sus instanța i-a aplicat inculpatului pedeapsa de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prev. de art. 208 al. 1, 209 al. 1 lit.

i Cod Penal, pedeapsa de 4 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de violare de domiciliu în formă calificată prev. de art. 192 al. 2 Cod Penal, pedeapsa de 5 ani pentru săvârșirea infracțiunii de tentativă la tâlhărie calificată prev. de art. 20 rap. la art. 211 al. 1, al. lit. b, al. 2¹ lit. c Cod Penal, pedeapsa de 10 ani pentru săvârșirea infracțiunii de viol, prev. de art. 197 al. 1 Cod Penal, și pedeapsa detențiunii pe viață, pentru săvârșirea infracțiunii de omor deosebit de grav, prev. de art. 174 rap. la art. 175 al. 1 lit. h, art. 176 lit. d Cod Penal, la pedeapsa de detențiune pe viață.

În temeiul art. 53 pct. 2 lit. a rap. la art. 64 al. 1 lit. a, b și e, art. 65 al. 2 și 3 și art. 66 Cod Penal, s-a interzis inculpatului pe o durată de 10 ani, care începe după executarea pedepsei principale a închisorii, dreptul de a alege și de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice, dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat și dreptul de a fi tutore sau curator, întrucât din modul în care a dus la bun sfârșit planul infracțional, inculpatul nu poate fi demn de a participa la viața societății, și nici să reprezinte interesele și destinele vreunei persoane.

Întrucât faptele au fost comise de către inculpat mai înainte de a fi judecat definitiv pentru vreuna din ele, instanța a constatat că sunt concurente, potrivit art. 33 lit. a Cod Penal, iar în temeiul art. 34 lit. a Cod Penal a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea și anume aceea a detențiunii pe viață.

În temeiul art. 35 al. 1 Cod Penal rap. la art. 53 pct. 2 lit. a rap. la art. 64 al. 1 lit. a și b, art. 65 al. 2 și 3 și art. 66 Cod Penal, s-a interzis inculpatului pe o durată de 3 ani, care începe după executarea pedepsei principale a închisorii, dreptul de a alege și de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice și dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat.

În baza art. 71 al. 1 și 2 Cod Penal s-a interzis inculpatului, de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până la terminarea executării pedepsei, exercitarea dreptului prev. de art. 64 lit. a și b Cod Penal.

Inculpatul a fost reținut la data de 05.02.2012, începând cu ora 23,00, pentru un termen de 24 de ore. Ulterior prin încheierea penală nr. 13/C/2012 a Tribunalului Cluj s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului pentru un termen de 29 de zile, iar prin încheierea penală nr. 24/C/2012 a Tribunalului Cluj, măsura preventivă a fost prelungită cu 30 de zile. După sesizarea instanței de judecată, măsura arestării preventive a inculpatului a fost menținută în condițiile legii. Raportat la cele mai sus reținute, în baza art. 88 Cod Penal instanța a scăzut din durata pedepsei aplicate inculpatului timpul reținerii și arestării preventive începând cu 05.02.2012 și până la zi.

În temeiul art. 350 al. 1 Cod Procedură Penală a menținut măsura arestării preventive a inculpatului, aceasta impunându-se prin prisma gravității ieșite din comun a faptelor pentru care inculpatul este cercetat.

În baza art. 7 rap. la art. 4 al. 1 lit. b din L.76/2008 instanța a dispus prelevarea de la inculpat a probelor biologice necesare în vederea constituirii Sistemului Național de Date Genetice Judiciare.

În cauză părțile vătămate M.I., M.P., M.I., M.S., M.L., D.R., V.A., C.I., C.M., T.V., în calitate de frați și respectiv de nepoți din frați cu victima M.V., s-au constituit părți civile cu suma de 4.304 lei, reprezentând daune materiale, constând în cheltuielile de înmormântare ale victimei și parastasele ulterioare, conform obiceiului locului, și 100.000 lei reprezentând daune morale.

Calitatea de moștenitori ai defunctei a părților vătămate nu a fost contestată, actele de stare civilă aflându-se oricum la dosar.

Cu privire la daunele materiale s-a constatat că acestea sunt dovedite, conform chitanțelor de la dosar, dar și declarațiilor tuturor martorilor audiați în cauză, care au confirmat că victima a avut parte de o înmormântare și de parastase ulterioare, conform tuturor obiceiurilor locului. Pe de altă parte este de notorietate că o înmormântare împreună cu parastasele și mesele în memoria decedatului costă în jur de 1.000 euro.

Legat de daunele morale cuvenite familiei lărgite a victimei, instanța a reținut că aceasta, neavând copii, iar soțul fiind decedat, a păstrat o legătură strânsă cu frații și nepoții, vizitându-se și ajutându-se reciproc, fiecare după puteri și nevoi. Aceste aspecte au

rezultat din declarațiile tuturor martorilor audiați pe latură penală. Instanța a mai reținut că victima era o femeie încă în putere, după vârsta sa, care se ocupa de gospodăria proprie, era sănătoasă și aptă de muncă. Din această perspectivă, vestea morții sale atât de neașteptate, și care a survenit într-un mod atât de nedemn, i-a cutremurat și șocat pe toți membrii familiei sale lărgite, ca de altfel pe toți cei care au cunoscut-o.

Raportat la aceste date și informații, extrase din probele de la dosar, instanța a apreciat că acțiunea civilă formulată în cauză este în totalitate admisibilă, și împărțind sumele cuvenite fiecărei părți civile, după un criteriu obiectiv, și anume cel al cotelor de moștenire legală, în temeiul art. 346 al.1 rap. la art. 14 al. 3 lit. b Cod Procedură Penală și la art. 1349 al. 1 și 2 rap. la art. 1357 Cod Civil a fost obligat inculpatul să plătească în favoarea părților civile următoarele sume de bani: M.I. - 538 lei daune materiale și 12.500 lei daune morale; M.P. - 538 lei daune materiale și 12.500 lei daune morale; M.I. - 538 lei daune materiale și 12.500 lei daune morale; M.S. - 538 lei daune materiale și 12.500 lei daune morale; M.L. - 538 lei daune materiale și 12.500 lei daune morale; D.R. - 538 lei daune materiale și 12.500 lei daune morale; V.A. - 538 lei daune materiale și 12.500 lei daune morale; C.I. - 179 lei daune materiale și 4167 lei daune morale; C.M. - 179 lei daune materiale și 4167 lei daune morale; T.V. - 179 lei daune materiale și 4167 lei daune morale.

Împotriva acestei soluții a declarat apel inculpatul M.P.G. care a solicitat admiterea căii de atac promovate, desființarea sentinței tribunalului și în principal restituirea cauzei la procuror în vederea refacerii urmăririi penale conform art.332 alin.2 rap.la art.380 C.proc.pen., actul de sesizare al instanței fiind lovit de nulitate absolută, întrucât după începerea urmăririi penale nu s-au mai efectuat acte de urmărire penală, iar în faza actelor premergătoare, fără a exista o delegare, decât generală a organelor de poliție, acestea au dispus administrarea de probatorii, urmărirea penală trebuind a fi efectuată obligatoriu de procuror, lipsind totodată procesul verbal prin care se constată efectuarea actelor premergătoare conform art.224 C.proc.pen. și care putea constitui mijloc de probă.

Apărarea a considerat că nu au fost respectate disp.art.220 și 224 C.proc.pen., privitoare la obligația organului de cercetare penală de a întocmi proces verbal de constatare a actelor premergătoare efectuate și de a strânge probele necesare cu privire la existența infracțiunilor, identificarea făptuitorului și la stabilirea răspunderii acestuia pentru a se constata dacă este cazul trimiterii în judecată.

Apărarea a arătat că la 5.02.2012 organul de cercetare penală a emis o rezoluție prin care a dispus efectuarea unei constatări științifice dactiloscopice în vederea stabilirii persoanei care a creat urmele papilare descoperite la locuința victimei M.V., în lipsa delegării procurorului care trebuia să efectueze singur urmărirea penală, proprie, conform art.209 alin.3 C.proc.pen. Mai mult, la 5.02.2012 s-a procedat la audierea lui M.P.G. de către organul de poliție în calitate de făptuitor, precum și a martorului M.V., doar la data de 8.02.2012 Poliția declinându-și competența în favoarea Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj. Tot la data de 5.02.2012, orele 21,00, procurorul de la Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj a dispus începerea urmăririi penale față de învinuitul M.P.G., ascultându-l în această calitate sub aspectul tentativei la infracțiunea de tâlhărie și omor deosebit de grav. În esență, apărarea invederează că toate măsurile luate și actele întocmite de polițiști anterior datei de 5.02.2012, dată la care s-a început urmărirea penală împotriva inculpatului sunt nule, fiind efectuate în faza actelor premergătoare, lipsind de la dosar procesul verbal care să le constate conform art.224 C.proc.pen., acestea rămânând fără valoare. Se susține că procurorul care la 5.02.2012 a început urmărirea penală față de învinuitul M.P.G., iar ulterior a pus în mișcare acțiunea penală, a procedat în mod nelegal în condițiile în care Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj nu a fost legal sesizat, prin vreuna din modalitățile prevăzute de art.221 C.proc.pen.

Sesizarea instanței s-a apreciat a fi nelegală prin încălcarea dispoz.art.2 C.proc.pen.și art.6 paragr.3 lit.d din CADOLF întrucât instanța de apel nu a încuviințat efectuarea unui raport de expertiză tehnico-științifică ADN la realizarea căreia inculpatul să-și desemneze un expert parte, față de împrejurarea că apelantul nu a recunoscut săvârșirea infracțiunii de viol și de omor calificat și deosebit de grav asupra victimei M.V.,

iar proba științifică atașată dosarului în faza de urmărire penală s-a realizat în cadrul actelor premergătoare, fiind dispusă nelegal de către organele de poliție.

Întocmirea raportului de expertiză tehnico-științifică ADN se impunea în opinia apărării, întrucât există contradicții cu privire la existența infracțiunii de viol între concluziile raportului de constatare medico-legală al victimei întocmit de IML Cluj la 20.02.2012 și concluziile raportului de constatare tehnico-științifică ADN întocmit de IGPR – Institutul Național de Criminalistică, respectiv cu privire la existența sau inexistența spermatozoizilor în secreția vaginală a cadavrului, sau în rectul acestuia.

În subsidiar, apărătorul inculpatului a solicitat admiterea apelului și judecând pe fond cauza, achitarea inculpatului de sub învinuirea comiterii infracțiunilor de viol prev.de art.197 alin.1 C.pen. și omor calificat și deosebit de grav prev.de art.174 alin.1, 175 alin.1 lit.h și art.176 lit.d C.pen., întrucât infracțiunile nu au fost săvârșite de apelant, conform art.10 lit.c rap.la art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen.

Tot o soluție de achitare conform art.10 lit.d rap.la art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen., a fost solicitată de către apărătorul inculpatului și cu privire la tentativa la infracțiunea de tâlhărie prev.de art.20 rap.la art.211 alin.1, 2 lit.b și alin.2/1 lit.c C.pen., în speță nedovedindu-se că inculpatul a avut intenția de a sustrage bunuri de la locuința victimei ci scopul vizitei făcute părții vătămate a fost acela de a o ruga să înceteze „plata unor slujbe la biserică” în scopul descoperirii autorului infracțiunii de furt.

Ultimul motiv de apel constă în recunoașterea în favoarea inculpatului a circumstanțelor atenuante prevăzute în art.74 lit.a C.pen., cu consecința reducerii substanțiale a sancțiunii aplicate și schimbarea detenției pe viață dispusă față de inculpat, cu pedeapsa închisorii într-un anumit cuantum, depunându-se la dosar mai multe caracterizări favorabile ale apelantului.

Curtea examinând apelul declarat, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Conform art.1 din Codul de procedură penală român, scopul procesului penal îl constituie constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Procesul penal trebuie să contribuie la apărarea ordinii de drept a persoanei, a drepturilor și libertăților acesteia, la prevenirea infracțiunilor precum și la educarea cetățenilor în spiritul legii.

Pentru aceasta, procesul penal se desfășoară atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecății, potrivit dispozițiilor prevăzute de lege.

În desfășurarea procesului penal trebuie să se asigure aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana făptuitorului.

Legea obligă organele de urmărire penală și instanțele de judecată să aibă rol activ și pe întreg cursul procesului penal să respecte dreptul de apărare garantat de stat învinuitului, inculpatului și celorlalte părți, în procesul penal, obligație respectată în prezenta cauză conform speței (Dănilă contra României).

Orice persoană, bucurându-se de prezumția de nevinovăție, este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale, printr-o hotărâre penală definitivă. Învinuitul sau inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție și nu este obligat să-și dovedească nevinovăția.

Având în vedere apărările formulate de inculpatul M.P.G. în cursul urmăririi penale și a judecății, curtea reține că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat în sensul că:”principiul prezumției de nevinovăție reclamă, printre altele, ca sarcina probei să revină acuzării și ca dubiul să fie profitabil acuzatului. Acuzării, îi revine obligația de a arăta învinuitului care sunt acuzațiile cărora le va face obiectul și a oferi probe suficiente pentru a întemeia o declarație de vinovăție. Statul este obligat să asigure acuzatului dreptul la apărare (el însuși sau cu asistența unui avocat) și să-i permită, să interogheze sau să pună să fie audiați martorii acuzării. Acest drept, nu implică numai un echilibru între acuzare și apărare, ci, impune ca audierea martorilor să fie în general, în contradictoriu. Elementele de probă trebuie să fie în principiu, produse în fața acuzatului

în audiență publică și în vederea unei dezbateri în contradictoriu”. (plenul Hotărârii nr.6 din decembrie 1988 Barbera, Mesesegue și Jabordo versus Spania).

Vinovăția nu se poate stabili decât în cadrul juridic procesual penal, cu probe, sarcina administrării acestora revenind organului de urmărire penală și instanței judecătorești.

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

În prezentul dosar, garanțiile cu privire la un proces echitabil au fost respectate, atât din perspectiva dreptului intern cât și al disp.art.5 și 6 din Convenția europeană a Drepturilor Omului.

Prealabil examinării pe fond a apelului inculpatului, Curtea reține următoarele:

În primă instanță, în fața Tribunalului Cluj, inculpatul a achiesat să dea declarație, recunoscând infracțiunea de furt calificat realizată în dauna victimei la 15.01.2012, după care învederează că la 27.01.2012 s-a deplasat la locuința părții vătămate M.V. căreia i-a solicitat să-și retragă de la biserică slujbele plătite pentru depistarea autorului infracțiunii, iar la refuzul acesteia i-a aplicat mai multe lovituri cu o bucată de lemn în cap, după care a așezat-o în pat. Precizează că la săvârșirea infracțiunii din 27.01.2012 prin care i-a aplicat o corecție victimei M., a fost însoțit de numitul M.V. care l-a așteptat în fața casei părții vătămate după care a intrat și acesta în locuința victimei și l-a ajutat să o așeze în pat. Învederează că în penitenciar, a aflat de la colegul său de celulă, M.A., că acesta la 27.01.2012 a întreținut raporturi sexuale prin constrângere cu victima M.V., după ce ea a fost agresată de către M.P.G., împrejurare relatată chiar de partea vătămată decedată în prezent. Inculpatul apelant neagă cu vehemență tentativa la tâlhărie, omorul și violul comis asupra victimei, arătând că la 27.01.2012 doar i-a aplicat niște lovituri în cap victimei cu o bucată de lemn, însă la organele de poliție a fost violentat de către acestea pentru a recunoaște infracțiunile imputate, dar nu a depus plângere penală împotriva lucrătorilor de poliție.

În fața organelor de poliție la 5.02.2012, inculpatul recunoaște săvârșirea infracțiunii de furt calificat comisă din locuința victimei M.V. la 15.01.2012, învederând că la 27.01.2012 a intrat din nou cu forța, noaptea, peste partea vătămată și i-a aplicat mai multe lovituri în cap cu o bucată de lemn, recunoaște totodată săvârșirea infracțiunii de viol și infracțiunea de omor calificat și deosebit de grav arătând textual că după ce a ucis-o pe partea vătămată a căutat bani pe care să-i înșusească, dar nu a mai găsit, în finalul declarației precizând „recunosc săvârșirea infracțiunii de omor și o regret”. Referitor la infracțiunea de viol, în aceeași declarație, recunoaște că a întreținut prin constrângerea victimei un raport sexual anal și normal cu aceasta.

La 5.02.2012, dată la care a și început urmărirea penală împotriva inculpatului, în fața procurorului, acesta recunoaște că a dorit „să o reducă la tăcere” pe victima M.V., sens în care a lovit-o cu un doc de lemn în cap, de mai multe ori, apoi a întreținut relații sexuale anale și normale cu aceasta și după ce partea vătămată nu mai mișca, a căutat bani pe care să-i fure, însă nu i-a găsit. Tot la 5.02.2012, apare elementul de noutate în sensul că toate infracțiunile ar fi comise împreună cu numitul M.V. care a așezat patul victimei în ușa locuinței, blocând-o pentru a nu intra nimeni. Apelantul învederează că el i-a aplicat lovituri părții vătămate cu docul de lemn în cap, iar M.V. a imobilizat-o cu genunchii, în pat, victima era așezată și ținută de apelant cu fața în jos, recunoaște că a încercat să o violeze, dar nu a avut erecție. În 5.02.2012 în fața procurorului, în calitate de învinuit, apelantul a recunoscut furtul sumei de 980 lei comis în dauna victimei M.V. la 15.01.2012, după care a precizat că s-a înțeles cu M.V. să comită furtul unei sume de 3000 lei din locuința părții vătămate la 27.01.2012. La acea dată, ambii au intrat în locuința părții vătămate, apelantul a lovit-o cu docul de lemn în cap, iar M.V. i-a introdus victimei un batic în gură pentru a nu țipa, ținându-i totodată trunchiul cu mâinile și genunchii, în timp ce o strângea. Inculpatul M.P.G. arată că a încercat să o violeze pe partea vătămată, dar nu a avut erecție. După ce victima nu mai mișca și a fost așezată în pat de către cei doi, apelantul a căutat bani prin toată locuința, însă nu a găsit. Fără niciun dubiu, apelantul

precizează în fața procurorului „că a dorit să o reducă la tăcere pe victimă, respectiv să o omoare, intenție pe care a avut-o în momentul în care s-a înarmat cu docul de lemn”. A arătat că nu are probe de propus în apărare.

La 5.02.2012 după punerea în mișcare a acțiunii penale M.P.G. a fost ascultat ca inculpat, învederând că-și menține declarația dată în calitate de învinuit.

În apel, inculpatul s-a prevalat de dispozițiile art.70 C.proc.pen.

Deși art.6 paragraf 2 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului nu prevede, în mod expres, dreptul la tăcere și dreptul de a nu contribui la propria acuzare, CEDO s-a pronunțat în sensul că acestea reprezintă reguli general recunoscute și acceptate pe plan internațional care stau la baza noțiunii de proces echitabil.

Curtea Europeană a admis însă că „dreptul la tăcere nu este un drept absolut și că, în situațiile în care probele de vinovăție sunt evidente, judecătorul poate reține unele consecințe defavorabile din tăcerea acuzatului, fără să fie afectat caracterul echitabil al procesului și prezumția de nevinovăție”.(cauza Saunders contra Regatului Unit 17 decembrie 1996).

În fața Curții, inculpatul prin apărătorii săi a propus administrarea de probe științifice, o nouă expertiză medico-legală ADN– cu participarea unui specialist propus de el, pentru a se stabili fără echivoc dacă în vaginul și rectul victimei s-au găsit spermatozoizi provenind de la apelant, întrucât în faza de urmărire penală s-a efectuat un raport de constatare medico-legală a victimei la IML Cluj din 20.02.2012 și un raport de constatare tehnico-științifică ADN întocmit de IGPR-Institutul Național de Criminalistică București la 05.03.2012, în ale căror concluzii sunt cuprinse aspecte contradictorii cu privire la această împrejurare.

Instanța de apel a apreciat că această solicitare nu este fondată întrucât potrivit propriei declarații a inculpatului din 5.02.2012, a ejaculat în vaginul victimei, astfel că în mod corect medicii legiști au descoperit urme de spermatozoizi în secreția vaginală a cadavrului, aceștia lipsind în rect. Aceeași împrejurare a fost relevată și în cuprinsul raportului de constatare întocmit de către organele de poliție, sub nr.136781 din 5.03.2012 (f.66, vol.II u.p.) ba mai mult, aceștia au identificat pe tamponul tip exudat cu secreția anală a victimei, un haplotip identic cu cel al inculpatului M.P.G. sau al oricărei alte persoane de sex masculin înrudite pe linie paternă cu acesta, iar de pe tamponul tip exudat cu secreție vaginală nu au putut fi valorificate urme biologice valide, datorită faptului că acestea au fost recoltate și analizate de către medicii legiști la 20.02.2012 și nu au mai rămas în cantitate suficientă pentru a fi reanalizate de către specialiștii din cadrul IGPR. Cele două probe științifice nu prezintă concluzii discordante, din contră, în raportul de constatare medico-legală al IML Cluj sunt relevate și prezența unor fire de păr pubian în fundul de sac vaginal al victimei, ceea ce sugerează întreținerea unui raport sexual, acesta fiind confirmat prin punerea în evidență a spermatozoidelor în secreția prelevată de la același nivel al victimei.

Curtea a respins de asemenea ca inutilă, nepertinentă și neconcludentă cauzei, efectuarea unor raporturi de constatare asupra mucerilor de țigară descoperite în locuința victimei M.V., pentru a se stabili profilul genetic al persoanei de la care provin, pentru a vedea dacă la locul faptei a mai fost prezentă și o altă persoană, întrucât probele dosarului științifice și testimoniale nu au demonstrat existența mai multor persoane care să fi contribuit la uciderea victimei, ba mai mult, proba ADN depusă la f.77, vol.II u.p., arată că „haplotipul numitului M.V., persoană incriminată de inculpatul M. ca participant la săvârșirea infracțiunilor, este diferit de haplotipurile ce provin de la inculpat și de la victimă, ceea ce atestă fără dubiu doar prezența inculpatului apelant la locul faptei.

Curtea a respins solicitarea inculpatului de a fi audiați numiții A.E. și C.D., colegi de celulă ai martorului M.A., pentru a dovedi împrejurarea că victima M.V. după agresarea sa de către inculpatul M., era în viață și că ar mai fi purtat discuții cu cei doi martori, existând astfel posibilitatea ca partea vătămată să fi fost ucisă de către alte persoane, întrucât martorul M.A.C. a fost ascultat nemijlocit de către Tribunalul Cluj, învederând că ultima dată a purtat discuții cu M.V. în anul 2009, necunoscând cine ar fi ucis-o, iar pe de altă parte, instanța de apel apreciază că probele științifice atașate dosarului pot forma

convingerea deplină a magistraților cu privire la modul de săvârșire al faptelor și persoana vinovată de activitatea infracțională derulată în speță.

Motivele de apel ale inculpatului nu sunt aceleași cu cele invocate în fața instanței de fond, cu titlu de apărări.

Având în vedere criticile aduse de inculpat, hotărârii tribunalului, instanța de apel ținând cont de efectul devolutiv al căii de atac promovate, a realizat o nouă judecată în fond a cauzei prin reexaminarea probatoriului deja administrat.

Prin modalitatea de a realiza cercetarea judecătorească, instanța de apel i-a oferit inculpatului M.P.G. ocazia potrivită și suficientă pentru a-și valorifica în mod util dreptul său de apărare (Vaturi împotriva Franței- Hotărârea din 13 aprilie 2006, Desterhem împotriva Franței- Hotărârea din 18 mai 2004) și a asigurat echilibrul și egalitatea de arme care trebuie să primeze pe tot parcursul procesului penal între acuzare și apărare.

Noțiunea de proces echitabil cere ca instanța internă de judecată să examineze problemele esențiale ale cauzei și să nu se mulțumească să confirme pur și simplu rechizitoriul, trebuind să-și motiveze hotărârea (Cauza Helle împotriva Finlandei, Hotărârea din 19 decembrie 1997, Cauza Boldea împotriva României- Hotărârea din 15 decembrie 2007).

Curtea Europeană, arată de asemenea, că prezența acuzatului la ședința de judecată are o importanță esențială pentru o bună soluționare a cauzei, în sensul că instanța trebuie să examineze nu numai personalitatea acestuia și starea sa de spirit la momentul comiterii infracțiunii pentru care este trimis în judecată, ci și mobilurile activității sale infracționale, iar „asemenea aprecieri au a cântări substanțial în soluția ce urmează a fi pronunțată; **caracterul echitabil al procedurii impune atât prezența acuzatului cât și a celorlalte părți vătămate, civile sau responsabile civilmente la instanță, alături de apărătorii lor**”. (cauza CEDO Kremzow contra Austriei din 21 septembrie 1993).

Referitor la primul motiv de apel privind restituirea cauzei la procuror, Curtea reține următoarele:

De lege lata restituirea cauzei la procuror, se poate dispune pe două temeuri: restituirea în vederea refacerii rechizitoriului art.300 alin.2 C.proc.pen. și restituirea pentru refacerea urmăririi penale art.332 C.proc.pen. Conform art.300 alin.1 C.proc.pen., instanța este datoare să verifice, din oficiu, la prima înfățișare, regularitatea actului de sesizare. Potrivit art.264 alin.1 C.proc.pen. „rechizitoriul constituie actul de sesizare al instanței de judecată”.

Jurisprudența și doctrina sunt, într-o covârșitoare majoritate, în sensul opiniei că verificările instanței, conform art.300 alin.1 C.proc.pen., poartă asupra rechizitoriului, asupra îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege în ceea ce privește conținutul actului de sesizare și respectării art.264 alin.3 C.proc.pen.

Examinarea eventualelor nulități din cursul urmăririi penale (încălcarea unor norme care reglementează faza urmăririi penale) este o activitate distinctă de examinarea regularității actului de sesizare și rezultă din existența separată a art.300 C.proc.pen., respectiv a art.332 C.proc.pen.

În măsura în care se constată nulități ale urmăririi penale, care presupun restituirea cauzei la procuror în vederea refacerii acesteia, ca o consecință firească se impune, evident și refacerea rechizitoriului. Această observație trebuie însă corelată cu alte principii în materia efectelor nulității, astfel cum sunt acceptate în doctrină (izolarea efectului nulității și efectul extensiv al acesteia), susținându-se constant în practică, că în reglementarea Codului de procedură penală român actual, nu sunt dispoziții exprese în ceea ce privește efectul extensiv al nulității, urmând ca propagarea acestui efect să fie apreciată în fiecare caz concret de către organele judiciare în raport cu relația ce există între actul lovit de nulitate și celelalte acte procesuale întocmite.

Neobservarea unor dispoziții care reglementează urmărirea penală nu atrage, în toate cazurile, nulitatea absolută și restituirea cauzei la procuror. Distinct, încălcarea unor dispoziții din faza urmăririi penale pot atrage – în condițiile legale – nulitatea relativă, iar

nu nulitatea absolută. Această concepție a legiuitorului este reflectată de dispozițiile art.197 alin.1 și 2-3 C.proc.pen., art.197 alin.1-4 C.proc.pen., art.332 alin.1 și 2 C.proc.pen.

Revenind la aspectele de drept ale prezentei cauze, Curtea constată următoarele:

Potrivit actualului Cod de procedură penală, noțiunea juridică de „excepții” se referă la aspectele privind competența organelor juridice, iar nu la nulități. Modalitatea juridică prin care procurorul sau părțile pot invoca necompetența organelor judiciare este „excepția de necompetență” aceasta realizându-se prin formularea unei cereri prin care „se ridică excepția de necompetență” în acest sens fiind art.39 C.proc.pen.

Potrivit Codului de procedură penală, nulitatea nu este o excepție, ci o sancțiune procedurală care intervine în cazul încălcării dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal (art.197 C.proc.pen.). Invocarea eventualelor încălcări ale legii în activitatea de urmărire penală se face, uneori din oficiu, dar de regulă prin formularea de către procuror sau partea interesată a unei cereri – art.197 alin.4 C.proc.pen.

Distinct de excepții, cereri și chestiuni prealabile – pentru verificarea anumitor acte ale fazei urmăririi penale au fost instituite proceduri juridice specifice care trebuie aplicate de judecător.

Astfel, pentru verificarea actului de sesizare, legiuitorul a instituit o procedură specifică reglementată în art.300 C.proc.pen. Potrivit art.300 alin.2 C.proc.pen., când se constată că sesizarea nu este făcută potrivit legii, iar neregularitatea nu poate fi înlăturată de îndată și nici prin acordarea unui termen în acest scop, dosarul se restituie organului care a întocmit actul de sesizare în vederea refacerii acestuia.

În doctrină și jurisprudență se apreciază că nerespectarea dispozițiilor privitoare la „sesizarea instanței” are în vedere încălcarea dispozițiilor privitoare la sesizarea primară – prin rechizitoriu, sesizarea suplimentară (extinderea acțiunii penale, extinderea procesului penal) și sesizarea de trimitere (casarea cu trimitere, declinarea competenței, regulatorul de competență, strămutarea).

Așa cum am menționat anterior, verificările instanței conform art.300 alin.1 C.proc.pen., poartă asupra actului propriu-zis (rechizitoriului), asupra îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege în ceea ce privește conținutul actului de sesizare și respectării art.264 alin.3 C.proc.pen.

Ori, din examinarea rechizitoriului nr.158/P/2012 din 28.03.2012 emis de Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj, Curtea constată că nu există, la acest moment procesual, temeiuri pentru a concluziona că nu au fost respectate „dispozițiile privitoare la sesizarea instanței”, aceasta fiind făcută prin rechizitoriu întocmit cu respectarea disp.art.262, 263 și 264 C.proc.pen.,(condiții de formă și de conținut).

În realitate, apărarea a invocat nerespectarea unor dispoziții legale cu privire la modul în care a fost efectuată urmărirea penală, administrându-se probe de către organele de cercetare penală în faza actelor premergătoare, înainte de începerea urmăririi penale, fără a exista o delegare a polițiștilor de către procuror.

Apărarea a invocat că în lipsa procesului verbal de constatare a efectuării actelor premergătoare, acestea nu au nicio valoare.

Curtea reține că potrivit art.263 alin.1 C.proc.pen., rechizitoriul trebuie să se limiteze la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală și trebuie să cuprindă fapta reținută în sarcina sa și încadrarea juridică, probele și mijloacele de probă. Curtea reține că rechizitoriul din dosar, respectă acest cuprins prevăzut de art.263 alin.1 C.proc.pen. Conform art.317 C.proc.pen. „judecata se mărginește la fapta și la persoana arătată în actul de sesizare al instanței”.

Față de argumentele expuse și examinând rechizitoriul din perspectiva acestor două texte legale, Curtea constată ca nefondată concluzia existenței unor neregularități ale actului de sesizare în sensul că nu se putea trece de către instanțe la judecarea faptei și a inculpatului trimis în judecată cu încadrările juridice aferente.

În conformitate cu disp.art.332 alin.2 și 4 C.proc.pen., instanța se desesizează și restituie cauza procurorului pentru refacerea urmăririi penale, în cazul nerespectării dispozițiilor privitoare la competența după materie sau după calitatea persoanei, sesizarea

instanței, prezența învinutului sau inculpatului și asistarea acestuia de către apărător, iar împotriva restituirii se poate face recurs de către procuror sau persoana ale cărei interese au fost vătămate.

Potrivit art.62 și 64 alin.2 C.proc.pen., în vederea aflării adevărului, organul de urmărire penală și instanța de judecată sunt obligate să lămurească speța sub toate aspectele, pe bază de probe, iar mijloacele de probă obținute nelegal, nu pot fi folosite în procesul penal.

Din examinarea prevederilor de mai sus, rezultă că numai nerespectarea dispozițiilor privind sesizarea instanței constituie temei de restituire a cauzei la procuror, iar aprecierea caracterului ilegal al mijloacelor de probă obținute de procuror la urmărirea penală, care constituie fundamentul trimiterii în judecată, este atributul instanței care se pronunță, însă, după efectuarea cercetării judecătorești și după dezbateri, prin hotărâre.

Analizând rechizitoriul depus la dosar, rezultă fără dubiu că acest act respectă prin formă și conținut toate cerințele legii. Astfel, actul de sesizare a instanței cuprinde toate elementele vizate de art.263 C.proc.pen., respectiv datele referitoare la persoana inculpatului, faptele reținute în sarcina sa, încadrarea juridică, probele pe care se întemeiază învinuirea și dispoziția de trimitere în judecată, precum și numele persoanelor care trebuie citate în instanță. Totodată, acest act nu cuprinde aspecte de neregularitate care să impună refacerea lui de către procuror.

Pentru a se putea începe urmărirea penală într-o cauză sunt necesare două condiții: prima constă în existența aceluși minim de date care permit organului de urmărire penală să considere că s-a săvârșit o infracțiune, caz în care organul de urmărire penală poate deține informațiile, fie direct din sesizarea făcută, fie din actele premergătoare desfășurate ulterior sesizării.

Cea de a doua condiție necesară începerii urmăririi penale rezultă din art.228 C.proc.pen., și constă în inexistența cazurilor de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale prevăzute în art.10 C.proc.pen. Intervenția unui astfel de caz, rezultând fie din actele prin care a fost sesizat organul de urmărire penală, fie din actele premergătoare efectuate în urma sesizării, poate determina ca în locul începerii urmăririi penale să funcționeze instituția neînceperii acesteia.

Potrivit art.224 C.proc.pen., actele premergătoare se efectuează în vederea începerii urmăririi penale și ele pot realiza următoarele obiective: completează informațiile organului de cercetare pentru a le aduce la nivelul unor constatări care să determine începerea urmăririi penale; verifică informațiile deținute, confirmând sau infirmând concordanța acestora cu realitățile faptice ale cauzei; fundamentează convingerea organului de urmărire penală referitoare la soluția de neurmărire penală potrivit art.228 C.proc.pen. Actele premergătoare fiind facultative, ele pot fi și limitate de către organul de urmărire penală.

Verificând actele și lucrările dosarului, atât cele de urmărire penală, cât și cele ale instanțelor, Curtea reține că urmărirea penală nu este afectată de niciun viciu, iar probele și mijloacele de probă au fost administrate în mod legal, cu respectarea principiului loialității în strângerea acestora.

S-a contestat de către apărare modul în care a fost sesizat organul de urmărire penală. Astfel, la f.1 vo.I u.p. este atașat procesul verbal de consemnare a denunțului formulat de numitul J.V., rudă cu victima M.V., întocmit la data de 28.01.2012, când aparținătorii au constatat decesul suspect al acesteia. În urma denunțului, este depus la dosar procesul verbal de cercetare la fața locului din 28.01.2012 redactat tocmai de procurorul ce a instrumentat cauza, K.C. din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj, prezentă la locuința victimei însoțită de polițiștii din cadrul IPJ Cluj – Serviciul de Investigații Criminale, ocazie cu care s-au ridicat urme papilare, fire de păr, microureme de pete de substanță brun-roșcată, o bucată doc din lemn, pantalon de stofă de culoare neagră, etc.

La data de 28.01.2012 procurorul ce instrumentează cauza a dat ordonanță de delegare lucrătorilor de poliție judiciară din cadrul IPJ Cluj-Serviciul de Investigații Criminale, pentru clarificarea stării de fapt, a identificării autorului faptei, a depistării

martorilor, cât și pentru efectuarea oricăror alte activități utile cauzei. De asemenea, la data 6.02.2012, procurorul a dat o nouă delegare polițiștilor pentru efectuarea unor percheziții domiciliare la locuința inculpatului M.P.G., activitate efectuată la 7.02.2012, iar la data de 20.02.2012 este atașată o nouă delegare a polițiștilor pentru audieri de martori, identificarea de posibili alți martori care să cunoască despre condițiile comiterii infracțiunilor de către inculpat sau alte persoane.

Așa fiind, toate solicitările polițiștilor pentru întocmirea probelor științifice, adresate organelor abilitate, după data de 28.01.2012, când au fost delegați expres de către procurorul anchetator sunt valide din punct de vedere procesual, nefiind incidente în speță prevederile art.64 alin.2 C.proc.pen.

În sinteză, sesizarea organelor de poliție și a celor de urmărire penală a avut loc la 28.01.2012 de către J.V., ocazie cu care procurorul și polițiștii s-au deplasat la fața locului, ridicând urme materiale, au întocmit și procesul verbal de cercetare aferent, după care tot la 28.01.2012 au fost date ordonanțele de delegare lucrătorilor de poliție judiciară, pentru strângerea datelor necesare descoperirii autorului faptelor.

Tot la data de 28.01.2012 s-a depus la dosar un raport de constatare preliminară întocmit de IML Cluj din care rezultă că moartea victimei este violentă și ea s-a datorat unei insuficiențe respiratorii acute în cadrul unui politraumatism, fractură de os hioid, iar leziunile mortale s-au putut produce prin lovire cu și de corpuri dure și comprimare între două planuri dure, decesul putând data din 27/28.01.2012.

Practica judiciară și doctrina au statuat că „dacă în cursul urmăririi penale se comite vreo încălcare a dispozițiilor procedurale sancționabilă cu nulitatea relativă, iar inculpatul sau apărătorul său iau cunoștință de aceasta (prin încălcare înțelegându-se fie aplicarea greșită a legii de procedură, fie o neaplicare) - cazul în speță – nu există nulitate câtă vreme inculpatul sau avocatul său nu au adus la cunoștință organului de urmărire penală neregularitatea procedurală observată și nu au cerut la momentul respectiv, aplicarea legii în mod corect”.

Această neaplicare a dispozițiilor procesuale nu a fost invocată de apărătorul din oficiu al inculpatului M.P.G. în fața procurorului, deși a fost prezent la efectuarea acelor acte și nici în fața Tribunalului Cluj la primul termen de judecată cu procedura completă față de toate părțile - 26 aprilie 2012 - și nici ulterior pe parcursul cercetării judecătorești până la închiderea dezbaterilor.

Nici solicitarea de restituire a cauzei la Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj pentru încălcarea normelor referitoare la competența materială, nu este fondată, la dosar fiind depuse toate materialele doveditoare, necesare, pentru reliefarea caracterului legal al delegării lucrătorilor de poliție judiciară la efectuarea anumitor acte procesuale necesare soluționării cauzei. Dispozițiile legale, practica și doctrina învederează că „atunci când unele acte de cercetare penală, care nu suferă întârziere sunt efectuate de lucrătorii de poliție, în baza delegării date de procuror, nu poate opera cazul de nulitate întemeiat pe necompetența organului de urmărire penală, deoarece legea îngăduie această procedură, atunci când există urgență”. De asemenea, o dată ce, în temeiul art.217 alin.ultim C.proc.pen., unele acte pot fi efectuate de organele de cercetare penală pe baza delegației date de procuror, nu se poate pretinde în căile de atac că urmărirea penală a fost efectuată de un organ de urmărire penală necompetent. Practica judiciară este unanimă în a accepta că „cu excepția punerii în mișcare a acțiunii penale, luarea măsurilor preventive, încuviințarea de probatorii, dispunerea celorlalte acte sau măsuri procesuale (art.132 alin.ultim C.proc.pen.) care sunt de competența procurorului, pentru restul activităților procesuale, procurorul poate delega efectuarea lor de către organele de cercetare penală”.

Față de prevederile din art.197 alin.2 C.proc.pen., potrivit cărora dispozițiile relative la competența după materie sunt prevăzute sub sancțiunea nulității care nu poate fi înlăturată în nici un mod, putând fi invocată în orice stadiu al procesului și chiar luându-se în considerare din oficiu, se impune a se constata că atât urmărirea penală cât și judecata, nu au avut loc cu vreo încălcare a legii, iar actele de procedură efectuate sunt valide din punct de vedere material.

Astfel, potrivit art.332 C.proc.pen.când se constată, înainte de terminarea cercetării judecătorești, că în cauza supusă judecării s-au efectuat acte de cercetare penală de către un alt organ decât cel competent, instanța se desesizează și restituie cauza procurorului; **cauza nu se restituie atunci când constatarea are loc după începerea dezbaterilor.**

Ca atare, în această situație, ne aflăm într-un caz în care legiuitorul derogă de la trăsăturile nulității absolute cu care este sancționată încălcarea normelor referitoare la competența materială, în sensul că **nulitatea nu poate fi invocată decât până la începerea dezbaterilor în fața primei instanțe.** Bineînțeles, această nulitate absolută poate fi ridicată și în căile de atac, ea constituind de altfel și motiv de recurs, **însă numai în condițiile în care a fost invocată la prima instanță înainte de terminarea cercetării judecătorești, iar instanța a respins cererea de restituirea cauzei la parchet.**

În cauză, această excepție a fost formulată pentru prima dată cu ocazia dezbaterilor asupra apelului, la 20 septembrie 2012, situație în raport de care Curtea constată că, nulitatea absolută, **dacă ar fi existat, ceea ce nu este cazul în speță, s-ar fi acoperit prin voința legii, conform art.332 alin.1 teza II-a C.proc.pen.**

Așa fiind, rapoartele de constatare tehnico-științifică 136759 din 28.02.2012 și nr.136781 din 5.03.2012 depuse la dosar de către IGPR – Institutul de Criminalistică, probe solicitate de lucrătorii de poliție prin rezoluțiile din 2.02.și 5.02.2012, sunt valide din punct de vedere procesual, întrucât lucrătorii de poliție erau delegați de către procuror în acest sens din data de 28.01.2012. Și în privința rezoluției din 13.02.2012 prin care s-a solicitat de către organele de poliție efectuarea unei constatări tehnico-științifice ADN de către IGPR București, care să stabilească dacă apelantul este autorul infracțiunilor deduse judecării, aceasta este validă întrucât există depusă la dosar delegarea lucrătorilor de poliție judiciară pentru acest act. În sinteză, toate rapoartele de constatare tehnico-științifică solicitate a fi efectuate de către organele de poliție, după data de 28.01.2012 și depuse la dosar, sunt valide, existând în ființă ordonanța de delegare a acestora, din partea procurorului anchetator încă din data de 28.01.2012. Pe cale de consecință, se solicită înlăturarea de la dosar a concluziilor raportului de constatare tehnico-științifică 136759 din 28.02.2012 al IGPR-Institutul Național de Criminalistică întrucât acesta a fost solicitat de către polițiști în faza actelor premergătoare, lucrarea științifică însă s-a realizat la 28.02.2012, după începerea urmăririi penale de către procuror la 5.02.2012. Proba științifică este însă validă, deoarece la 28.01.2012 polițiștii judiciari au fost delegați de către procuror, în vederea solicitării organelor abilitate a efectuării lucrării. Nu se impune efectuarea unui raport de expertiză medico-legală ADN la INML – Mina Minovici București, întrucât nu există discrepanțe și neconcordanțe între concluziile probelor științifice atașate dosarului, care să-l excludă pe inculpat din câmpul infracțional, din contră, toate converg spre prezența acestuia la locuința victimei, urmele sale papilare și de încălțăminte, fiind identificate la domiciliul ei.

Mai mult, polițiștii au fost delegați de către procuror să efectueze o percheziție domiciliară inculpatului apelant la data de 6.02.2012, percheziția fiind realizată la 7.02.2012. Și pentru audierea tuturor martorilor indicați în rechizitoriu, care de altfel au fost reascultați nemijlocit de către Tribunalul Cluj, procurorul a delegat polițiștii la data de 20.02.2012, urmărirea penală fiind începută împotriva inculpatului M.P.G. la 5.02.2012.

De asemenea, procurorul, personal a dispus la 15.03.2012 efectuarea unei constatări tehnico-științifice traseologice pentru a se stabili dacă urmele de încălțăminte descoperite și ridicate cu ocazia cercetării la fața locului au fost sau nu create de încălțăminte ridicată de la inculpatul M.

În raport de aceste considerente, Curtea constată neîntemeiată critica formulată de inculpatul M.P.G., cazul de nulitate absolută invocată nefiind incident, la dosar existând actele procesuale doveditoare, valide, ale delegării lucrătorilor de poliție la îndeplinirea anumitor acte urgente de cercetare penală în cauză, din data de 28.01.2012.

În concluzie, nu se impune restituirea cauzei la parchet, urmărirea penală fiind efectuată de procurorul competent conform art.209 alin.3 C.proc.pen., care a participat

efectiv la anchetă, supraveghind activitatea organelor de poliție judiciară pe care i-a și delegat în vederea realizării unor acte premergătoare, încă din ziua înregistrării denunțului numitului J.V. privind decesul mătușii sale la 28 ianuarie 2012, procurorul fiind prezent și la cercetarea locului infracțiunii din 28.01.2012, ocazie cu care s-au descoperit, fixat și ridicat mai multe probe și mijloace materiale de probă printre care și un număr de 32 urme papilare, care s-au dovedit a fi ale inculpatului.

Curtea învederează că nu era necesară întocmirea unui proces verbal de constatare a efectuării actelor premergătoare întrucât urmărirea penală nu a fost începută „in rem”, ci „in personam” la 5.02.2012, împotriva apelantului pentru tentativă la tâlhărie și omor deosebit de grav prev.de art.20, 211 alin.1, alin.2 lit.b și art.2/1 lit.c C.pen., art.174, 176 lit.d C.pen., cu art.33 lit.a C.pen.

În sinteză, la dosar există sesizarea organelor de urmărire penală prin denunț, delegarea organelor de poliție judiciară de către procuror pentru efectuarea actelor premergătoare din 28.01.2012, iar după începerea urmăririi penale de către procuror la 5.02.2012, împotriva inculpatului, s-a atașat și referatul organelor de cercetare penală de declinare a competenței soluționării cauzei către parchet.

A nu se omite că în vol.II al dosarului de u.p., există la f.104 plângerea părții vătămate M.V. din 16.01.2012 împotriva unor persoane necunoscute, care la 15.01.2012 i-au sustras din locuință suma de 980 lei, în absența sa.

În urma comparării urmelor papilare ridicate cu ocazia investigării tehnico-științifice a locului infracțiunii de către specialiști din cadrul Serviciului Criminalistic al IPJ Cluj, s-a stabilit că acestea sunt identice cu ale inculpatului M.P.G., astfel că s-a solicitat prin rezoluție motivată efectuarea unei expertize de aceeași natură, care a statuat că „urma papilară descoperită la domiciliul victimei a fost creată de degetul mare de la mâna dreaptă a apelantului, condiții în care la 14.03.2012 s-a început urmărirea penală împotriva acestuia și pentru furt calificat prev.de art.208 alin.1, 209 alin.1 lit.i C.pen.

La fila 174 vol.II u.p., există ordonanța de conexare din 22.03.2012 a dosarului 158/P/2012 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj unde inculpatul M. este cercetat pentru tentativă la tâlhărie și omor deosebit de grav față de M.V., cu dosarul 407/P/2012 unde același inculpat era cercetat pentru furt calificat, față de aceeași victimă, apreciindu-se că reunirea cauzelor se impune pentru o mai bună înfăptuire a justiției.

La fila 175 vol.II u.p. este atașată ordonanța procurorului din 23.03.2012 de extinderea cercetărilor, începerea urmăririi penale, punerea în mișcare a acțiunii penale față de același inculpat pentru infracțiunea de viol prev.de art.197 alin.1 C.pen., omor calificat prev.de art.174 și 175 lit.h C.pen.făț de M.V., punerea în mișcare a acțiunii penale față de inculpatul M. pentru furt calificat prev.de art.208 alin.1, 209 alin.1 lit.i C.pen.și schimbarea încadrării juridice a infracțiunilor reținute în sarcina inculpatului în: furt calificat, viol, tentativă la tâlhărie, omor calificat și deosebit de grav prev.de art.208 alin.1, 209 alin.1 lit.i C.pen., art.197 alin.1 C.pen., art.20, 211 alin.1, alin.2 lit.b și alin.2/1 lit.c C.pen., art.174, 175 lit.h rap.la art.176 lit.d C.pen., totul cu art.33 lit.a C.pen. din tentativă la tâlhărie și omor calificat și deosebit de grav, viol și furt calificat.

Pentru motivele ce preced, prima solicitare a inculpatului de restituire a cauzei la parchet nu poate fi onorată.

Referitor la cererea sa de achitare conform art.10 lit.c și art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen., de sub învinuirea comiterii infracțiunilor de viol prev.de art.197 alin.1 C.pen., omor calificat și deosebit de grav prev.de art.174, 175 lit.h, 176 lit.d C.pen., precum și de achitare în baza art.10 lit.d rap.la art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen. de sub acuza de tentativă la tâlhărie prev.de art.20, 211 alin.1, alin.2 lit.b și alin.2/1 lit.c C.pen, lipsind latura subiectivă a acesteia, Curtea învederează următoarele:

Pe parcursul procesului penal, inculpatul M.P.G. a avut o atitudine oscilantă, începând cu recunoașterea sinceră a comiterii tuturor infracțiunilor, descriindu-le în detaliu, urmată apoi de negarea activității infracționale, cu excepția furtului calificat din 15.01.2012 în dauna victimei M.V., constând în însușirea sumei de 980 lei din locuință, în absența acesteia, unde a pătruns prin efracție și escaladare.

Această poziție a inculpatului poate fi justificată atât prin prisma suferinței psihice de care este marcat „tulburare de personalitate de tip disocial, dar care nu-i afectează discernământul, cât și de dorința de a-și atenua răspunderea penală ce-i incumbă. (f.15-17, vol.II u.p.).

Astfel, vinovăția inculpatului M. rezultă fără putință de tăgadă din declarația sa în fața organelor de poliție din 5.02.2012 (f.156-158 vol.I,u.p.) unde arată „am pătruns în grădina casei lui M.V., m-am oprit 30 de minute lângă o căpiță de fân, am supravegheat drumul și casa victimei la care nu era aprins niciun bec. M-am împins de două ori în ușă, cu tot corpul, simțind că din interior se opune rezistență. Am intrat în interior și **am lovit de mai multe ori pe M.V. în cap cu docul de lemn ce-l aveam în mână.** După ce am lovit-o în cap și peste față, victima a căzut cu capul spre sobă, condiții în care m-am aplecat asupra ei și am continuat să o lovesc peste cap, până când am observat că nu mai sufla. Pe urmă, am așezat-o în pat cu fața în pernă și trupul așezat pe o parte, cu fundul spre mine, având cămașa de noapte ridicată până la brâu. **Mi-am desfăcut șnurul de la pantalonii, mi-am scos penisul, întreținând raport sexual cu victima, atât anal, cât și normal, penetrând-o pe la spate, ejaculând la final în interior.** În tot acest timp, stăteam în picioare lângă pat, apăsând victima cu mâna stângă la nivelul cefei și împingându-i fața în pernă și cu mâna dreaptă o apăsam peste coaste pentru a nu se mișca. După ce victima și-a pierdut cunoștința și nu se mai mișca, am așezat patul acesteia în ușă. Pe urmă, **am mers în camera din față și am controlat în dulapul de unde am mai sustras și cei 980 lei, dar nu am mai găsit vreun ban.** Am căutat bani și în a doua cameră și în dulapul din bucătărie, dar nu am mai găsit. Surprinzător este că în finalul declarației de la f.158 din fața organelor de poliție, inculpatul M. declară textual „recunosc săvârșirea infracțiunii de omor și o regret”.

Și în fața procurorului, în declarația din 5.02.2012 inculpatul-apelant recunoaște săvârșirea infracțiunii de omor deosebit de grav și viol învederând că „în data de 27.01.2012 am intrat peste M.V. ca să îi sustrag și cealaltă sumă de bani care a mai rămas la dânsa, însă aceasta a ripostat când eu am intrat pe ușă. Aveam un doc de lemn în mână cu care i-am aplicat câteva lovituri în zona capului. După ce victima a căzut i-am mai aplicat câteva lovituri în zona capului, iar după ce am constatat că M.V. nu mai respira, am întreținut cu ea relații sexuale normale și anale, după care am așezat-o în pat cu fața în jos și am învelit-o cu o plapumă. După aceea, am căutat banii prin toată casa, cu deosebire în dulapul din camera din față unde am găsit în ianuarie și cei 980 lei. De data aceasta negăsind niciun ban, m-am întors acasă la părinții mei în jurul orei 0,00”.

Inculpatul-apelant arată textual în fața procurorului la f.162 „am vrut să o reduc la tăcere pe victimă, ceea ce s-a și întâmplat”. Din aceeași declarație rezultă că acesta a căutat cu insistență banii, respectiv suma de 3000 lei despre care a aflat potrivit susținerilor sale, de la M.V., nepotul victimei, că aceasta i-ar deține în casă, dar nu i-a găsit.

Surprinzător, în cadrul aceleiași declarații din fața procurorului la 5.02.2012, inculpatul M.P.G. revine și arată că de fapt infracțiunile le-a comis împreună cu M.V., nepotul victimei.

În acest sens precizează „când am intrat în casă, am lovit-o pe victimă cu lemnul (docul) în cap, aceasta a căzut după care, i-am mai aplicat lovituri și când era la pământ, iar M.V. a pus patul mătușii în ușă, blocând-o ca să nu intre nimeni. Am ridicat-o împreună și am pus-o în pat, iar M.V. a imobilizat-o cu genunchii și o ținea cu fața în jos”. Apelantul, învederează că „a încercat să o violeze pe victimă, dar nu a avut erecție”.

În declarația de învinuit din 5.02.2012 din fața procurorului apelantul arată că „recunosc furtul celor 980 lei din locuința părții vătămate M.V. din 15.01.2012”. În aceeași declarație, precizează apoi că la 27.01.2012 s-a înțeles cu nepotul victimei M.V. în ce condiții să sustragă împreună cei 3000 lei pe care M.V. îi mai avea în locuință. În acest sens, învederează că ambii s-au deplasat la locuința părții vătămate, inculpatul M.P.G. a intrat primul în casă, i-a aplicat multiple lovituri cu un lemn în cap, iar după ce aceasta a căzut la sol, M.V. a intrat și el în interior, i-a introdus mătușii sale un batic în gură, apoi au așezat-o pe pat, iar M.V. îi ținea trunchiul cu mâinile și genunchii și o strângea, afirmând că așa urmează să moară mai repede M.V..

Semnificativă este afirmația inculpatului M. în sensul că „după ce lelea R. a căzut, am lovit-o de mai multe ori în zona capului pentru că **eu aceea urmăream să o lovesc**”.

Mai mult, la f.169 vol.I u.p., în declarația de învinuit, M.P.G. arată textual „**am luat hotărârea să o reduc la tăcere, adică să o omor pe lelea R. în momentul în care, înainte să intru în casă, am luat de pe pridvor curpătorul**”.

Inculpatul M. precizează de asemenea „în timp ce victima horcăia, mi-am desfăcut șnurul pantalonilor, mi-am scos penisul pentru a întreține relații sexuale cu aceasta, dar nu am reușit să o penetrez, pentru că nu aveam cu ce”.

După uciderea victimei, M.P.G. recunoaște că a căutat în locuința acesteia sume de bani, dar nu a găsit.

După punerea în mișcare a acțiunii penale la 5.02.2012, M.P.G. a fost audiat în calitate de inculpat, ocazie cu care a declarat în fața procurorului „că-și menține declarația de învinuit, neavând de propus probe în apărarea sa”.

În fața Tribunalului Cluj inculpatul M.P.G. a recunoscut doar comiterea infracțiunii de furt calificat din 15.01.2012, iar la 27.01.2012 arată că s-a deplasat la locuința victimei împreună cu nepotul acesteia M.V., a intrat în casă, i-a aplicat lovituri multiple, până a căzut la sol, apoi a ridicat-o de jos împreună cu prietenul său, au așezat-o în pat, părăsind locul faptei, fără a căuta și găsi bani.

Arată că infracțiunile de viol, omor și tentativă la tâlhărie au fost recunoscute în prima fază a procesului penal întrucât organele de poliție l-au agresat și amenințat, însă nu a depus plângere penală împotriva anchetatorilor pentru cercetare abuzivă.

Nesinceritatea inculpatului M.P.G. este dovedită însă prin constatările preliminariei nr.665/III/50 din 28.01.2012 ale IML Cluj din care rezultă că moartea numitei M.V. a fost violentă și s-a datorat unei insuficiențe respiratorii acute în cadrul unui politraumatism (traumatism toracic cu fracturi costale, craniocerebral cu hematom epicranian masiv, fractură de os hioid), leziunile mortale s-au putut produce prin lovire cu și de corpuri dure și comprimare între două asemenea planuri, decesul intervenind în noaptea de 27/28.01.2012, modul de producere a leziunilor corespunzând perfect descrierilor efectuate de inculpat cu privire la zonele corpului în care i-a aplicat lovituri victimei, natura obiectului și intensitatea activității infracționale (multiple lovituri cu lemnul în cap, comprimarea trunchiului victimei cu genunchiul, în pat, pentru a întreține relații sexuale anale și normale).

Atitudinea inculpatului de inducere în eroare a organelor judiciare este reliefată și prin concluziile raportului de constatare medico-legală a victimei, din care rezultă că leziunile anale au putut fi produse prin penetrare cu un corp dur, posibil în cadrul unui raport sexual, iar prezența firelor de păr pubian în fundul de sac vaginal, sugerează întreținerea unui raport sexual, care este confirmat prin punerea în evidență a spermatozoidelor în secreția prelevată de la același nivel, iar leziunile de la coapse s-au realizat prin comprimare cu mâna, ceea ce dovedește constrângerea victimei, cele statuate de medicii legiști coroborându-se perfect cu recunoașterea inculpatului din faza de urmărire penală.

De asemenea, nesinceritatea inculpatului este relevată și prin concluziile raportului de constatare tehnico-științifică dactiloscopică nr.4863 din 5.02.2012 al IPJ Cluj din care rezultă că urmele papilare descoperite la locul faptei în noaptea de 27/28.01.2012 pe suprafața exterioară a cunii ceramice de culoare albă din casa victimei, pe suprafața cutiei cu inscripția „nestle” de pe frigider din cea de a doua cameră, respectiv pe suprafața laterală stângă și dreaptă, suprafața exterioară și capacul cutiei cu inscripția „Best” găsită pe dulapul din stânga ușii de acces în a doua cameră, au fost create de degetul inelar al mâinii drepte, degetul mijlociu al mâinii drepte, respectiv stângi, degetul mare al mâinii stângi și drepte, degetul arătător al mâinii stângi și degetul mic al mâinii drepte a inculpatului M.P.G..

Mai mult, din concluziile raportului de constatare tehnico-științifică nr.4862 din 5.02.2012 al IPJ Cluj privind utilizarea tehnicii poligraf, rezultă că **răspunsurile**

inculpatului M.P.G. la întrebările relevante cauzei au provocat modificări specifice comportamentului simulat .

Atitudinea nesinceră a inculpatului este probată și prin procesul verbal de efectuare a percheziției domiciliare din 7.02.2012 de la locuința sa din N. nr.252 unde au fost descoperite și ridicate mai multe obiecte vestimentare, pe care apelantul le-ar fi purtat în noaptea de 27/28.01.2012 respectiv: o bluză din material textil prevăzută cu glugă de culoare bej, cu dungi orizontale, albe și crem, pe care se observau pete de culoare brun-roșcată; o pereche de pantaloni din material textil de culoare neagră, cu trei dungi albe; o pereche de pantofi sport din material textil de culoare neagră, cu inscripția „sport” și talpă albă, iar în afara acestora au mai fost ridicate (cu toate că inculpatul a invederat că nu le-a purtat în noaptea de 27/28.01.2012) o pereche de pantaloni din material sintetic, bleumarin cu dungă albă, pe care se observau mai multe pete de substanță brun-roșcată, precum și o pereche de bocanci din material sintetic, de culoare maro, etichetă Heroway, prezentând de asemenea pete de culoare brun-roșcată.

De asemenea, la 7.02.2012 în timpul efectuării percheziției domiciliare, inculpatul M. a prezentat polițiștilor judiciari un înscris olograf, susținând că dorește să-l remită părinților săi. Aceste înscrisuri au fost ridicate de către organele de cercetare penală, iar din cuprinsul lor rezulta împrejurarea că apelantul nu dorea altceva decât să se dezvinovățească în fața părinților, nerecunoscând faptul că a suprimat viața victimei M.V., afirmând textual „proba ADN nu este a mea, așa că voi scăpa de această crimă”, cu toate că pe parcursul declarațiilor date până în acel moment în fața poliției și a procurorului, apelantul recunoscuse în mod constant hotărârea luată, în sensul suprimării vieții victimei, pentru a o deposeda de suma de 3000 lei pe care ar fi avut-o în locuință.

Vinovăția inculpatului este dovedită fără dubiu și prin concluziile raportului de constatare tehnico-științifică traseologică nr.5407 din 20.03.2012 al IPJ Cluj, prin care s-a stabilit că urma de încălțăminte descoperită și ridicată cu ocazia investigării locului faptei, realizată la 28.01.2012, a fost creată de un obiect de încălțăminte ce prezintă un desen antiderapant asemănător cu cel al tălpii ghetei pentru piciorul stâng și drept, ridicată, cu ocazia percheziției de la inculpat.

Curtea reține că revenirile inculpatului M.P.G. asupra recunoașterii comiterii infracțiunilor din faza de urmărire penală, precum și încercarea de antrenare în săvârșirea acestora, a numitului M.V., sunt nejustificate cu nimic, neveridice, necoroborându-se cu vastul probatoriu atașat dosarului.

Astfel, în urma comparațiilor dactiloscopice efectuate, cu urmele papilare ridicate cu ocazia cercetării la fața locului și impresiunile papilare ale numitului M.V., rezultatul a fost negativ.

Pe de altă parte, în cadrul declarațiilor din 28.01.2012 și 1.02.2012 din faza de urmărire penală, numitul M.V. a negat faptul că ar fi suprimat viața victimei, fiind de acord să fie testat la poligraf.

Din concluziile raportului de constatare tehnico-științifică nr.4881 din 22.02.2012 a IPJ Cluj rezultă că răspunsurile numitului M.V. la întrebările relevante ale cauzei nu au provocat modificări specifice comportamentului simulat.

Considerându-se de către procuror că se impune verificarea realității și sincerității declarațiilor numitului M.V., față de afirmațiile inculpatului M.P.G., s-a dispus efectuarea unei noi testări poligraf a acestuia.

Potrivit raportului de constatare tehnico-științifică nr.4935 din 16.03.2012 a IPJ Cluj a rezultat fără dubiu că răspunsurile numitului M.V. la întrebările relevante cauzei, nu au provocat modificări specifice comportamentului simulat.

Mai mult, fiind audiat de procuror, numitul M.V. a precizat faptul că în niciun caz la 27.01.2012 în jurul orei 13,00 nu ar fi avut posibilitatea să se întâlnească cu inculpatul M. în locul indicat de acesta, pentru că la acea oră se afla la serviciu, susținere ce s-a dovedit reală, prin verificările organelor de urmărire penală, deoarece pontajul muncitorilor în unitate se face pe bază de cartelă magnetică, probându-se împrejurarea că acesta a părăsit fabrica din Gherla la orele 14,53, prestând activitate în tura de dimineață, începând cu orele 6.00.

De asemenea, M.V. a negat faptul că i-ar fi spus inculpatului M. că mătușa sa mai deține bani în locuință, deoarece cunoștea faptul că după 15.01.2012, victima a remis suma de 2.600 lei spre păstrare, martorului J.V.. A învederat însă, că într-o după-amiază, ulterior datei de 15.01.2012, deplasându-se la localul R. din satul N. unde l-a observat doar pe inculpatul M., fără a se gândi că acesta este autorul furtului banilor de la mătușa sa din 15.01.2012, a purtat discuții în public cu martora P.E. cu privire la acea sustragere, context în care a afirmat că hoțul ce și-a însușit cei 980 lei, nu a găsit și suma de 3.000 lei, care erau ascunși în casa părții vătămate.

Vinovăția inculpatului este probată fără niciun dubiu și prin declarațiile martorelor P.E. V. și C.C., angajate ale locului R., care au confirmat împrejurarea că niciodată nu l-au observat pe inculpatul M. discutând cu M.V. și că respectiv, ulterior datei de 15.01.2012, în restaurant s-au purtat discuții cu privire la furtul din locuința lui M.V. a unei sume de bani. Cele două martore au confirmat cele susținute de M.V., dar negate de inculpatul M., în sensul că acesta obișnuia să fumeze.

Nu este veridică, în opinia Curții, nici susținerea inculpatului M., în sensul că numitul M.V. i-ar fi asigurat paza din grădina imobilului cu nr.338 deoarece în cuprinsul primei sale declarații din faza de urmărire penală, a făcut referire la locul în care, la un moment dat, personal a staționat în grădina victimei – o câpiță de fân, despre a cărei existență și amplasare, nu avea cum să ia cunoștință, decât dacă ar fi fost în acel loc, deoarece fânul nu se observa nici din stradă și nici din curtea locuinței victimei. Nesinceritatea inculpatului este probată și prin împrejurarea că, știind modelul impresiunii urmelor de încălțăminte pe care le-a purtat la data crimei, o pereche de ghete, acesta a susținut că de fapt, în noaptea de 27/28.01.2012 era încălțat cu o pereche de adidași de culoare neagră.

Vinovăția inculpatului este dovedită și prin împrejurarea că deși constant a susținut că la comiterea infracțiunilor a fost însoțit și de nepotul victimei, persoană de la care a și aflat că aceasta deține în locuință suma de 3.000 lei provenită din vânzarea unor animale, la locul faptei nu au fost identificate decât urmele sale papilare.

Nu în ultimul rând, culpa exclusivă a inculpatului M.P.G. în comiterea faptelor deduse judecății, este probată și prin concluziile raportului de constatare tehnico-științifică ADN nr.136781 din 5.03.2012 a IGPR-Institutul Național de Criminalistică, Serviciul de Biocriminalistică, din care rezultă că de pe perechea de pantaloni de trening de culoare bleumarin și dungă laterală de culoare albă, ridicată de la inculpatul M., s-au prelevat un nr.de urme notate T 136781061, T 136781064 și T 136781062. Prima urmă prezintă sânge uman, iar genotiparea ADN-ului extras din această urmă a pus în evidență un profil genetic identic cu cel al ADN-ului extras din proba biologică de referință recoltată de la victima M.V.. Urma notată T 136781062 prezintă celulele epiteliale și un cap de spermatozoid, iar genotiparea ADN-ului extras din această urmă, a pus în evidență un profil genetic majoritar identic cu cel al ADN-ului extras din proba biologică de referință recoltată de la inculpatul M.P.G.. De asemenea, urma notată T 136781064 prezintă sânge uman, iar genotiparea ADN-ului extras din această urmă a pus în evidență un profil genetic identic cu cel al ADN-ului extras din proba biologică de referință recoltată de la victima M.V..

Și de pe bluza din material textil de culoare bej, cu dungă maro și albe, ridicată de la inculpatul M., s-au prelevat un nr.de două urme notate T 136781071 și T 136781072. Prima urmă prezintă sânge uman, iar genotiparea ADN-ului extras din aceasta a pus în evidență un profil genetic majoritar identic cu cel al ADN-ului extras din proba biologică de referință recoltată de la victima M.V.. Urma notată T 136781072 prezintă sânge uman, iar genotiparea ADN-ului extras din aceasta a pus în evidență un profil genetic majoritar identic cu cel al ADN-ului extras din proba biologică de referință recoltată de la victima M.V..

Și de pe tamponurile tip exudat cu secreție anală, recoltată de la victimă, cu ocazia efectuării necropsiei, s-au prelevat urmele notate T 136781021, T 136781022, T 136781023, T 136781024, iar de pe tamponul tip exudat cu secreție anală recoltată de la victimă, pus la dispoziție de către IML Cluj s-au recoltat două urme T 136781033 și T 136781034. Genotiparea ADN-ului extras din urmele notate T 136781024 și T 136781034 a pus în

evidență, un haplotip identic cu cel al inculpatului M.P.G. sau cu un altul al oricărei alte persoane de sex masculin, înrudite pe linie paternă cu inculpatul M.P.G.. De asemenea, genotiparea ADN-ului extras din urma notată T 136781062 prelevată de pe perechea de pantaloni de trening de culoare bleumarin și dungă laterale de culoare albă, a pus în evidență un haplotip identic cu cel al inculpatului M. sau al oricărei persoane de sex masculin, înrudite pe linie paternă cu acesta.

Relevant în speță este că haplotipul numitului M.V. este diferit de haplotipurile obținute din urmele aparținând inculpatului M.P.G..

S-a susținut de către apărătorul inculpatului M. necesitatea efectuării unui raport de expertiză medico-legală ADN cu participarea unui expert desemnat de către acesta, întrucât, în speță, există contradicții între concluziile raportului de constatare medico-legală a victimei întocmit de IML Cluj la 20.02.2012 unde la pag.9 pct.3 examen serologic se învederează că „la examenul microscopic din secreția vaginală a cadavrului s-au pus în evidență, capete de spermatozoizi, unii balonizați, alții distruși, ceea ce este sugestiv pentru un viol consumat cu peste 24 ore înaintea testării serologice; conținut rectal lipsit de spermatozoizi și conținutul raportului de constatare tehnico-științifică ADN nr.136781 din 5.03.2012 a IGPR unde la concluziile pct.20 și 24 se precizează că „genotiparea ADN-ului extras din urma T 136781024 a pus în evidență un haplotip identic cu cel al numitului M.P.G. sau cu al oricărei alte persoane de sex masculin înrudită pe linie paternă cu inculpatul M., iar la pct.24 se evidențiază că genotiparea ADN-ului extras din urma T 136781034 a pus în evidență un haplotip identic cu cel al inculpatului M. sau cu al oricărei alte persoane de sex masculin înrudită pe linie paternă cu acest inculpat.

Curtea a respins ca inutilă cauzei, efectuarea unei noi probe științifice câtă vreme între concluziile IML Cluj și cele ale IGPR București din 5.03.2012 nu există nicio contradicție.

Astfel, raportul IML Cluj din 20.02.2012 face vorbire despre secreția vaginală a victimei în care s-au evidențiat spermatozoizi, dovadă că a fost victima unui viol cu cel puțin 24 ore înainte, din conținutul rectal lipsind spermatozoizii, în timp ce raportul de constatare ADN al IGPR din 5.03.2012 precizează că de pe tamponatele tip exudat cu secreție anală recoltată de la victimă, s-a pus în evidență un haplotip identic cu cel al inculpatului M. sau, cu o altă persoană de sex masculin, înrudită pe linie paternă cu acesta.

În opinia Curții, împrejurarea că IML Cluj nu a descoperit spermatozoizi în conținutul rectal al victimei, pe când IGPR pune în evidență profilul ADN al inculpatului recoltat din secreția anală a numitei M.V., nu exclude un raport sexual anal al victimei cu inculpatul, întrucât este știut și confirmat de literatura medicală că există relații sexuale, fără a fi urmate de ejaculare.

Mai mult, dacă inculpatul a finalizat prin ejaculare în vaginul victimei, raportul sexual normal, așa cum atestă IML Cluj, este evident că la un interval de câteva minute și în condiții de maximă tensiune psihică, nu a dus la final și raportul sexual anal, ceea ce nu infirmă însă existența acestuia.

Totodată, probele științifice existente la dosar demonstrează că inculpatul a întreținut raport sexual anal cu victima în timp ce aceasta era în viață, ceea ce reiese din împrejurarea că „leziunea anală prezintă multiple soluții de continuitate liniare, radiare, în jurul orificiului anal cu infiltrare sanguină”. În literatura de specialitate medico-legală se arată că „orice traumatism contuziv sau compresia are drept consecință mici rupturi capilare, dermo-hipodermice și în condițiile existenței circulației, extravazare cu infiltrare sanguină a țesuturilor din jur, iar echimoza fiind o leziune ce nu poate apărea decât în timpul vieții, confirmă la cadavru, caracterul vital al leziunii. Prezența infiltrației cu sânge a țesuturilor, a revărsatelor sanguine în seroase, sau în afara corpului, este unul din principalele caractere ale leziunilor traumatice produse în timpul vieții, fiind considerat unul din cele trei caractere clasice ale leziunilor vitale”.

Pe de altă parte, Curtea va înlătura ca nefondată susținerea apărării în sensul că imposibilitatea specialiștilor din IGPR de a analiza unele urme de la pct.13 și 14 din raportul de constatare tehnico-științifică din 5.03.2012, crează un dubiu cu privire la săvârșirea infracțiunilor de către inculpat – deoarece electroforegramele care reprezintă

ADN-ul brut – nu au putut fi valorificate, datorită cantității insuficiente de material biologic recoltat de la locul infracțiunii. Aceasta nu exclude însă, decât valorificarea acelor urme, vinovăția inculpatului M. fiind evidențiată prin concluziile specialiștilor redată la pct.20, 24 și 25 din același raport de constatare ADN al IGPR din 5.03.2012.

Nu s-a considerat pertinentă de către Curte, expertizarea ADN a mucurilor de țigară descoperite la locuința victimei, întrucât inculpatul a negat că fumează, acestea putând data de o perioadă îndelungată de timp la domiciliul numitei M.V., putând proveni de la alte persoane care o vizitau și o ajutau la muncile din gospodărie și care oricum, dacă se dovedea că nu au fost fumate de către apelant, nu-l excludeau ca autor al infracțiunilor deduse judecății.

Curtea a respins cererea în probațiune formulată de inculpat constând în audierea martorului M.A., întrucât acesta a fost ascultat la Tribunalul Cluj, necunoscând aspecte esențiale ale dosarului, afirmând chiar că victima a decedat în anul 2009, fără a cunoaște cauzele morții.

Nu se impune nici audierea unor alți colegi de penitenciar ai inculpatului M., respectiv martorii A.E. și C.D. pentru a dovedi că alte persoane au omorât și violat victima, infracțiuni comise pentru a ascunde dorința de însușire a banilor pe care credea apelantul că partea vătămată îi deține la domiciliu, întrucât judecata se mărginește conform art.317 C.proc.pen., la fapta și persoana dedusă judecății.

Curtea reține că potrivit art. 69 C.proc.pen., declarațiile inculpatului făcute în cursul procesului penal, pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în speță. Din analiza textului de lege se desprind mai multe concluzii: în primul rând declarațiile inculpatului trebuie să se coroboreze cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză. Ca atare, nu se cere coroborarea acestora cu proba în întregul ei, ci, doar cu , anumite fapte sau împrejurări ce se pot desprinde din analiza acesteia. În al doilea rând, se cere ca verificarea susținerilor inculpatului să se facă în raport de ansamblul probelor existente în cauză. Cu alte cuvinte, acele fapte și împrejurări să se regăsească în cea mai mare parte din probe, să aibă un caracter de repetabilitate.

Chiar și în acest context, instanța are facultatea, iar nu obligația de a reține declarațiile inculpatului, câtă vreme legiuitorul a folosit sintagma „declarațiile pot servi” iar nu „servesc” doar această ultimă expresie fiind cea care imprimă un caracter imperativ.

Așadar, revenirile inculpatului asupra declarațiilor de recunoaștere din faza de urmărire penală (poliție) și în fața procurorului sunt simple afirmații, care au ca scop doar disculparea acestuia de consecințele penale ale faptei sale, fiind vădit pro cauza, motiv pentru care curtea le va aprecia ca atare.

Dispozițiile art.63 alin.2 C.proc.pen.exclud o ordine de preferință, nefăcându-se distincție în ceea ce privește valoarea în stabilirea adevărului, în raport de faza în care au fost administrate, criteriul determinant în aprecierea probelor constituindu-l forța acestora de a exprima adevărul, indiferent de momentul procesual căruia aparține sau de organul care le-a administrat.

Dând sens și dispozițiilor art.3 din C.proc.pen. privind aflarea adevărului, normă cu valoare de principiu în procesul penal, instanța de fond a reținut și apreciat numai acele probe care reflectă adevărul, ținând seama de întregul material administrat în cauză.

Cum, potrivit art.64 C.proc.pen. nu se face distincție între valoarea probantă a mijloacelor de probă administrate în faza urmăririi penale și a judecății, se poate concluziona că nu există un temei legal pentru a se crea o ordine de preferință între declarațiile inculpatului.

Pe de altă parte, declarațiile acestuia date în faza judecății și în faza de urmărire penală pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care se coroborează cu alte probe.

Coroborând toate probele administrate în ambele faze ale procesului penal, curtea este datoare să examineze cauza acordând întâietate principiului preeminenței dreptului, a respectării tuturor prevederilor legale (a se vedea cazul Sunday Times din 26 mai 1979 de la Curtea Europeană de la Strasbourg).

Curtea de Apel analizând probele administrate constată că acestea conduc, fără dubii, la concluzia primei instanțe cu privire la situația de fapt și vinovăția inculpatului sub aspectul comiterii tuturor infracțiunilor deduse judecării, așa cum am arătat pe larg în considerentele deciziei.

Deși inculpatul a negat constant comiterea faptelor, (viol, omor deosebit de grav și tentativă la tâlhărie) afirmând că a fost condamnat pe nedrept, susținerile acestuia nu au suport probator.

Simpla afirmație a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpat, respectiv negarea realității evidente, nu poate influența convingerea bazată pe probe irefutabile.

În legătură cu al treilea motiv de apel vizând recunoașterea în favoarea inculpatului a circumstanțelor atenuante reglementate de art.74 lit.a-c C.pen., cu consecința reducerii pedepsei și a schimbării sancțiunii detenției pe viață, cu pedeapsa închisorii, Curtea reține următoarele:

Existența uneia sau unora din împrejurările enumerate exemplificativ în art.74 C.pen. sau a altora asemănătoare nu obligă instanța de judecată să le considere circumstanțe atenuante și să reducă sau să schimbe pedeapsa principală, deoarece, din redactarea dată textului art.74 C.pen., rezultă că recunoașterea unor atari împrejurări drept circumstanțe atenuante **este lăsată la aprecierea instanței de judecată. În această apreciere se va ține seama de pericolul social concret al faptei, de ansamblul împrejurărilor în care s-a săvârșit infracțiunea, de urmările produse, ca și de orice elemente de apreciere privitoare la persoana infractorului.**

Recunoașterea circumstanțelor atenuante este atributul instanței de judecată și deci lăsată la aprecierea acesteia.

În speță, în raport cu gradul de pericol social sporit al faptelor comise de inculpat, care pe timp de noapte, a pătruns fără drept, prin efracție în locuința victimei, fără consimțământul acesteia, cu intenția declarată de a-i suprima viața și a-și crea condiții favorabile sustragerii unei sume importante de bani, pe care însă nu a găsit-o și în timp ce, aflându-se în domiciliul victimei, prin constrângere, prin violență și după aducerea ei în stare de imposibilitate de a se apăra și în timp ce mai era în viață a întreținut raporturi sexuale normale și anale, uciderea fiind realizată în scopul furtului de bani, prin fractura osului hioid și a coloanei vertebrale, nu justifică aplicarea art.74, 76 C.pen.

Potrivit art.72 din Codul penal la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli și criterii precis determinate.

Înscrierea în lege a criteriilor generale de individualizare a pedepsei înseamnă consacarea explicită a principiului individualizării pedepsei, așa încât respectarea acestuia este obligatorie pentru instanță.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Gravitatea deosebită a infracțiunilor comise și numărul acestora, este un element care nu poate fi omis și care trebuie bine evaluat de către Curte, în alegerea pedepsei.

Așa fiind, inculpatul trebuia să știe că, pe lângă drepturi, are și o serie de datorii, obligații, răspunderi, care caracterizează comportamentul său în fața societății.

Sub aspectul individualizării pedepselor în speță, trebuie efectuată o justă adecvare cauzală a criteriilor generale prevăzute de art.72 C.pen., ținându-se cont de gradul de pericol social, în concret ridicat al faptelor comise agravat de circumstanțele reale ale săvârșirii lor, dar și de circumstanțele personale ale inculpatului, care a avut o atitudine nesinceră cu privire la infracțiuni, nu posedă antecedente penale, așa cum rezultă din fișa de cazier.

Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei infractorului, contribuind la reeducarea sa, cât și asupra altor persoane care, văzând constrângerea la care este supus acesta, sunt puse în situația de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare și de a se abține de la săvârșirea de infracțiuni.

Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată și pusă în executare, intensitatea și generalitatea dezaprobării morale a faptei și făptuitorului, condiționează caracterul preventiv al sancțiunii care, totdeauna, prin mărimea privațiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracțiunii și gradul de vinovăție a făptuitorului.

Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise și în Codul penal român, art. - 52 alin.1 - , potrivit căruia “scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni”.

Dar, firește, în lumina criteriilor prevăzute de art.72 C.pen., gravitatea concretă a unei activități infracționale trebuie stabilită consecutiv unui examen aprofundat și cuprinzător al tuturor elementelor interne, specifice faptei și făptuitorului.

Faptele sunt neîndoielnic grave, astfel că în operația complexă a individualizării tratamentului penal, curtea va ține seama că resocializarea sa viitoare pozitivă nu este posibilă decât prin aplicarea unor pedepse ferme care să fie în deplin acord cu dispoz.art.1 din Codul penal, ce prevăd că “legea penală apără...persoana, drepturile și libertățile acesteia, proprietatea precum și întreaga ordine de drept”.

Este demn de remarcat că inculpatul nu a manifestat regret în fața instanței de judecată, față de infracțiunile comise, nici empatie față de familia victimei decedate, nu a acoperit daunele provocate acestora, aspecte care vor fi avute în vedere de către Curte la aplicarea pedepsei.

Din piesele dosarului nu a rezultat că inculpatul a conștientizat propriile acțiuni și gravitatea infracțiunilor pentru care este judecat, lipsind exersarea asumării responsabilității pentru propriile fapte.

Consolidarea resurselor personale trebuie să vizeze în egală măsură și dobândirea unor percepții corecte a rolului pedepsei, pentru a preîntâmpina accentuarea sentimentelor și manifestărilor de frustrare, generată de menținerea sa în mediul carceral. Toate aceste aspecte, necesită o intervenție de lungă durată și centrată pe conștientizarea motivelor care au determinat infracțiunile, înțelegerea legăturii de cauzalitate dintre comportamentul victimei și cel avut de inculpat, controlul furiei și identificarea unor noi modalități de abordare a situațiilor conflictuale. Gestionate corespunzător, acestea ar putea constitui resurse interne pe care inculpatul apelant s-ar putea baza în viitor.

Desigur, gravitatea deosebită a infracțiunilor, contribuția exclusivă a inculpatului la comiterea lor, lipsa antecedentelor penale, dar și trăsăturile de personalitate, astfel cum au fost relatate de martorii audiați în cauză și evidențiate de raportul de expertiză medico-legală psihiatrică și de înscrisurile depuse la dosar, justifică stabilirea pedepselor în cuantumul hotărât de prima instanță, neexistând temeiuri de reducere sau de modificare a acestora.

Față de cele expuse mai sus, Curtea va respinge ca nefondat în baza art.379 pct.1 lit.b C.proc.pen., apelul inculpatului M.P.G..

În baza art.350 C.proc.pen.se va menține starea de arest a inculpatului.

Cum în cauză, temeiul arestării îl constituie disp.art.148 alin.1 lit.f C.proc.pen. și acesta nu a dispărut, iar în cursul judecării în primă instanță s-a stabilit vinovăția inculpatului urmează a se constata că se impune necesitatea menținerii și pe viitor a măsurii arestării preventive.

Săvârșirea acestor infracțiuni, precum și modalitatea de comitere denotă un potențial criminogen ridicat și un pericol social major.

În concluzie, existența cazului de arestare prev.de art.148 lit.f Cod proc.pen. este pe deplin probat, așa încât revocarea măsurii preventive a arestării nu se impune.

Întrucât infracțiunile săvârșite denotă un deosebit grad de pericol social, inculpatul fiind, de altfel, condamnat de către instanța de fond, se impune menținerea stării de arest persistând motivele ce au stat la baza luării acestei măsuri.

Constatând că sunt întrunite atât cerințele art. 300² și ale art.160^b cod proc.pen. cât și prevederile art. 5 pct.1 lit. a și c din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, Curtea va menține starea de arest a inculpatului deținut în Penitenciarul Gherla, întrucât hotărârea provizorie de condamnare justifică privarea de libertate în scopul garantării executării pedepsei aplicate potrivit art. 5 paragraf 1 din CEDO (cauza Tommasi vs.Franța).

Chiar dacă hotărârea de condamnare a inculpatului pronunțată pe fond de Tribunalul Cluj nu are caracter definitiv, fiind apelată de către inculpat, ea este totuși de natură să justifice continuarea privării de libertate a acestuia, în condițiile art. 5 paragraf 1 lit. a din CEDO, astfel cum a fost interpretat de aceeași instanță în cauza Wemhoff contra Germaniei.

În baza art.88 C.pen.se va deduce din pedeapsa aplicată inculpatului arestul preventiv începând cu 5 februarie 2012 și până la zi.

În baza art.189 C.proc.pen., se va stabili în favoarea Baroului de avocați Cluj suma de 50 lei onorariu apărător oficiu ce se va plăti din F.M.J.

Întrucât partea civilă M.I. și-a angajat apărător pentru a combate motivele de apel ale inculpatului, acesta va fi obligat în baza art.193 C.proc.pen., să-i achite suma de 1500 lei cheltuieli judiciare reprezentând onorariu avocațial.

Văzând disp.art.192 alin.2 C.proc.pen., inculpatul va plăti statului 800 lei cheltuieli judiciare, din care 50 lei reprezentând onorariu avocațial. (Judecător Delia Purice)

Contestație în anulare. Inadmisibilitate. Critici referitoare la o soluție ce privește tot o contestație în anulare

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia nr. 22 din 4 octombrie 2012

S-a luat în examinare contestația în anulare formulată de contestatorul B.R.M. împotriva deciziei penale nr. 15 din 31 mai 2012 a Curții de Apel Cluj.

Nu s-a dispus citarea contestatorului, însă acesta s-a prezentat la judecată.

Asupra cauzei penale, se constată că, la 6 iunie 2012, s-a înregistrat pe rolul Curții de Apel Cluj contestația în anulare formulată de contestatorul B.R.M. împotriva deciziei penale nr. 15 din 31 mai 2012 a Curții de Apel Cluj, Secția penală.

În motivarea contestației se arată de către contestator că instanța nu a respectat dispozițiile art. 386 lit. a) C.pr.penală, în sensul că nu a fost citat la soluționarea căii extraordinare de atac la 31 mai 2012, lipsindu-l astfel de posibilitatea de a se apăra și de a-și susține demersul procesual.

Curtea, examinând contestația în anulare promovată reține că potrivit art. 391 C.pr.pen., contestatorului nu i-a fost încălcat dreptul la apărare deoarece conform textului legal sus-citat „instanța examinează admisibilitatea în principiu a cererii de contestație prevăzută în art. 386 lit. a)-c) și e), fără citarea părților”. Or, la termenul din 31 mai 2012, Curtea de apel a examinat doar admisibilitatea în principiu a contestației petentului,

neconsiderând că sunt motive care să ducă la soluționarea pe fond a acesteia, pentru a fixa un termen de judecată în ședință publică, conform art. 392 C.pr.pen.

Acest punct de vedere al Curții de apel este împărtășit și prin Decizia X/2009 a ÎCCJ, Secțiile Unite, pronunțată în recurs în interesul legii, în care s-a stabilit că „examinarea admisibilității în principiu a contestației în anulare, fără citarea părților, nu încalcă dreptul acestora la un proces echitabil, consacrat prin art. 6 din CEDO.”

Examinând admisibilitatea în principiu a prezentei contestații în anulare, potrivit art. 391 C.pr.pen., curtea constată următoarele:

Referitor la motivul invocat, întemeiat pe dispozițiile art. 386 lit.a) C.pr.pen., din examinarea dosarului nr.505/33/2012 al Curții de Apel Cluj, în care s-a pronunțat decizia penală nr. 15 din 31 mai 2012, rezultă că inculpatul B.R.M. nu a fost citat la judecarea căii extraordinare de atac, îndreptată împotriva Deciziei penale nr. 520/2.04.2012 a Curții de Apel Cluj, întrucât la acea dată s-a verificat doar întrunirea condițiilor de admisibilitate în principiu, a contestației în anulare formulată de către acesta.

Prin decizia penală nr. 15 din 31 mai 2012, Curtea a apreciat că în speță nu erau întrunite prevederile art. 386 lit. c¹) C.pr.pen., referitoare la intervenirea prescripției pentru infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată vizată de art. 290 C.pen., condiții în care i-a respins ca nefondată contestația formulată.

Examinând contestația în anulare formulată de contestator, sub aspectul admisibilității în principiu, potrivit art. 391 C. proc. pen., Curtea constată că aceasta este inadmisibilă, pentru următoarele considerente:

Contestația în anulare constituie o cale extraordinară de atac prin care pot fi reparate erori de neînlăturat pe alte căi, și anume anularea pentru vicii, nulități privind actele de procedură, și nu un motiv care ar constitui o nulitate privind fondul cauzei.

Natura juridică a acestui remediu procesual este mixtă, atât de anulare, în sensul că pe calea contestației în anulare poate fi anulată hotărârea, cât și de retractare, respectiv că însăși instanța care a pronunțat hotărârea este pusă a controla condițiile în care a dat hotărârea și de a o infirma eventual.

Totodată, din perspectiva tehnicii de reglementare a acestei căi extraordinare de atac, legiuitorul a folosit enumerarea expresă și limitativă a cazurilor în care se poate ataca o hotărâre definitivă, prin intermediul contestației în anulare, ceea ce reprezintă o garanție că această cale nu va da posibilitatea oricui și oricând de înlăturare a efectelor pe care le au hotărârile judecătorești definitive.

În conținutul dispozițiilor art. 386 C. proc. pen., așa cum a fost modificat prin Legea nr. 356/2006, sunt prevăzute cazurile de contestație în anulare, statuându-se că împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri:

a) când procedura de citare a părții pentru termenul la care s-a judecat cauza de către instanța de recurs nu a fost îndeplinită conform legii (...);

De asemenea, în art. 391 C. proc. pen., legiuitorul a prevăzut că:

„(1) Instanța examinează admisibilitatea în principiu a cererii de contestație prevăzute în art. 386 lit. a) - c) și e), fără citarea părților.

(2) Instanța constatând că cererea de contestație este făcută în termenul prevăzut de lege, că motivul pe care se sprijină contestația este dintre cele prevăzute în art. 386 și că în sprijinul contestației se depun ori se invocă dovezi care sunt la dosar, admite în principiu contestația și dispune citarea părților interesate.”

Curtea, verificând contestația în anulare formulată de contestatorul B.R.M. și întemeiată pe dispozițiile art. 386 lit. a) C. proc. pen., prin prisma dispozițiilor art. 391 C. proc. pen., referitoare la admisibilitatea în principiu, constată că aceasta este inadmisibilă.

Dispozițiile art. 386 lit. a) C. proc. pen. prevăd că împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare când procedura de citare a părții pentru termenul la care s-a judecat cauza de către instanța de recurs nu a fost îndeplinită conform legii.

Altfel spus, cazul de contestație în anulare menționat se referă la neîndeplinirea legală a procedurii de citare pentru judecata care are loc la instanța de recurs.

Prin modul de reglementare a dispozițiilor art. 386 lit. a) C. proc. pen., legiuitorul dă posibilitatea verificării modului în care au fost respectate anumite garanții procesuale pe care le au părțile în procesul penal, și anume dreptul de a fi prezente la judecata recursului, precum și exercitarea dreptului la apărare, în condițiile unei ședințe publice, orale și contradictorii.

În sensul celor arătate, prezența concomitentă a părților este asigurată prin procedura de citare a acestora și în fața instanței de recurs, în condițiile art. 385¹¹ alin. (1) și (2) C. proc. pen., dându-li-se posibilitatea administrării de probe în limitele conferite de lege, susținerii și dezvoltării criticilor formulate ca motive de recurs.

Potrivit art. 385¹¹ alin. (1) și (2) C. proc. pen., „(1) Judecarea recursului se face cu citarea părților. (2) Judecarea recursului nu poate avea loc decât în prezența inculpatului, când acesta se află în stare de deținere.”

Dispozițiile ce reglementează recursul în ansamblul său sunt prevăzute la Secțiunea a II-a din Capitolul III „Căile de atac ordinare” și în cadrul Titlului II „Judecata”, așa încât normele speciale privind recursul se completează cu normele generale ce guvernează judecata.

În conținutul dispozițiilor art. 306 C. proc. pen., referitoare la soluționarea cauzei, se prevede că: „Deliberarea și pronunțarea hotărârii se fac de îndată după încheierea dezbaterilor. Pentru motive temeinice, deliberarea și pronunțarea pot fi amânate cel mult 15 zile.”

De asemenea, prevederile art. 310 C. proc. pen. privind pronunțarea hotărârii statuează că: „(1) Hotărârea se pronunță în ședință publică de către președintele completului de judecată asistat de greșier. (2) La pronunțarea hotărârii părțile nu se citează. Hotărârea se redactează în cel mult 20 de zile de la pronunțare.” Aceste dispoziții au fost respectate într-un tot de către instanța de recurs, Curtea de Apel Cluj, care la data de 2 aprilie 2012 a admis recursurile declarate de către Parchetul de pe Lângă Judecătoria Cluj-Napoca și ANAF – DGFP Cluj împotriva Sentinței penale nr. 802 din 16 iunie 2011 a Judecătoria Cluj-Napoca, care a fost casată în întregime și în rejudecare s-a dispus condamnarea contestatorului la pedeapsa de 2 ani închisoare cu aplicarea art. 81 C.pen., și obligarea acestuia la plata către partea civilă a sumei de 425.440 lei, cu accesoriile prevăzute de lege.

Curtea, examinând actele procedurale mai sus menționate, față de motivele concrete invocate de contestatorul B.R.M., respectiv neparticiparea sa la data de 31 mai 2012, la soluționarea contestației în anulare, formulată împotriva Dec. pen. 520/02.04.2012 a aceleiași instanțe, prin care s-a admis rejudecarea recursurilor promovate de către Parchet și ANAF împotriva Sentinței penale nr. 802 din 16 iunie 2011 a Judecătoria Cluj-Napoca, prin prisma cazului de contestație prevăzut în art. 386 lit. a) C. proc. pen., constată ca fiind inadmisibilă contestația în anulare formulată, deoarece motivele arătate de contestatorul exced condițiilor legale supuse verificării și prevăzute expres de legiuitor.

Este de precizat că la 31 mai 2012 Curtea a verificat doar îndeplinirea condițiilor vizând admisibilitatea în principiu a contestației, dispozițiile legale neimpunând citarea contestatorului.

Astfel, contestatorul, deși a formulat contestație în anulare împotriva unei hotărâri definitive, și anume a celei pronunțate la 31 mai 2012, ea vizează însă critici referitoare la o soluție ce privește tot o contestație în anulare, act procedural ce nu este supus examinării pe calea contestației în anulare, cale extraordinară de atac al cărei obiect îl vizează numai hotărâri penale definitive, potrivit art. 386 cu referire la art. 311 alin. (2) C. proc. pen., pronunțate în judecarea recursurilor ca și căi ordinare de atac.

Așa fiind, se va respinge ca inadmisibilă contestația în anulare formulată de condamnatul B.R.M. împotriva deciziei penale nr. 15 din 31 mai 2012 a Curții de Apel Cluj.

Va obliga pe condamnat să plătească în favoarea statului suma de 300 lei cheltuieli judiciare, în baza art. 192 alin.(2) C.pr.pen. (Judecător Delia Purice)

Revizuire. Inadmisibilitate. Lipsa invocării unor fapte sau împrejurări noi, necunoscute de instanță la soluționarea cauzei; solicitare de reluare a judecării și reaudiere a martorilor ascultați la fond, tinzând la reluarea judecării cauzei

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Decizia nr. 1354/R din 4 octombrie 2012

Tribunalul Maramureș prin sentința penală nr.412 din 14 august 2012, în temeiul art. 403 alin. 3 C.pr.pen. a respins ca inadmisibilă cererea formulată de condamnații-revizuenți S.G., și S.C., ambii deținuți în Penitenciarul Gherla, privind revizuirea sentinței penale nr. 578/09.11.2009 a Tribunalului Maramureș.

În temeiul art. 192 alin. 2 C.pr.pen., au fost obligați condamnații-revizuenți la plata către stat a câte 100 lei fiecare, reprezentând cheltuieli judiciare avansate de acesta.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

La data de 23.07.2012 a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Maramureș cererea de revizuire formulată de condamnații-revizuenți S.G. și S.C. privind sentința penală nr. 578/09.11.2009 a Tribunalului Maramureș însoțită de referatul Parchetului de pe lângă Tribunalul Maramureș cuprinzând propunerea de respingere a cererii ca inadmisibilă.

În motivarea cererii condamnații-revizuenți au arătat că nu se fac vinovați de comiterea infracțiunii de trafic de persoane întrucât din probele administrate a rezultat că după ce au dus părțile vătămate în străinătate „s-au purtat foarte frumos cu acestea” și că din declarația martorului V.A., sora părții vătămate V.I.E., a rezultat că aceasta din urmă a plecat în străinătate pentru a se mărita și nu a fost supusă traficului de persoane.

Prin sentința penală nr. 578 din 9.11.2009 a Tribunalului Maramureș definitivă prin decizia penală nr. 109/A/16.08.2010 au fost condamnați astfel:

Inculpatul S.G. la 7 ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b din Codul penal pe timp de 2 ani pentru infracțiunea de trafic de persoane prev. de art. 12 alin. 1 și 2 lit. a din Legea nr. 678/2001 cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal; 10 ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b din Codul penal pe timp de 2 ani pentru infracțiunea de trafic de minori prev. de art. 13 alin. 2 și 3 teza ultimă din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal; 7 luni închisoare pentru infracțiunea de instigare la fals material în înscrisuri oficiale prev. de art. 25 Cod penal raportat la art. 288 alin. 1 Cod penal. S-a făcut aplicarea art. 37 lit. a Cod penal, iar în baza art. 33 lit. a, 34 lit. b și art. 35 alin. 3 Cod penal s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 10 ani închisoare precum și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a și b din Codul penal pe timp de 2 ani. S-a revocat beneficiul suspendării condiționate cu privire la pedeapsa de 9 luni închisoare aplicată acestui inculpat prin sentința penală nr. 24 din 8 ianuarie 2008 a Judecătoriei Baia Mare, definitivă prin neapelare, pe care a acumulat-o la pedeapsa rezultantă aplicată prin prezenta, inculpatul urmând să execute pedeapsa de 10 ani și 9 luni închisoare precum și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a și b din Codul penal pe timp de 2 ani. Cu consecințele prevăzute de art. 71, 64 lit. a teza a II-a Cod penal.

Inculpata S.C. la 7 ani închisoare și interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a și b din Codul penal pe timp de 2 ani pentru infracțiunea de trafic de persoane prevăzută de art. 12 alin. 1 și 2 lit. a din Legea nr. 678/2001 cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal; 10 ani închisoare și interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a și b din Codul penal pe timp de 2 ani pentru infracțiunea de trafic de minori prevăzută de art. 13 alin. 2 și 3 teza ultimă din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal; câte 7 luni închisoare pentru infracțiunea de instigare la fals material în înscrisuri oficiale prevăzută de art. 25 Cod penal raportat la art. 288 alin. 1 Cod penal (2 fapte); 6 luni închisoare pentru infracțiunea de instigare la uz de fals prevăzută de art. 25 Cod penal raportat la art. 291 teza I Cod penal. În baza art. 33 lit. a, 34 lit. b Cod penal și art. 35 alin. 3 Cod penal s-a

aplicat inculpatei pedeapsa cea mai grea de 10 ani închisoare precum și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a și b din Codul penal pe timp de 2 ani.

În sarcina inculpaților s-a stabilit în esență că în perioada 2005- octombrie 2008 au desfășurat activități infracționale în domeniul traficului de persoane în scopul practicării prostituției în Austria.

În raport de conținutul cererii de revizuire formulată de condamnați, instanța a reținut că motivele invocate de aceștia nu se încadrează în nici unul din cazurile prevăzute de art. 394 Cod procedură penală.

Aspectele relevate de condamnații-revizuenți prin cererea formulată privind faptul că părțile vătămate nu au fost supuse traficului de persoane, au fost examinate de instanța de fond la momentul judecării cauzei.

Or, prin cererea de revizuire nu se poate extinde probatoriul administrat într-o cauză soluționată în mod definitiv și nici, în lipsa unor elemente noi necunoscute instanței de fond, solicita administrarea unor noi probe în legătură cu faptele deduse judecării.

În consecință, constatând că motivele invocate nu se încadrează în nici unul din cazurile de revizuire prevăzute de art. 394 Cod procedură penală, în temeiul art. 403 alin. 3 Cod procedură penală, instanța a respins ca inadmisibilă cererea formulată de condamnații-revizuenți S.G., născut la data de 03.06.1971 și S.C., născută la data de 04.01.1973, ambii deținuți în Penitenciarul Gherla, privind revizuirea sentinței penale nr. 578/09.11.2009 a Tribunalului Maramureș.

În temeiul art. 192 alin. 2 Cod procedură penală, instanța a obligat condamnații-revizuenți la plata către stat a câte 100 lei fiecare, reprezentând cheltuieli judiciare avansate de acesta.

Împotriva sentinței tribunalului, au declarat recurs condamnații S.G. și S.C. solicitând admiterea acestuia, casarea soluției primei instanțe și judecând pe fond cauza, revizuirea sentinței penale nr. 578 din 9.11.2009 a Tribunalului Maramureș apreciind că nu se fac vinovați de săvârșirea faptelor reținute în sarcina lor, martorii audiați nedovedind nimic culpabil la adresa amândurora.

Curtea examinând recursurile promovate, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Din verificarea dosarului de fond, rezultă că revizuienții S.G. și S.C. sunt nemulțumiti de modul în care au fost interpretate de către instanțe probele administrate în cauză, de încadrarea juridică dată faptelor comise de ei, de cuantumul pedepsei rezultante.

Raportând motivele revizuienților la condițiile înscrise în art.394 lit. a-e C.pr.pen., care permit revizuirea hotărârilor judecătorești rămase definitive, curtea constată că nici unul dintre acestea nu se circumscrie celor din textul de lege învederat mai sus, nemulțumirile condamnaților reprezentând motive de apel sau de recurs care puteau fi invocate și soluționate în căile ordinare de atac, respectiv de către Curtea de Apel Cluj și Înalta Curte de Casație și Justiție.

De altfel, verificând dosarele de fond, apel și recurs atașate cererii de revizuire rezultă, fără echivoc, că împotriva soluției de condamnare pronunțată de Tribunalul Maramureș au declarat apel inculpatii S.G. și S.C., iar prin decizia penală nr. 109/16 august 2010 Curtea de Apel Cluj a respins apelul acestora, soluție menținută de către Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia penală 4041 din 12 noiembrie 2010, prin care s-au respins recursurile acestora.

Revizuirea este o cale extraordinară de atac, care poate fi formulată doar în cazurile prevăzute expres și limitativ de art. 394 Cod proc.penală, având ca finalitate înlăturarea unei erori judiciare, în cazul în care aceasta s-ar fi produs cu ocazia soluționării definitive a unei cauze. Astfel, revizuirea permite reluarea judecării cauzei doar dacă în fața instanței este adus un probator cu totul inedit sau cel puțin necunoscut acesteia, care să permită constatarea erorii judiciare și înlăturarea ei.

Or, în cazul de față, revizuienții S.G. și S.C. nu au invocat existența unor fapte sau împrejurări noi, care să nu fi fost cunoscute de instanța la soluționarea cauzei, ci au

solicitat reluarea judecării și reaudierea martorilor care au fost ascuțați de instanța de fond, încercând astfel să se reia judecarea cauzei lor.

Cererea acestora este nefondată, deoarece după rămânerea definitivă a sentinței de condamnare, prin respingerea căilor de atac ordinare, aceasta a intrat în puterea lucrului judecat.

Curtea învederează că în calea extraordinară de atac, a revizuirii, nu este posibilă, luarea în discuție a unor solicitări care constituie, de fapt, motive de apel și recurs, care de altfel au fost formulate de către condamnați în căile ordinare de atac.

Pe calea revizuirii, așa cum se arată în practica constantă a instanței supreme nu se poate ajunge la o prelungire a probațiunii administrate în cauză și nici la reducerea pedepsei definitiv stabilite și intrată în autoritatea de lucru judecat.

Pentru motivele ce preced se va respinge ca nefondat recursul declarat de condamnați în baza art.385¹⁵ pct.1 lit.b C.pr.pen.(Judecător Delia Purice)

Întocmit,

Judecător Delia Purice